

Základní škola Zdice
Preventivní program

č. j. 378/16
Zpracovala: Mgr. Jitka Palanová
Mgr. Radek Hampl

1 Úvod

1.1 Současný stav v oblasti výchovy a zdravého vývoje dítěte

Růstu a vývoji dětí v dnešní době je věnována pozornost odborníků i laiků z mnoha důvodů, zvyšuje se dětská nemocnost a úrazovost, dochází k nárůstu chronických onemocnění a alergických chorob, stále více dětí je nějakým způsobem handicapovaných, přibývá dětí hyperaktivních a hyperkinetických, které jsou nesoustředěné, neklidné a zbrklé. Objevují se ale i problémy, které se netýkají pouze zdravotního stavu, mnoho dětí a mladých lidí žije v neúplných rodinách, běžnou záležitostí se pro děti stává cigareta, alkohol či jiné drogy, v dětských kolektivech se objevuje šikana, roste dětská kriminalita. Příčiny této složité situace spočívají převážně ve změněném životním stylu moderní populace, v zhoršující se kvalitě životního prostředí, v proměnách vztahů lidí k přírodě, společnosti a tradičním hodnotám, mezi které patří i rodinný život a prostředí, ve kterém děti vyrůstají.

Velice důležitým místem pro zdravý vývoj dítěte a později mladého člověka je rodina. Rodina dává dítěti základ, je předpokladem jeho budoucího místa ve společnosti, utváří hodnotový žebříček dítěte. Rodina je v zemích euroamerické kultury zasažena velkými změnami. Tradiční hodnoty křesťanské morálky ustupují do pozadí, rodičovské role se mění, zvyšuje se rozvodovost, podíl neúplných rodin ve společnosti, matky často volí život bez partnera. Úspěch, finance a kariéra obou rodičů je upřednostňována před rodičovskou rolí. Objevují se i nejasnosti kolem rodičovských rolí, dřívější otcovská autorita se postupně vytrácí. Otec, který zabezpečuje rodinu po finanční stránce, je více mimo domov a výchovu dětí přebírá matka, která je sama zaměstnaná. Rodina tráví stále méně společných chvil, členové rodiny nevyrostají často spolu, ale vedle sebe.

Dalším trendem dnešní společnosti, je závažný sociální problém, nezaměstnanost. Nezaměstnaní rodiče řeší velké množství problémů, ať už se jedná o nedostatek finančních prostředků či psychické problémy, které tato situace s sebou přináší, bohužel i nejrůznější závislosti, kterým nezaměstnaný rodič v zoufalé sociální situaci může propadnout. Je zřejmé, že tento stav ovlivní i vývoj dítěte, zvláště pokud je nezaměstnanost jednoho či druhého rodiče dlouhodobá.

Nejen dospělí, ale i děti jsou nuceny vyrovnat se s vlivy dnešního životního prostředí, především zvládnout rozpory mezi ideály, které se jim snažíme vštípit a skutečnou životní realitou, která je mnohdy odlišná od života popisovaného v učebnicích jako „správný životní styl“ nebo života předkládaného médií a reklamami, které dnes mají obrovskou moc.

1.2 Škola a její role ve výchově dětí

Naše škola si je vědoma toho, že je kulturně-sociálním prostředím, kde dochází k sekundární socializaci dítěte. Snažíme se vytvářet příležitost pro rozvíjení tvůrčích schopností dětí, podporovat jejich přirozenou zvědavost a touhu po vědě, ale také vytváříme vhodné klima pro kamarádské vztahy s vrstevníky. Respektujeme dětská práva, učíme je toleranci v rámci kultury naší společnosti i mezi různými kulturami navzájem. Naši pedagogičtí pracovníci se snaží podporovat zdravý životní styl dětí, eliminovat rizikové faktory z prostředí, podílet se na výchově dětí a posilovat jejich zdravotní stav. Snažíme se však nezapomínat na své hlavní poslání, tedy na svou funkci edukační instituce, kdy je nutno poskytovat žákům vzdělání podle zvoleného vzdělávacího programu a vychovávat žáky k samostatnému myšlení a rozhodování, pomáhat dětem osvojovat hlavní zásady a normy lidského jednání.

Specifikem naší školy jsou oddělené budovy 1. a 2. stupně.

2 Preventivní program

2.1 Cíle preventivního programu

Základním cílem preventivního programu je vytvářet podmínky pro formování zdravého životního stylu dětí a mládeže a osvojování potřebných sociálních dovedností důležitých k zapojení se do života společnosti. Škola se podílí na vytváření takových vztahů uvnitř školy, vztahů školy k rodičům, pedagogů k dětem a také mezi nimi samotnými, které zohledňují a respektují osobnost dítěte, tolerují jejich zvláštnosti, posilují schopnost samostatného myšlení a rozhodování ve všech oblastech života. Tyto aktivity školy jsou zaměřeny na vytvoření klimatu, ve kterém by byly omezeny vlivy sociálně patologických jevů dnešní společnosti a zároveň posilovat osobnost dítěte tak, aby bylo samo schopno rozpoznat hrozící nebezpečí.

Mezi možná nebezpečí, na která je preventivní program zaměřen, patří drogové závislosti, alkoholismus, tabakismus, gamblerství, negativní vliv médií (PC hry, internet apod.), šikana, různé formy násilného chování (vandalismus, rowdies,...), vliv nebezpečných sekt, otázky rasové snášenlivosti a sexuálního zneužívání. Pedagogické aktivity samozřejmě musí zasáhnout i výchovné problémy jako jsou například poruchy chování, nezdravé rodinné prostředí apod.

Preventivní program zahrnuje aktivity, které předcházejí nástupu problému, je součástí primární prevence, jejímž hlavním cílem je předcházení vzniku patologického jevu.

2.2 Úkoly preventivního programu

Efektivní prevence musí mít složku informační, postojovou a dovednostní. Je nutno zabezpečit tyto činnosti:

- Důsledné a soustavné vzdělávání žáků, učitelů a ostatních pracovníků ve školství, osvěta rodičů v oblasti zdravého životního stylu, etické a právní výchovy.
 - Předcházení neúspěchu u žáků ve výuce.
 - Utváření postojů ke společnosti, zdravému životnímu stylu a speciálně zneužívání drog u učitelů, rodičů a žáků.
 - Vytváření optimálních podmínek pro vzdělávací proces, kdy je minimalizováno nepříznivé ovlivňování rozvoje schopností a osobnosti žáků.
 - Vytváření dovednosti v sociální komunikaci, zvládnutí sociálních vztahů a stresových situací žáků i učitelů, dovednosti odmítnout drogu u žáků.
 - Vytváření důvěryhodných poradenských služeb pro žáky, učitele a rodiče, které jsou pro ně snadno dosažitelné a plně akceptovatelné.
- Dostatečnou nabídku hodnotných volnočasových aktivit.

Velmi důležitá je koncepčnost a souvislost vlivu na žáka s výraznou převahou pozitivních motivů, vzorů a aktivit posilujících zdravé způsoby chování a osobní odpovědnost žáků za zdraví nad přílišným varováním a odstrašováním. Dodržovat ustanovení Úmluvy o právech dítěte ve smyslu „práva dítěte na fyzický, duševní, morální, duchovní a sociálně zdravý rozvoj“ zajistí podmínky optimálního rozvoje žáka. Tyto jsou porušovány, neučiní-li společnost vše, aby zabránila škodlivým vlivům zneužívání drog. Zájem na potřeby dítěte má být prioritní. Celá společnost, tedy i škola, musí vynaložit všechny síly na ochranu dětí před zanedbáváním výchovy a nedůslednou ochranou dětí před škodlivými vlivy. Nebezpečné je i povědomí, že drogu nelze zakázat (tvrzení – Je každého věc, že si ničí zdraví a život). Má psychologické opodstatnění, že děti a mládež jsou právně nezpůsobilé a neumí posoudit veškeré souvislosti tak důležitých a osobně i společensky nebezpečných rozhodnutí brát drogy. Nástrojem prevence je i přiměřená represe.

Při realizaci prevence u dětí a mládeže je významná spolupráce školy nejen s rodiči žáků, se školskými institucemi, obcí a zřizovatelem, ale i s institucemi jiných resortů (zdravotnictví, sociálních věcí, vnitra aj.) a nestátními institucemi, které se rovněž podílejí na prevenci zneužívání návykových látek.

Za prioritní aktivity uplatňované v rámci preventivního programu se považuje:

- včasné odhalování specifických poruch učení a chování či jiných poruch
- třídnické hodiny, komunitní kruhy
- nové vyučovací metody, například nové zážitkové formy, práce ve skupinách, hraní rolí, sociální hry, psychohry a kvízy v třídnických hodinách

- doučování žáků
- třídní schůzky vedené formou triád (žák, rodič, učitel)
- preventivní programy podle potřeb, které vyplynuly při evaluaci
- metody aktivního sociálního učení
- poradenská činnost
- včasná spolupráce pedagogů, pedagogických asistentů, psychologa, výchovného poradce a metodika prevence při vyskytnutí potíží
- besedy, přednášky pro žáky a rodiče

2.3 Hlavní aktivity preventivního programu

V rámci minimálně preventivního programu jsou realizovány tyto **aktivity**:

- **Další vzdělávání** školních metodiků prevence a ostatních pedagogických pracovníků, umožnění přístupu pedagogickým pracovníkům k aktuálním informacím v oblasti prevence sociálně patologických jevů a osvojování si nových technik práce s dětmi, ale i péče o pracovníky, vzhledem k náročnosti povolání (semináře týkající se odolnosti vůči stresu apod.)

Další vzdělávání probíhá v souladu s plánem pro konkrétní školní rok, jednotlivých seminářů a vzdělávacích akcí se pedagogičtí pracovníci účastní dle konkrétní nabídky pro daný školní rok. Samozřejmostí je individuální vzdělávání a vzájemná výměna zkušeností v oblasti prevence.

S jednotlivými body minimálního preventivního programu a jejich plnění jsou pracovníci školy seznamováni pravidelně vždy na pedagogických radách, případně i mimo ně.

Ve školním roce 2010/2011 se zúčastnilo 12 pedagogů naší školy 78 hodinového kurzu minimalizace šikany. (MIŠ) Zbývající pedagogové školy byli doškoleni v šestihodinovém semináři. Škola se svým školitelem nadále spolupracuje.

Ve škol. r. 2012 prošla celá sborovna kurzem MBTI - I., II. /Typologie osobnosti/.

Ve škol. r. 2014/15 prošla celá sborovna seminářem: Management třídy.

Ve školním roce 2015/16 prošla celá sborovna čtyřdenním seminářem Komunikací k respektování I., II a někteří pedagogové absolvovali MBTI III.

Na konci roku 2015/16 prošla celá sborovna dvoudenním seminářem OSV.

- **Zavádění výchovy** ke zdravému životnímu stylu, právní a etické výchovy do výuky jednotlivých předmětů, tak aby toto výchovné působení nebylo pouze jednorázové, ale tvořilo komplexní a smysluplný celek

- **Uplatňování různých forem a metod působení** na jednotlivce a skupiny dětí v celé fázi pedagogického procesu s ohledem na jejich osobnost a věkové zvláštnosti. Formy a metody jsou zaměřeny na podporu rozvoje osobnosti žáků a získávání potřebných sociálních dovedností. Jedná se především o osvojování si dovedností jako naslouchání, schopnost diskuse a zdravého sebeprosazení, zvládání konfliktu, umění přijmout kompliment i kritiku, učení se asertivnímu chování. Pedagogové užívají nové vyučovací metody, například nové zážitkové formy, práce ve skupinách, hraní rolí (sociální hry, psychohry), využití her a kvízů atd.

- **Vytváření podmínek** pro smysluplné využití volného času.

- **Prohlubování spolupráce** s rodiči a osvětová činnost pro rodiče v oblasti zdravého způsobu života, preventivních aktivit a výchovy a vývoje dětí.

- **Průběžné monitorování** školní situace z hlediska výskytu sociálně patologických jevů, neúspěchu ve výuce, sociálního klimatu a vytváření podmínek pro zdravý vývoj dětí. Monitoring je velmi důležitý především pro včasné zachycení ohrožených dětí a pro aktuální přizpůsobení situace vzniklým potřebám. Na webu školy funguje schránka NNTB, která je pravidelně vyhodnocována.

- **Uplatňování diferenciovaného přístupu** při realizaci preventivních aktivit, tzn. s ohledem na specifické zvláštnosti jako je věk, osvojené dovednosti, prostředí, ze kterého vychází apod.

- **Poradenství metodika školní prevence** a výchovného poradce pro žáky, školního psychologa pro rodiče a ostatní pedagogické pracovníky. V případě potřeby zprostředkování kontaktu se specializovanými pracovišti dětem, rodičům i ostatním pracovníkům školy.

- **Rozvoj kompetencí žáků:**

- sociálních dovedností (**navazování zdravých vztahů s ostatními**, umění týmové práce, konstruktivní řešení konfliktu, otevřená komunikace)

- pozitivní vnímání sebe sama

- rozvoj osobnostních kvalit, které podporují zdravý rozvoj osobnosti (sebevědomí, altruismus, empatie, asertivita, vůle)

- **Demokratické řízení, efektivní pravidla vzájemného soužití**

- učení se respektování lidských práv, individuálních potřeb a odlišností jednotlivců

- zapojení žáků do spoluvytváření pravidel vzájemného soužití ve škole

- vedení žáka k přijetí osobní zodpovědnosti k daným právům a povinnostem

- **Vytváření atmosféry vzájemnosti, důvěry, respektu a bezpečí ve škole**

- **Přístup k informacím a práce s informacemi**

- Umění používat různé informační zdroje, kriticky zhodnotit, porovnat informace. Vytváření vlastního názoru, životního postoje.
- Poznání základních lidských potřeb (fyzických, psychických, emočních)

- **Spolupráce**

- celé školy, všech žáků, učitelů – důvěra ve vztahu žák – žák a učitel - žák
- otevřená komunikace mezi školou a rodiči – **otevřenost a důvěra ve vztahu učitel (škola) - rodič,**
- třídní schůzky vedené formou triád, den otevřených dveří pro rodiče
- spolupráce učitelů v rámci pedagogického týmu
- propojení školy s dalšími institucemi (odb. pracoviště, organizace působící v oblasti primární prevence)

- **učitel – žák**

Budujeme vzájemnou důvěru mezi učitelem a žákem. Žák ví, že se může na učitele obrátit a bude respektován jeho názor, jeho potřeby. Učitel se zajímá o žáka, podněcuje dialog. Učitel získává důvěru žáka i prostřednictvím budování vztahu s rodinou, sociálním prostředím žáka. Při řešení problémů výukových i výchovných je učitel otevřen komunikaci s žákem, s rodičem, širší rodinou, ostatními pedagogy, výchovným poradcem, atd. Na základě dosažení dohody o společných cílech a postupech **dochází k celkové a jednotné podpoře žáka.**

- **Komunikace s rodiči, zákonnými zástupci**

Učitelé nabízejí všem rodičům možnost individuální konzultace a vyzývají rodiče, aby tuto možnost využívali. Rodiče mají možnost navštívit i výuku, často se zapojují do výuky v rámci svých možností a poznávají tak prostředí školy a lépe tak chápou potřeby svých dětí ve škole. Rodičům jsou informace o chování, prospěchu, školního úspěchu a neúspěchu podávány pomocí ŽK (elektornické nebo ŽK v papírové podobě, pomocí kritérií v ŽK a vyhodnocování týdenních plánů v 1. - 2. roč. Při velkém zhoršení prospěchu jednotlivého žáka jsou ve čtvrtletích rodiče informováni písemně a na triádách.

- **Pedagogická diagnostika**

Učitel věnuje pozornost žákům, registruje signály o možném školním neúspěchu a problému žáka a hledá příčiny a vhodné formy nápravy. Pokud je třeba, spolupracuje s rodiči a výchovným poradcem, který se zapojí do diagnostického a terapeutického procesu. Případně je využíváno dalších odborných institucí (PPP aj.) Na webu školy funguje schránka důvěry a NNTB.

• Práce s problémovými žáky, prevence školního nuspěchu

Škola monitoruje žáky s problémovým chováním a prospěchem. Těmto žákům je věnován zvýšený dohled třídních i ostatních učitelů, neboť je u těchto žáků zvýšené riziko výskytu sociálně patologických jevů. Proto jsou posuny v chování a prospěchu těchto žáků pozorně sledovány a práce s žáky podléhá důsledné kontrole. Práci s problémovými žáky a žáky s výukovými problémy je pověřen školní metodik prevence a výchovný poradce, kteří při své činnosti úzce spolupracují s třídními učiteli a pedagogickými asistentkami.

Zaměřujeme se na:

- individuální přístup v hodinách
- diferencovanou práci v hodinách
- podpůrná opatření ve výuce
- spolupráce se všemi členy školního poradenského pracoviště
- zvýšenou spolupráci se zákonnými zástupci žáků
- individuální doučování
- skupinové doučování
- umožňujeme konzultace pro žáky i rodiče
- vedení webu třídy

2.4 Role pracovníků školy při realizaci PP a minimalizaci šikany

V naší škole byl vytvořen užší realizační tým skládající se z šesti osob: dvou výchovných poradců a preventistů, ředitelky školy a zástupce 2. st. Jeho úkolem je věnovat se mapování klimatu na škole, motivace pedagogů k dalšímu vzdělávání, vyšetřování krizových situací, spolupráce s rodiči a školními poradenskými zařízeními.

Třídní učitel se věnuje utváření pozitivních vztahů ve třídě, každá třída má vytvořená a vyvěšená třídní pravidla. Učitelé se snaží podpořit děti, kterým bylo ubližováno a i ty, které se na ubližování podílely.

Na základě potřeb ochrany oběti šikany, či výbuchu kolektivního násilí byl vytvořen ochranný režim - „pavouk“, který má za úkol rychle zmobilizovat všechny síly potřebné k eliminaci násilí.

OCHRANNÝ PAVOUK:

I. st. násilí:

1. Učitel zmapuje situaci.
2. Učitel izoluje oběť od agresorů. (Např. ji posadí na židli za dveřmi, než přijde pomoc.) Učitel zůstává ve třídě. Pokud je potřeba oběť ošetřit, zůstává až do příchodu zástupkyně, školnice nebo jiného pracovníka s obětí.
3. Učitel pošle lístek s heslem „MOTÝL“ a s názvem třídy k paní zástupkyni, ke školnici nebo jinému pracovníkovi. Všichni pracovníci školy jsou seznámeni s tím, co toto heslo znamená. (Tedy - Dostavit se do třídy, která je uvedena na lístku.)
4. Povolaná osoba se neprodleně dostaví ke třídě a postará se o oběť.

II. st. násilí:

Při ozbrojeném útoku nebo podobné agresi nezasahovat, ale ihned volat policii a záchrannou službu.

2.4.1 Školní metodici prevence:

I. st. Jitka Palanová, tel 602 556 344, jitka.palanova@zszdice.cz

Konzultační hodiny uvedeny na stránkách školy <http://www.zszdice.cz/>, (oddíl zaměstnanci školy).

Vystudovala v oboru speciální pedagogika- /etopedie/, absolventka kurzů: Role učitele v primární prevenci, Minimální preventivní program a zásady ppp pro učitele, II. Krajská konference pro ředitele ZŠ, školní a okresní metodiky prevence - Primární prevence soc. patol. jevů, Základní výcvik instruktorů týmové spolupráce, Využití psychoher v práci s problematickou třídou, „Jak pomoci dětem s SPU“, Lépe učit, méně se ničit aneb „Jsem učitel pohodář“, Muzikoterapeutický workshop. Ve školním roce 2011 absolvovala školení MIŠ (78 hodin) - Minimalizace šikany. Ve škol. roce 2015/16 seminář: Kočičí zahrada /Program pro prevenci patol. jevů na ZŠ./

II. st. Radek Hampl, tel. 601871 919, radek.hampl@zszdice.cz

Konzultační hodiny uvedeny na stránkách školy <http://www.zszdice.cz/>, (oddíl zaměstnanci školy).

Vzdělán v oboru: Vzdělávací kurz primární prevence užívání návykových látek a jiných forem rizikového chování v Prev-centru v Praze.

Absolvent kurzů pro školení preventistů a kurzů pro rozvoj sociálního chování a komunikace, ve školním roce 2008/2009 absolvoval: Centrum dohody, s.r.o.

„Role učitele v primární prevenci.“ Ve školním roce 2011 absolvoval doškolení MIŠ (6 hodin) - Minimalizace šikany.

Činnost školního metodika prevence

- - Vykonává činnosti metodické, koordinační, informační a poradenské,
o těchto činnostech vede písemnou dokumentaci
- koordinuje tvorbu a kontroluje realizaci školního preventivního programu
- koordinuje a participuje na realizaci aktivit školy zaměřených na prevenci záškoláctví, závislostí, násilí, vandalismu, sexuálního zneužívání, zneužívání sektami, prekriminálního a kriminálního chování, rizikových projevů sebepoškozování a dalších sociálně patologických jevů
- metodicky vede činnost učitelů školy v oblasti prevence sociálně patologických jevů (vyhledávání problémových projevů chování, preventivní práce s třídními kolektivy)
- pomocí dotazníků pomáhá zjišťovat klima třídy, školy
- koordinuje vzdělávání pedagogů školy v oblasti prevence sociálně patologických jevů
- koordinuje přípravu a realizaci aktivit zaměřených na zapojování multikulturních prvků do vzdělávacího procesu a na integraci žáků-cizinců, prioritou v rámci tohoto procesu je prevence rasismu, xenofobie a dalších jevů, které souvisejí s otázkou přijímání kulturní a etnické odlišnosti
- koordinuje spolupráci školy s orgány státní správy a samosprávy, které mají v kompetenci problematiku prevence sociálně patologických jevů, s metodikem preventivních aktivit v pedagogicko-psychologické poradně a s odbornými pracovišti (poradenskými, terapeutickými, preventivními, krizovými a dalšími zařízeními a institucemi), které působí v oblasti prevence sociálně patologických jevů
- kontaktuje odpovídající odborné pracoviště a participuje na prevenci a následné péči v případě akutního výskytu sociálně patologických jevů
- vede písemné záznamy umožňující doložit rozsah a obsah činnosti školního metodika prevence, navržená a realizovaná opatření
- zajišťuje a předává odborné informace o problematice sociálně patologických jevů, o nabídkách programů a projektů, o metodách a formách specifické primární prevence pedagogům školy
- prezentuje výsledky preventivní práce školy, získává nové odborné informace a zkušenosti
- vede a průběžně aktualizuje databázi spolupracovníků školy pro oblast prevence sociálně-patologických jevů (orgány státní správy a samosprávy, střediska výchovné péče, pedagogicko-psychologické poradny, zdravotnická zařízení, policie, orgány sociální péče, nestátní organizace, působící v oblasti prevence, centra krizové intervence a další zařízení, instituce, organizace i jednotliví odborníci)

- vyhledává a orientačně šetří žáky s rizikem či projevy sociálně nežádoucího chování, poskytuje poradenské služby těmto žákům a jejich zákonným zástupcům, případně zajišťuje péči odpovídajícího odborného pracoviště (ve spolupráci s třídními učiteli)
- spolupracuje s třídními učiteli při zachycování varovných signálů spojených s možností rozvoje sociálně-patologických jevů u jednotlivých žáků a tříd a participuje na sledování úrovně rizikových faktorů, které jsou významné pro rozvoj sociálně-patologických jevů ve škole
- připravuje podmínky pro integraci žáků s poruchami chování ve škole a koordinuje poskytování poradenských a preventivních služeb těmto žákům školou a specializovanými školskými zařízeními.

2.4.2 Výchovný – kariérový poradce

I. st. Mgr. Kateřina Baumová, katerina.baumova@zszdice.cz

Konzultační hodiny uvedeny na stránkách školy <http://www.zszdice.cz/>, (oddíl zaměstnanci školy).

Studium výchovného poradenství 2019-2021

Ve školním roce 2011 absolvovala školení MIŠ (78 hodin) - Minimalizace šikany a další vzdělávání viz úvod.

Výchovný poradce koordinuje společně s metodikem prevence aktivity školy v oblasti prevence. Aktivně nabízí učitelům a žákům možnost poradit se o svých problémech. Setkává se i s žáky, kteří jsou v některých případech ohrožení ve svém vývoji, sebepojetí, komunikaci s druhými. Komunikuje s pedagogy a sbírá podněty. Učitelé se na výchovného poradce obracejí v případě

- výskytu agresivního chování ve třídě
- signálů o potížích žáka (osobnostní, rodinné, vztahové)
- náhlém i trvalém neúspěchu v učení
- obtížné komunikaci, konfliktu s rodiči
- porušování pravidel soužití ve škole žákem
- krádeží ve třídách

Výchovný poradce diagnostikuje situaci. Navrhuje opatření, setkání zainteresovaných lidí, vede individuální konzultace s dětmi, s rodiči, informuje o kontaktech na další pomoc (adresář sociálních služeb apod.) linku bezpečí ad. Organizace. Obrací se na sociální odbor, kurátory v případě podezření na problém v rodině, porušování zákona.

II. st. Mgr. Helena Moutelíková, helena.moutelikova@zszdice.cz

Konzultační hodiny uvedeny na stránkách školy <http://www.zszdice.cz/>,
(oddíl zaměstnanci školy).

Dokončené studium výchovného poradenství.

Ve školním roce 2011 absolvovala školení MIŠ (78 hodin) - Minimalizace šikany a další vzdělávání viz úvod.

1. Kariérové poradenství a poradenská pomoc při rozhodování o další vzdělávací a profesní cestě žáků, tj. zejména:

- Koordinace mezi hlavními oblastmi kariérového poradenství - kariérový vzdělávání a diagnosticko-poradenskými činnostmi zaměřenými k volbě vzdělávací cesty žáka
- Základní skupinová šetření k volbě povolání, administraci, zpracování a interpretaci zájmových dotazníků v rámci vlastní odborné kompetence a analýzy preferencí v oblasti volby povolání žáků
- Individuální šetření k volbě povolání a individuální poradenství v této oblasti ve spolupráci s třídním učitelem)
- Poradenství zákonným zástupcům s ohledem na očekávání a předpoklady žáků (ve spolupráci s třídním učitelem)
- Spolupráce se školskými poradenskými zařízeními, poradnou a středisky výchovné péče při zajišťování poradenských služeb přesahujících kompetence školy
- Zajišťování skupinových návštěv žáků školy v informačních poradenských střediscích úřadů práce a poskytování informací žákům a zákonným zástupcům o možnosti individuálního využití informačních služeb těchto středisek.
- Zprostředkování nových metod pedagogické diagnostiky a intervence
- Metodická pomoc pedagogickým pracovníkům školy v otázkách kariérového rozhodování žáků, integrace, individuálních vzdělávacích plánů, práce s nadanými žáky apod.
- Předávání odborných informací z oblasti kariérového poradenství a péče o žáky se speciálními vzdělávacími potřebami pedagogickým pracovníkům školy
- Poskytování informací o činnosti školy, školských a dalších poradenských zařízeních v regionu, o jejich zaměření, kompetencích a o možnostech využívání jejich služeb žákům a jejich zákonným zástupcům
- Shromažďování odborných zpráv a informací o žácích v poradenské péči dalších poradenských zařízení a jejich zajištění v souladu s předpisy o ochraně osobních údajů

- Vedení písemných záznamů umožňujících doložit rozsah a obsah činnosti výchovného poradce, navržená a realizovaná opatření
2. Vyhledávání a orientační šetření žáků, jejichž vývoj a vzdělávání vyžadují zvláštní pozornost a příprava návrhů na další péči o tyto žáky
 3. Zajišťování nebo zprostředkování diagnostiky speciálních vzdělávacích potřeb (vstupní a průběžné) a intervenční činností pro žáky se speciálními vzdělávacími potřebami
 4. Příprava podmínek pro integraci žáků se zdravotním postižením ve škole, koordinace poskytování poradenských služeb těmto žákům školou a školskými poradenskými zařízeními a koordinace vzdělávacích opatření u těchto žáků
 5. Poskytování služeb kariérového poradenství žákům/cizincům se zřetelem k jejich speciálním vzdělávacím potřebám

2.4.3 Třídní učitelé

- zodpovídají za seznámení žáků se školním řádem a důsledky, které plynou z jeho nedodržování
- využívají formy a metody, které jsou zaměřeny na podporu rozvoje osobnosti žáků a získávání potřebných sociálních dovedností
- korigují své chování k žákům podle kodexu učitele viz. příloha č. 2
- průběžně monitorují stav ve třídě z hlediska vztahů, případných změn u jednotlivých žáků (rodinné stavy, nemoc, atd.), volnočasových aktivit dětí apod.
- pravidelně ve stanovených termínech organizují třídnické hodiny, hrají s dětmi hry na utváření sociálních vztahů, komunikace, relaxace, řeší organizační záležitosti, ale i problémy ve výuce, výchovné problémy, vztahové problémy, zabývají se vzkazy ve schránce důvěry, apod.
- využívají neformálních setkání k působení na žáky v rámci plnění MPP
- spolupracují s ostatními učiteli – řešení výchovných a výukových problémů, navrhování žáků s poruchami chování či učení k vyšetření v PPP
- spolupracují s rodiči (Při vyskytnutí problémů nebo jen jakýchkoliv náznaků potíží žáka, pravidelně s rodiči komunikují a o rozhovorech vedou záznam.)
- 1 krát za rok od 3. – 5. roč. vytváří evaluaci třídních vztahů za pomoci metodika prevence a z šetření udělají záznam

2.4.4 Vychovatelé školní družiny

Vychovatelky ve školní družině pracují s věkově smíšenou skupinou dětí. Družinu sice zpravidla navštěvují žáci prvního stupně, ale nepravidelně do ní docházejí i starší žáci, kteří z důvodu dojíždění zde tráví určitý čas. V takové skupině dětí je prostor pro vzájemné působení starších dětí na mladší, kteří napodobují své starší kamarády. Proto je třeba učit děti vzájemnému respektu a ohleduplnosti, vzájemnému naslouchání a rozvíjení spolupráce. Děti by měly být zároveň podporovány při zdravém prosazení sebe sama, obhájení vlastního názoru, učeny různým možnostem řešení konfliktů, podílet se na vytváření příjemného prostředí pro sebe a ostatní. Proto je možno použít různých her, kdy děti hrají různé role, námětových her, kdy děti spolupracují na konkrétní téma, např. společná kresba nebo stavba, soutěže v prostorách družiny i hry a soutěže v přírodě. Součástí výchovného plánu ŠD jsou témata PP pro daný škol. rok.

2.4.5 Nepedagogičtí pracovníci

- jejich úkolem je seznámit se s PP
- mohou svými postřehy přispět k působení v oblasti prevence (významné mohou být jejich postřehy z prostor, ve kterých se pohybují, a kde může docházet k experimentu s návykovou látkou, šikaně apod.

2.4.6 Rodiče

- jsou informováni na třídních schůzkách (třídní schůzky jsou jednou za rok hromadné, dvakrát do roka konzultační) a webových stránkách školy o existenci PP a jeho jednotlivých aktivitách
- je důležité, aby byli informováni o jednotlivých výukových i výchovných problémech svých dětí a podíleli se na jejich řešení, ale hlavně jejich předcházení
- je nutno, aby byli motivováni ke spolupráci – například forma neformálních setkání, účast rodičů na výchovných a vzdělávacích akcích realizovaných školou atd.
- jsou seznámeni s pravidly školního řádu a možnými sankcemi za jejich porušení
- PP je projednáván a schvalován Radou školy
- pravidelně jsou jim předávány dotazníky (scio) zaměřující se na klima školy
- každý vyučující, který bude žákem nebo rodičem informován o možném ubližování, tuto informaci předá vedení a ve spolupráci s užším realizačním týmem situaci prošetří

Zdravá výchova dětí v rodině a ve škole je nejúčinnější a zároveň nejlevnější prevencí, proto je třeba dbát o vytváření souladu mezi prací rodiny a školy.

2.4.7 Spolupráce školy se specializovanými a dalšími institucemi

Při předcházení vzniku sociálně-patologických jevů je důležitá spolupráce školy a ostatních školských zařízení s dalšími institucemi, a to především se středisky pro volný čas dětí a mládeže, pedagogicko-psychologickou poradnou, s odbory školství mládeže a tělovýchovy na krajském úřadě, s okresním metodikem prevence, ale v případě potřeby i s odborníky na úrovni zdravotnických pracovníků (dětské lékaři, psychologové (Mgr. B. Vokáčová), psychiatři) a Policie ČR, krizovými centry (SPONTE – Králův Dvůr, SVP Slané, SVP – Příbram, p. Ptáčková), apod.

2.5 Financování MPP

Realizace minimálně preventivního programu je financována z finančních prostředků základní školy a formou získaných grantů.

3 Realizace preventivního programu

3.1 Prevence pro 1. stupeň ZŠ

Tento program je zaměřen na předcházení vybraných sociálně patologických jevů. Probíhá interaktivní formou pomocí sociálních her a psychoher, divadelních představení zaměřených k prevenci patologických jevů, promítání videofilmů a formou diskusí a besed.

Se školním metodikem se program uskutečňuje v rámci dvou hodin ročně v každé třídě.

S třídními učiteli se činnosti k prevenci patologických jevů uskutečňují v rámci probíraného učiva, jako samostatné hodiny, v projektech, představeních, besedách a v rámci třídnických hodin. Měsíční plán akcí je v příloze č. 4.

3.1.3 Návrhy na probírání témat v rámci učiva

1. ročník prvouka

- Vhodné využití volného času (pracovní a odpočinkové návyky, práce a volný čas – zimní sporty)
- Práva a povinnosti (Jsem školák – jak se správně chovat)
- Já a ostatní (Moje rodina – život v rodině)

- Mé tělo – péče o zdraví, svůj zevnějšek a osobní hygiena (Člověk, člověk a zdraví)

2. ročník

prvouka

- Výchova ke zdraví
- Moje rodina – člověk součástí skupiny, blízká osoba
- Člověk a zdraví (nemoc, úraz, správná výživa, hygiena)
- Práce a volný čas (správné využití volného času)

3. ročník

prvouka

- Svět kolem nás – Obrazy z našeho kraje (moje okolí)
- Poznávání přírody a jejich ochrana
- Člověk – zdravý životní styl, průběh lidského života

4. ročník

přírodověda

- Život na zemi – životní cyklus, rovnováha v přírodě
- Výchova ke zdraví – chování v přírodě
- Sám sebou – chráním sám sebe, nebezpečné látky a závislosti
- Projekt zdravé zuby

vlastivěda

- lidská sídla – vesnice a města (klady a zápory, možnosti např. vzdělávání, kultura, sport, prostor pro hry atd.)

5. ročník

přírodověda

- Zodpovědný přístup k životu – zodpovědnost za život na Zemi (Sám sebou)
- Projekt zdravé zuby

vlastivěda

- Člověk ve společnosti – pomoc a solidarita, pravidla soužití

1.-5. ročník

čtení a literární výchova

- zpracování vlastních zážitků, porozumění sobě sama
- možnost získávání informací, jejich zpracovávání a předávání
- rozvíjení schopnosti vyjádřit svůj názor
- zaujímání stanovisek k problémům
- využití jednotlivých literárních útvarů (bajky, pohádky – příběhy s ponaučením, dobrodružná literatura – zážitkové čtení)
- estetická výchova

tělesná, hudební a výtvarná výchova

- komunikace s vrstevníky – využití především pohybových her

- význam pohybu pro naše zdraví
- zapojení dětí do společných projektů, práce ve vrstevnickém kolektivu
- nácvik na vánoční akademii
- nácvik na představení pro rodiče v závěru školního roku
- estetická výchova

3.1.4 Cíl:

Po pěti letech by děti měly umět

- definovat rodinu jako zázemí a útočiště
- zvládat rozdíly v komunikaci s dětmi a dospělými
- mít základní sociální dovednosti
- umět se chránit před cizími lidmi
- mít základní zdravotní návyky
- umět si správně zorganizovat svůj volný čas
- umět rozlišit léky a návykové látky
- znát přesné informace o alkoholu, tabáku a dalších návykových látkách
- znát následky užívání návykových látek
- umět odmítat

3.2 Prevence pro II. stupeň ZŠ

Program prevence patologických jevů na II. st. je předáván zábavnou formou, pomocí různých her a zajímavých aktivit vedených odborníky. V následných diskusích jsou žáci informováni o všech těchto jevech, se kterými se ve svém životě mohou běžně setkat. Nejsou jim zde podávány pouze strohé informace, ale především jde o to, aby si žáci na věc utvořili vlastní názor a přijali možné důsledky svého rozhodnutí. Během těchto programů se také zaměřujeme na posílení jejich sebedůvěry, komunikačních dovedností, sebezpoznaní, tolerance, sebeocení, přijetí odpovědnosti za své chování.

3.2.1 Návrhy na probírání témat v rámci učiva

Občanská výchova

6. ročník

- Člověk v rytmu času – schopnost uspořádat si svůj čas – povinnosti a odpočinek, význam volného času
- Rodina – samota, její klady a zápory, jak ji využít, jak s ní bojovat
- Člověk a lidská práva – moje osobnost, jak být sám sebou, zodpovědné rozhodování, práva a povinnosti, normy chování, zákony v ČR
- Člověk a morálka – vytváření vlastního názoru, umění říct „NE“
- Člověk a dospívání – já a my, poznávání sebe sama, rozvíjení kladných vlastností, budoucnost – reálné cíle

- Globální problémy lidstva – drogy v lidských dějinách (legální, nelegální, pojem droga a účinky drog)

7. ročník

- Rodina, národ, vlast – národy v ČR – rasová snášenlivost
- Význam výchovy a vzdělávání
- Kultura – pojem, kulturní aktivity člověka, vztah k umění, vliv masmédií

8. ročník

- Člověk a dospívání (od rodičovské autority k samostatnosti – přijetí zodpovědnosti za svá rozhodnutí, pocit volnosti)
- Hledání blízkého člověka – já a ti druzí, vrstevnické party, osamělost, pohled do budoucnosti, rozum sebereflexe a zodpovědnost
- Lidská tělesnost – mé tělo, zdravý způsob života (jednota duše a těla)
- Život je dar – důstojnost lidského žití
- Člověk hledající sám sebe – smysl života, sebepoznání, sebereflexe, svědomí
- Člověk a zlo, život ve lži, náhražky smyslu života
- Svoboda řád – společenský řád, kontrola ve společnosti, společenské role
- Lidská práva – společenská zřízení, různé kultury a jejich náboženství, problémy v této oblasti v současnosti, účast na životě společnosti
- Poznávání světa – mýty, zkoumání světa, zdravý rozum, spoluzodpovědnost člověka

9. ročník

- Smysl společenství – sdílení a spolupráce, zdroje radosti a společenská dobro, nezastupitelnost rodiny
- Svět a Evropa – oblasti spolupráce, ratifikace mezinárodních norem, spolupráce v sociální oblasti, koordinace v oblasti represe
- Sociální vztahy – sociální péče a sociální politika státu

Výchova ke zdraví

6. ročník

- pravidla soužití mezi vrstevníky, v rodině, sociální role, přátelství, kamarádství
- dětství a nástup puberty – psychické a fyzické změny s tím související
- zdravý způsob života a péče o zdraví, rizika ohrožující zdraví a jejich prevence
- osobnostní a sociální rozvoj, sociální a komunikační dovednosti.

7. ročník

Na cestě za zdravím

- Proměny životního stylu důsledkem civilizace (klady a zápory, civilizační choroby a jejich prevence)
- Problematika mentální anorexie
- Mechanismus vzniku závislosti, centra odborné pomoci, vliv na zdraví a osobnost jedince – nácvik dovednosti „odmítnout drogu“
- Sexuální chování a zdraví – HIV/AIDS a další pohlavní nemoci, sexuální zneužívání, zodpovědný přístup k sexu
- Začlenění relaxačních a regeneračních prvků do režimu dne
- Nácvik způsobů chování v krizových situacích

Přírodopis

6. ročník

- Drogy – přírodní látky (účinky některých rostlin a hub)
- Užití přírodních látek pro výrobu drog

7. ročník

- Lidská sídla a jejich okolí – výskyt nežádoucích rostlin
- Existence norem pro pěstování některých rostlin (např. mák)

8. ročník

Biologie člověka + výchova ke zdraví

- základní životní funkce
- rozmnožování a vývin jedince (negativní vliv návykových látek)
- zdraví a nemoc

Chemie

9. ročník

Chemie ve společnosti

- deriváty uhlovodíků – alkoholy, alkoholismus a jeho nebezpečí
- chemický průmysl (výroba a využití)
- ochrana člověka – zneužití chemických látek (LSD, těkavé látky atd.)
- otravné a jedovaté látky

Zeměpis

8. ročník

- cestovní ruch – turistika a drogy (legální a nelegální drogy, právní normy jednotlivých zemí...)
- světový trh – drogový obchod, převážením omamných a psychotropních látek mezi státy, výnosy z obchodu, boj s nelegálním obchodováním

9. ročník

- politická mapa dnešního světa – změny v politickém zřízení, otevření hranic, války a chudoba – vliv na obchodování s drogami, přístup jednotlivých států k problematice závislosti a spolupráce mezi nimi

Dějepis

6. ročník

- Starověk – drogy v dějinách lidstva

7. ročník

- Renaissance a humanismus – nový pohled na život

8. ročník

- Společnost v 19. století – změna životního stylu, nové myšlenkové směry (osvícenectví)

9. ročník

- Svět a Evropa 20. století – civilizační problémy

6. - 9. ročník

Český jazyk – literární výchova a sloh

- zpracování lidských osudů, příběhů a problémů v jednotlivých literárních žánrech (dobro a zlo, způsoby řešení problémů,...)
- možnost získávání informací
- vliv masmédií na současný způsob života – film, televize, časopisy, internet
- osvojování si komunikačních dovedností, schopnosti vypravovat, sdílet zážitky
- zpřístupnění krásné literatury dětem – četba ve volném čase
- slohové práce a mluvený projev s tématy zaměřenými na poznávání sebe sama, vztahy mezi lidmi (Být sám sebou, Taková jsme třída,..)

Tělesná výchova

- sport jako součást zdravého způsobu života
- volba vhodných sportovních aktivit – vzhledem ke zdravotnímu stavu, nepřeceňování vlastních sil
- doping ve sportu
- problematika diváckého násilí (rowdies)

Hudební výchova

- seznámení s jednotlivými hudebními žánry, úloha hudby v životě člověka
- vyjadřování pocitů a prožitků pomocí hudby
- hudba jako relaxace

- 60. léta – přelom v oblasti populární hudby „vzpoura“ mladé generace – volný a svobodný život (volná láska, užívání drog)
- Odraz současného způsobu života v jednotlivých hudebních žánrech – Punk, Heavy metal, Hard rock, Techno atd.
- „můj vzor“ – životní styl oblíbených interpretů a jeho napodobování (přejímání názorů a postojů, stylu oblékání, přístupu k užívání návykových látek apod.)

Realizace v jednotlivých ročnících dle tematických plánů

Výtvarná výchova

- výtvarné znázornění pocitů a představ
- učení k tvůrčímu přístupu v práci
- rozvíjení fantazie a představivosti
- poznávání světa přírody a svata vytvořeného člověkem
- osvojování si umělecko-řemeslných dovedností
- svět reklamy – vliv reklamy na způsob života
- Průběžně během roku účast ve výtvarných soutěžích

Realizace v jednotlivých ročnících v souladu s tematickými plány

3.2.2 Cíl:

Žáci by před opuštěním ZŠ měli znát a umět

- pojmenovat základní návykové látky
- znát jejich účinky na lidský organizmus
- orientovat se v problematice závislosti
- znát základní právní normy
- vědět, kde jsou kontaktní místa pro danou problematiku
- posilovat své sebevědomí
- správně se rozhodovat, odmítat
- zaujímat zdravé životní postoje
- orientovat se v problematice sexuální výchovy
- bránit se různým formám násilí, vědět, kde hledat pomoc
- zvládat základní sociální dovednosti

3.2.3 Aktivity pro volný čas

Žáci ZŠ mohou navštěvovat následující zájmové kroužky v prostorách nebo v blízkosti školy:

- florbal
- rybářský kroužek
- sportovní hry
- výtvarný kroužek
- sborový zpěv

- anglický jazyk
- šachy
- aerobik
- stolní hry
- kroužky pořádané školní družinou
- kroužek matematiky

4 Hry, které je možno použít při realizaci PP

Při realizaci preventivního programu je vhodné využívat her, jedná se především o sociální hry a psychohry, ve kterých můžeme navodit určité situace a atmosféru a využít jich k posílení schopnosti samostatného rozhodování, umění vyjádřit svůj vlastní názor, hledání vhodných řešení apod. Děti se ale mají naučit i odpočívat, proto využíváme různých relaxačních metod a cvičení, pomáháme dětem cvičit umění koncentrace.

Mnoho her a relaxačních technik a cvičení koncentrace nabízí např.:

Sám sebou – sada učebnicí určená pro základní školy a osmiletá gymnázia, autoři dr. Z. Kašparová, dr. T. Hlouška

Techniky pro rozvoj osobnostních a sociálních kompetencí žáků ZŠ

Interakční techniky pro nácvik jasné komunikace, Nečasová, J.

Hry, Houška, V.

Interakční psychologický výcvik Kolařík, M.

Hry pro tvořivé myšlení – Portmannová Rosemarie, Portál

Hry pro zvládnutí agresivity a neklidu – Zdeněk Šimanovský, Portál

Sociálně psychologické hry pro dospívající – S. a H. Hoppeovi, J. Krabel, Portál

Psychologické testy pro kluky a děvčata – J. Kincherová, Portál

www.guild.cz/drogy.htm - PaedDr. Kašparová (realizace programu Sám sebou)

www.mvcr.cz/prevence/index.html - stránky ministerstva vnitra týkající se prevence kriminality

www.cba.muni.cz/prevencenemoci - stránky týkající se zdravého životního stylu

web.telecom.cz/filia – stránky Institutu Filia – vzdělávání a prevence v oblasti drogových závislostí

www.helplineaids.cz

www.mladez2006.info problematika drogových závislostí, alkoholismu, kouření, kriminality, ekologické osvěty

Osobnostní a sociální výchova, vzdělávací programy pro učitele a žáky:

<http://www.odyssea.cz/metodiky-osv.php?cast=lekce-osv>

<http://www.odyssea.cz/metodiky-osv.php?cast=pripravy>

<http://www.odyssea.cz/metodiky-osv.php?cast=citanka-osv>

5 Instituce poskytující služby v oblasti prevence

Linka bezpečí dětí a mládeže	116 111
Zelená linka	800 155 555
Národní linka prevence AIDS	800 144 444
DONA (linka pomoci obětem domácího násilí)	251 511 313
Dětské krizové centrum a linka důvěry (Praha 4)	241 480 511
Pro děti týrané, zneužívané a zanedbávané	241 484 149
Růžová linka pro děti	272 736 263
Linka důvěry, prevence (obchodu se ženami)	222 717 171
Pomoc obětem trestné činnosti	257 317 100
Linka pomoci alternativa dívky	241 727 763 (713)
Linka zdraví	224 215 261
OS AKORD (pomoc rodinám s postiženými dětmi)	222 519 796
Centrum krizové intervence – Praha 8, Bohnice	284 016 666
Centrum pomoci závislým, Praha 4	261 260 476
SANANIM, drogové informační centrum	284 822 872
Pomoc ohroženým drogou, Praha 7	283 872 186
DROP-IN, středisko drogových závislostí	222 221 431 (124)
PREV-CENTRUM	233 355 459
GAY LINKA POMOCI	222 514 040

Příloha č. 1

1. Program proti šikanování

A. Obecná ustanovení

Školy a školská zařízení mají mimořádnou odpovědnost za předcházení vzniku problému šikany. Musí využívat všech nástrojů a metod k odpovědnému potírání a vyrovnávání se s tímto problémem hned při jeho vzniku. Je nutné zastavovat agresivní chování dětí, které se v tomto věku často stávají členy marginálních sociálních skupin. V dospělosti pak mají zpravidla tyto děti více konfliktů se zákony než ostatní.

B. Charakteristika šikanování

Šikanování je chování, jehož záměrem je ublížit, zastrašit nebo ohrozit jiného žáka, popřípadě skupinu žáků. Je to cílené a často opakované užití násilí jedincem nebo skupinou vůči jedinci nebo skupinám, kteří se neumí nebo z nejrůznějších důvodů nemohou bránit. Zahrnuje fyzické útoky v podobě bití, pomluv, vyhrožování či ponižování. Může mít také formu sexuálního obtěžování až zneužívání. Projevem šikany je i tzv. nepřímá podoba-nápadné přehlížení a ignorování žáka nebo skupiny žáků. Nebezpečí šikany spočívá v závažnosti, dlouhodobosti a často v celoživotních následcích na duševním i tělesném zdraví. Novým jevem verbální šikany je tzv. kyberšikana. Ta zahrnuje útoky pomocí e-mailů, SMS zpráv, vyvěšování urážlivých materiálů na internetové stránky apod. Na základě kyberšikany je ve škole zakázáno kohokoli (žáka, pedagogického či provozního pracovníka) fotit nebo nahrávat na mobilní telefon či podobné záznamové zařízení, pokud dotyčná osoba k tomu nedala souhlas.

C. Škola a šikanování

Hlavním úkolem je zajistit pocit bezpečí každého jedince-je to ojedinělá podmínka pro vytváření produktivního prostředí a dobrého sociálního klimatu školy. Povinností školy je předcházet všem náznakům agresivity a všem způsobům šikany mezi žáky. Šikanování nesmí být pracovníky školy v jakékoliv podobě akceptováno. Škola má jednoznačnou zodpovědnost za děti a žáky v době vyučování a školních akcí a odpovídá za škodu způsobenou žákům v době vykonávání přechodného dohledu, tj. při vyučování a v přímé souvislosti s ním. Pedagog musí šikanování mezi žáky neprodleně řešit a každé jeho oběti poskytnout okamžitou pomoc.

D. Šikana a trestní řád

Z hlediska trestního zákona může šikanování naplňovat skutkovou podstatu trestných činů vydírání, omezování osobní svobody, útisku, ublížení na zdraví, loupeže, vzbuzení důvodné obavy, poškozování cizí věci, znásilnění, kuplířství apod.

Pedagogický pracovník, kterému bude znám případ šikanování a nepřijme v tomto ohledu žádná opatření, se vystavuje riziku trestního postihu pro neoznámení, případně nepřekažení trestného činu. V úvahu přicházejí i další trestné činy, jako např. nadřezování či schvalování trestného činu, v krajním případě i podněcování k němu. Skutkovou podstatu účasti na trestním činu podle § 10 trestního zákona může jednání pedagogického pracovníka naplňovat v případě, že o chování žáků věděl nebo neodstranil překážky ke spáchání

trestného činu např. ponecháním šikanovaného samotného mezi šikanujícími žáky apod.

E. Projevy šikanování

Projevy šikanování mohou mít velice různou podobu. Jejich znaky lze rozdělit do skupin:

1. verbální přímé
2. verbální nepřímé
3. fyzické přímé
4. fyzické nepřímé
5. aktivní
6. pasivní

Za určitých podmínek může šikanování přerůst do trestné činnosti popř. organizovaného zločinu.

F. Úkoly školy v prevenci

1. S podstatou a formou antisociálního chování se musí seznámit žáci, učitelé, výchovní poradci, ředitelé i další nepedagogičtí zaměstnanci škol. Žáci by měli vědět a znát důsledky, které mohou nastat. Vyloučená je tendence podceňovat počáteční projevy šikany.
2. Každý pedagogický pracovník vede důsledně a systematicky k osvojování si norem mezilidských vztahů založených na demokratických principech, které respektují individualitu žáka a rozvíjejí
 - a) demokratické mezilidské vztahy
 - b) respekt k individualitě jedince
 - c) etické jednání (tolerance, humanita)
 - d) jednání v souladu s právními normami

Důležité aktivity školy nelze spojovat jen s určitým vyučovacím předmětem.

3. Výchovný poradce, metodik prevence popř. další učitelé využijí a zúčastní se vzdělávání v akreditovaných programech, které poskytují pedagogická centra.

4. Ředitel školy odpovídá za systémové aktivity školy v oblasti prevence šikany a agresivity.
- a) Je nutné, aby zajistil účast školního metodika prevence v akreditovaných kurzech k problematice šikanování. Školní metodik prevence bude zodpovídat za informovanost všech pedagogických pracovníků školy. Sám se bude aktivně podílet na řešení případů šikanování a napomáhat svým kolegům zvládnout základní postup a strategii při řešení konkrétních situací. Je nutné navodit úzkou spolupráci mezi žáky, rodiči a pedagogy a jasně vymezit možnosti oznamování i zárodků šikanování s jasným zachováním důvěrnosti těchto sdělení.
 - b) Ve školním řádu jasně stanovit pravidla chování včetně sankcí za jejich porušení.
 - c) Zajistit v souladu s pracovním řádem zvýšený a kvalitní dohled pedagogů před vyučováním a o přestávkách nejvíce pak v prostorách, kde již k šikaně došlo.
 - d) Seznámit pedagogy se systémem školy pro oznamování a vyšetřování šikany, vést pečlivou evidenci všech případů (výchovný poradce nebo metodik).
 - e) Aktivně zapojit do prevence i nepedagogické pracovníky.
 - f) V této oblasti zvyšovat informovanost pedagogů všemi reálnými a dostupnými prostředky.
 - g) Informovat žáky, rodiče a pedagogy o tom, co dělat v případě, když se dozvědí o šikanování.
 - h) Spolupracovat s odbornými službami resortu školství (PPP, střediska výchovné péče apod.)

G. Spolupráce školy s rodiči žáků

Při podezření na šikanování žáka musí spolupracovat škola zastoupená ředitelstvím nebo výchovným poradcem s rodiči oběti i s rodiči agresora. Při jednání je nutné dbát na zachování důvěrnosti informací. Je vhodné upozornit rodiče na sledování možných příznaků šikany. Rodiče, pokud zjistí šikanu, by se měli poradit s kompetentní osobou ze školy a pak situaci společně řešit. Měli by tímto situaci škole sdělit.

Každý vyučující, který bude žákem nebo rodičem informován o možném ubližování, tuto informaci předá vedení a ve spolupráci s užším realizačním týmem situaci prošetří

H. Spolupráce školy se specializovanými a ostatními institucemi

Při řešení případů šikany je nutná spolupráce ředitelství nebo výchovného poradce školy s institucemi: viz. úvod MPP

- a) **ve zdravotnictví** s pediatrií, s psychiatrickou, psychoterapeutickou péčí apod.
- b) **v soudnictví** se soudci, obhájci, žalobci,
- c) **v oblasti sociální péče** s oddělením péče o rodinu a děti, s odd. sociální prevence (možnost vstupovat do každého šetření).

Při podezření, že šikanování naplnilo skutkovou podstatu přestupku nebo trestného činu, je ředitel školy povinen oznámit tuto skutečnost Policii ČR.

Škola prostřednictvím výchovného poradce neprodleně oznámí orgánu sociálně právní ochrany skutečnosti, které ohrožují žáka, nebo že žák spáchal trestný čin, popř. opakovaně páchá přestupky.

2. Příklady přímých znaků šikanování

A. Nepřímé (varovné) znaky šikanování mohou být na příklad:

- Žák je o přestávkách často osamocený, ostatní o něj nejeví zájem, nemá kamarády.
- Při týmových sportech bývá jedinec volen do mužstev mezi posledními.
- O přestávkách vyhledává blízkost učitelů.
- Má-li žák promluvit před třídou je ustrašený, nejistý.
- Působí, smutně, nešťastně, mívá blízko k pláči.
- Stává se uzavřeným.
- Jeho školní prospěch se náhle, nevysvětlitelně zhoršuje.
- Jeho věci jsou poškozené, znečištěné, případně rozházené.
- Zašpiněný nebo poškozený oděv.
- Stále postrádá své věci.

- Odmítá vysvětlit poškození a ztrátu věcí nebo používá nepravděpodobné výmluvy.
- Mění svoji pravidelnou cestu ze školy a do školy.
- Začíná vyhledávat důvody pro absenci ve škole.
- Odřeniny, modřiny, škrábance nebo řezné rány, které nedovede uspokojivě vysvětlit.
- Zejména je třeba věnovat pozornost mladším žákům nově zařazeným do třídy, neboť přizpůsobovací konflikty nejsou vzácností.

B. Přímé znaky šikanování mohou být například:

- Posměšné poznámky na adresu žáka, pokořující přezdívka, nadávky, ponižování, hrubé žerty na jeho účet. Rozhodujícím kritériem je, do jaké míry je daný žák „touto legrací“ zranitelný.
- Kritika žáka, výtky na jeho adresu, zejména pronášené nepřátelským až nenávistným či pohrdavým tónem.
- Nátlak na žáka, aby dával věcné či peněžité dary šikanujícímu nebo za něj platil.
- Příkazy, které žák dostává od jiných spolužáků, zejména pronášené panovačným tónem, a skutečnost, že se jim podřizuje.
- Nátlak na žáka k vykonávání nemorálních až trestných činů či k spoluúčasti na nich.
- Honění, strkání, šťouchání, rány, kopání, které třeba nejsou zvlášť silné, ale je nápadné, že je oběť neoplácí
- Rvačky, z nichž jeden z účastníků je zřetelně slabší a snaží se uniknout.

C. Rodiče žáků se doporučuje upozornit zejména na to, aby si všímali těchto možných příznaků šikanování

- Za dítětem nepřicházejí domů spolužáci či jiní kamarádi.

- Dítě nemá kamaráda, s nímž by trávalo volný čas, telefonovalo s ním apod.
- Dítě není zváno na návštěvu k jiným dětem.
- Nechuť jít ráno do školy (zvláště když dříve mělo školu rádo). Dítě odkládá odchod z domova, případně je na něm možno při bedlivějším pozorování rozeznat strach. Ztráta chuti k jídlu.
- Dítě nechodí do školy a ze školy nejkratší cestou, případně střídá různé cesty, prosí o odvoz autem.
- Dítě chodí ze školy domů hladové (agresoři mu berou svačinu či peníze na svačinu).
- Usíná s pláčem, má lehký spánek, křičí ze snu např. „nechte mě!
- Dítě ztrácí zájem o učení a schopnost soustředit se na ně.
- Dítě bývá doma smutníci apatické, objevují se výkyvy nálad, zmínky o možné sebevraždě. Odmítá svěřit se s tím, co je trápí.
- Dítě žádá o peníze, přičemž uvádí nevěrohodné důvody (např. že je opakovaně ztratilo), případně doma krade peníze.
- Dítě nápadně často hlásí ztrátu osobních věcí.
- Dítě je neobvykle, nečekaně agresivní k sourozencům nebo jiným dětem, možná projevuje zlobu i k rodičům.
- Dítě si stěžuje na neurčité bolesti břicha nebo hlavy, možná ráno zvrací, snaží se zůstat doma. Své zdravotní obtíže může přehánět, případně i simulovat (manipulace s teploměrem apod.).
- Dítě se vyhýbá docházce do školy.

3. Metodika prevence šikany

Prevence:

- úzká spolupráce žák + rodič + pedagog
- utváření pozitivních vztahů ve třídě
- důvěrnost sdělení
- školní řád: jasná pravidla chování včetně sankcí za jejich porušení
- vytvoření třídních pravidel, jejich vyvěšení na viditelném místě

- kvalitní dohled pedagogů hlavně v prostorách, kde by mohlo k šikaně docházet (WC, šatny)
- schránka důvěry
- aktivní zapojení i nepedagogických pracovníků
- informovanost žáků, rodičů, pedagogů o způsobech řešení šikany
- vytvoření užšího realizačního týmu

Metoda řešení šikany:

- uplatnění „pavouka“ (pravidla ochranného režimu pro ochranu oběti šikany a pravidla postupu při výbuchu kolektivního násilí viz. str. 8)
- rozhovor s tím, kdo na šikanu upozornil a s obětí
- nalezení vhodných svědků, rozhovor (i konfrontační) s nimi
- zajištění ochrany oběti
- rozhovor s agresory, konfrontace mezi nimi
- seznámení rodičů, dětí a pedagogů s výsledky šetření
- zajištění ochrany agresora
- opětovné nastavení pravidel třídy
- podpora všech žáků, aby se zamezilo opakování situace

Výchovná opatření k potrestání agresorů:

- napomenutí a důtka třídního učitele nebo ředitele školy (podle závažnost provinění)
- snížení známky z chování – opakované agresivní chování, závažný přestupek
- doporučení rodičům k návštěvě SVP
- oběti šikany možnost doporučit psychoterapeutickou péči PPP

Co by měl každý žák o šikaně vědět:

1. Za šikanování se považuje to, když jeden nebo více žáků úmyslně, většinou opakovaně ubližují druhým. Znamená to, že ti někdo, komu se nemůžeš ubránit, dělá, co ti je nepříjemné, co tě ponižuje, nebo to prostě bolí. Strká do tebe, nadává ti, schovává ti věci, bije tě. Ale může ti znepríjemňovat život i jinak. Pomlouvá tě, intrikuje proti tobě, navádí spolužáky, aby s tebou nemluvili, nevšímali si tě.
2. Proč jsi šikanován? Není to proto, že jsi špatný nebo proto, že si to nějak zasloužíš. Chyba není v tobě, ale ve špatných vztazích mezi některými žáky vaší třídy nebo školy. Převládá v nich bezohlednost a násilí.
Pamatuj si, že nikdo nemá právo ti ubližovat!
3. Nikomu nic neříct je strkání hlavy do písku, které situaci jenom zhoršuje. Nevzdávej to a udělej následující:
Obrat' se na paní učitelku nebo paní ředitelku. Budou ti věřit,

neprozradí tě a pomohou ti.

Svěř se svým rodičům.

Můžeš zavolat na bezplatnou Linku bezpečí: 116111

Ostatní metody práce

A. Posilování schopnosti vypořádat se s odmítnutím, zklamáním, selháním

Ukážeme dětem obrázky zamračeného, nespokojeného, plačícího dítěte přiměřeného věku. Děti přemýšlejí, proč se takto chová, co bylo příčinou. Vybereme jeden důvod a děti se snaží najít různá řešení situace. Nápady lze psát na tabuli a pak vybrat nejvhodnější. Děti také mohou popisovat vlastní konflikty, vymýšlet je. Vždy hledají možné způsoby řešení a náhradní činnosti.

Příklady konfliktů:

- Dostal jsem špatnou známku a nesmím se dívat na televizi.
- Mladší sourozenec vyvolal hádku, potrestán jsem byl já.
- Všechny kamarádky mají mobil, já ne.
- Chtěl jsem jít ven, ale musím uklízet svůj pokoj.
- Zradil mě kamarád.
- Nesmím si hrát na počítači, protože musím udělat úkol.
- Nedostanu křečka, protože mám alergii.
- Rodiče už na mě nemají tolik času, protože se narodil bratříček.

Těmito činnostmi vedeme děti k poznání, že problémy se dají řešit. Buď je vyřeší samy, nebo s pomocí rodičů, eventuálně odborníků. Učitel upozorní děti na existenci Linky bezpečí.

B. Výcvik dovedností, jak čelit negativnímu vlivu vrstevníků

V tomto výcviku se učí děti odmítnout návrhy vrstevníků k činnostem, které by mohly mít nebo budou mít negativní následky. Tím se učí odmítnout v budoucnu i nabízenou drogu.

Metody práce: Forma hry, kdy jeden žák přemlouvá druhého. Zpočátku roli „přemlouváče“ hraje učitel. Volíme různé formy nátlaku. Ten, kdo přemlouvá, argumenty odmítajícího neustále vyvrací. Tak musí odmítající dítě stále hledat pádnější argumenty.

Příklady situací:

- Kamarád tě přemlouvá, abys s ním vyrobil petardu.
- Bez vědomí rodičů se vydáme na delší výlet.
- Polezeme na skálu a jiná nebezpečná místa.
- Zkusíme si zakouřit.

- Sebereme doma víno a napijeme se.
- Ukradneme čokoládu v obchodě.
- Schováme spolužákovi tašku.
- Vezmeme si do školy prak.
- Zavoláme telefonem do školy a budeme vyhrožovat bombou.
- Nastříkáme sprejem na zeď nápisy.
- (Situace se mohou přizpůsobovat podmínkám ve třídě, škole)

Příloha č. 2

Kodex učitele

K rozvoji školního klimatu a zvyšování prestiže učitelského povolání na veřejnosti přijímáme následující základní body našeho přístupu k výkonu povolání:

1. Cílem naší práce je plně rozvinutý žák

- vždy si uvědomujeme, že pracujeme s dětmi a tomu přizpůsobujeme styl práce
- všemi cestami rozvíjíme zvědavost dětí, schopnost samostatně myslet, vyhledávat informace a možnost svobodně vyjadřovat svůj názor
- respektujeme osobnost člověka, žák je naším partnerem

2. V práci vždy vystupujeme profesionálně

- na každou vyučovací jednotku se řádně připravíme, ve výuce používáme moderní a efektivní metody
- do výuky nevtahujeme osobní problémy, ale naopak předáváme i své osobní životní zkušenosti
- s rodiči vždy jednáme na úrovni dospělých, ovšem v roli odborníka na vzdělávání
- iniciativně předkládáme návrhy na zlepšení výukové, provozní i organizační složky chodu školy
- soustavně si prohlubujeme svoji kvalifikaci tak, abychom se udrželi na úrovni soudobých poznatků vědy
- nezjišťujeme výši platu svých kolegů

3. Hlavním komunikačním signálem je úsměv

- s žáky, kolegy i rodiči jednáme co nejčastěji s úsměvem
- vždy hledáme především kladné stránky žakovy osobnosti
- uvědomujeme si, že trest je až poslední výchovná metoda; při ohrožení zdraví však důrazně zasahujeme
- citlivé záležitosti projednáváme s dětmi v ústraní, dítě musí cítit pochopení učitele

4. Vytváříme přátelské a demokratické prostředí

- nepřipouštíme jakékoliv kastování – ani mezi zaměstnanci, ani mezi žáky
- svobodně vyjadřujeme své názory a respektujeme právo na názor druhých
- rodiče žáků jsou zejména ve výchově našimi partnery, ne nepřáteli

5. Chráníme zdraví žáků i své

- dodržujeme všechna pravidla bezpečnosti práce, hygieny a požární ochrany na pracovišti
- pedagogický dozor vykonáváme aktivně – i tím zabráníme zraněním žáků

6. Chráníme dobré jméno i majetek školy

- jednáme vždy tak, abychom nepoškodili jméno školy
- případné problémy pracoviště neprojednáváme na veřejnosti ani do nich veřejnost nevtahujeme
- majetek školy využíváme účelně a šetrně
- maximálně šetříme elektrickou energii, vodu a tepelnou energii, používáme pouze schválené spotřebiče

Příloha č. 3

Metodické a učební materiály a další pomůcky

Nešpor, K., Provazníková, H.: Prevence problémů působených návykovými látkami

Nešpor, K., Csémy, L., Pernicová, H.: Problémy s návykovými látkami ve školním prostředí

Nešpor, K., Csémy, L., Pernicová, H.: Prevence problémů působených návykovými látkami

Benešová, D.: Loutkohra (Drogy očima feťáků i protivníků)

Nešpor, K., Müllerová, M.: Jak přestat brát (drogy)

Nešpor, K.: Jak pomoci dětem odmítat alkohol a drogy aneb prevence v rodině

Presl, J.: Drogová závislost (Může být ohroženo vaše dítě)

Nešpor, K.: Jak překonávat problémy s alkoholem

Nešpor, K., Csémy, L.: Alkohol, drogy a vaše dítě

Nešpor, K., Marhulová, J.: Alkoholici, feťáci a gambleři

Kašparová, Z., Houška, T.: Sám sebou

Miovský, M.: Drogy – už, anebo ještě

Nešpor, K., Csémy, L., Pernicová, H.: Zásady efektivní primární prevence

Kolář, M.: Bolest šikanování

kol. autorů: Problematika dětské pornografie a její prevence ve škole

kol. autorů: Program preventivních aktivit uplatňovaných ve školách a školských zařízeních

kol. autorů: Drogy & vaše dítě

odborné časopisy:

Prevence sociálně nežádoucích jevů

Závislosti a my

2. příloha k MPP č. 1 – 20

Kapitoly:

Návykové látky, drogy

Rizikové chování v dopravě

Poruchy příjmu potravy

Alkohol

Syndrom CAN

Školní šikanování

Kyberšikana

Homofobie

Extremismus, rasisimus, xenofobie

Vandalismus

Záškoláctví

Krádeže

Tabák

Krizové situace spojené s násilím

Netolismus

Sebepoškozování

Nová náboženská hnutí

Rizikové sexuální chování

Příslušnost k subkulturám

Domácí násilí

CO DĚLAT, KDYŽ - INTERVENCE PEDAGOGA
Rizikové chování ve školním prostředí - rámcový koncept

Příloha č. 1

Návykové látky – drogy

Typ rizikového chování:	<p>Užívání návykových látek lze považovat za rizikové chování, na kterém se podílí mnoho faktorů. Vydefinování rizikových faktorů pomáhá najít vhodné a účinné intervence a předcházet hlubším negativním dopadům, které ovlivňují rozvoj osobnosti a uplatnění mladého člověka v životě.</p> <p>Abstinence od drog – zdržení se nebo vzdání se nějaké substance, která způsobuje požitky.</p> <p>Experimentální užití drog – jednorázová zkušenost, nejvýše 2-3 zkušenosti v životě.</p> <p>Rekreační – příležitostné/pravidelné užívání drog je zakomponované do životního stylu zejména mladých lidí, nepůsobí vážné zdravotní, sociální a ekonomické problémy.</p> <p>Problémové užívání drog je dlouhodobé perorální, intravenózní a jiné užívání návykových látek. Problémové užívání většinou způsobuje zdravotní a sociální i ekonomické problémy.</p> <p>Závislé užívání drog bývá nepřetržité a pravidelné, určuje životní styl a působí vážné poškození somatické, psychologické a sociální.</p>
Východiska	<p>V ČR existuje pouze omezené množství výzkumů, jež by nabízely tzv. „tvrdá data“ potvrzující, že změny ve vztahu k užívání návykových látek lze přímo připsat určitému typu preventivním intervencím. Potřebné jsou dlouhodobé výzkumy zaměřené na hodnocení efektivity vzdělávání o drogách a dlouhodobý výzkum monitorující chování ve vztahu k drogám u dětí a adolescentů. Rozdělení na legální nebo nelegální drogy je v odborné literatuře nejednotné nebo absentující. V roce 2007 byl opakovaně realizován významný mezinárodní projekt ESPAD (Evropská školní studie o alkoholu a jiných drogách), do kterého se zapojilo 35 zemí. Hlavním cílem české části této studie je podat přehled o situaci v České republice týkající se rozsahu kouření, pití alkoholu a užívání nelegálních drog v populaci dospívající mládeže a porovnat ji se situací v ostatních evropských zemích. Alarmující zjištění z této studie nebyla doposud systémově v České republice zohledněna, na rozdíl od ostatních zapojených států EU.</p> <p>Základní informace o drogách:</p> <p>Alkohol</p> <p>Je podrobněji zpracován v samostatné příloze.</p> <p>Alkohol je droga, s kterou se dítě setká nejdříve – nejčastěji v rodině nebo u vrstevníků. Je to společensky vysoce tolerovaná droga, jejíž užívání může vést k jinému rizikovému chování. Alkohol je snadno dostupný. České děti začínají s konzumací alkoholu nejdříve z EU (přibližně v 11 letech). Česko patří mezi státy s největší spotřebou alkoholu na světě, především piva.</p>

CO DĚLAT, KDYŽ – INTERVENCE PEDAGOGA
Rizikové chování ve školním prostředí – rámcový koncept

Příloha č. 2

Příloha č. 2 – Rizikové chování v dopravě

**Typ rizikového
chování**

Rizikové chování v dopravě můžeme obecně charakterizovat jako takové jednání, které vede v rámci dopravního kontextu k dopravním kolizím a následně k úrazům nebo úmrtím.

Dělíme ho zejména podle cílové skupiny, o které pojednáváme. Základní dělení představují motorizovaní a nemotorizovaní účastníci dopravy:

- a) chodec,
- b) cyklista,
- c) cyklista v městském prostředí,
- d) cestující hromadnou dopravou,
- e) spolujezdec v motorizovaném vozidle,
- f) řidič mopedu nebo motocyklu s objemem do 50 cm³.

Druhým kritériem pro dělení je věk cílové skupiny.

Z pohledu prevence ve školách je nejvýznamnější dopravní výchova, která začíná na prvním stupni základních škol (navazuje na předškolní dopravní výchovu) a trvá až do prvního ročníku středních škol.

Dělení podle věku:

1. stupeň základní školy – chodec, cyklista a cestující hromadnou dopravou,
2. stupeň základní školy – cyklista v městském provozu, střední škola – cyklista v městském provozu, řidič mopedu a motocyklu do 50 cm³, spolujezdec.

Dělení podle typu rizikového chování:

1. rizikové chování způsobené vlivem návykových látek (alkohol a jiné drogy),
2. rizikové chování způsobené neznalostí dopravních předpisů,
3. rizikové chování způsobené osobnostními faktory (agresivní jednání, vyhledávání vzrušujících zážitků, depresivita, přeceňování vlastních schopností).

CO DĚLAT, KDYŽ - INTERVENCE PEDAGOGA
Rizikové chování ve školním prostředí - rámcový koncept

Příloha č. 3

Poruchy příjmu potravy (mentální anorexie, mentální bulimie)

<p>Typ rizikového chování</p>	<p>Mentální anorexie a bulimie představují ve svých projevech mezní polohy jídelního chování od život ohrožujícího omezování příjmu potravy až po přejídání spojené se zvracením nebo jinou nevhodnou kompenzací energetického příjmu. Pro obě poruchy je příznačný nadměrný strach z tloušťky, nespokojenost s tělem a nadměrná snaha o dosažení štíhlosti a její udržení. Další psychické a zdravotní problémy většinou souvisí s mírou podvýživy a s intenzitou užívaných „metod“ na zhubnutí.</p> <p>Mentální anorexie je porucha charakterizovaná zejména úmyslným snižováním tělesné hmotnosti. Základním kritériem anorexie je nízká tělesná hmotnost (alespoň o 15% nižší než odpovídá věku a výšce) a aktivní snaha hubnout nebo nepřibrat (nemocní někdy popírají snahu hubnout, ale mluví o zdravé výživě a životním stylu). Postupně si zvykají na snížený příjem energie, nadměrnou sebekontrolu v jídle a často i zvýšený energetický výdej, snadno se cítí přejedeni. Bývá rozlišován nebulimický (restriktivní) a bulimický (purgativní) typ mentální anorexie, kdy v jejím průběhu dochází k opakovaným epizodám přejídání nebo zvracení, užívání laxativ nebo diuretik.</p> <p>Mentální bulimie je porucha charakterizovaná zejména opakujícími se záchvaty přejídání, spojenými s přehnanou kontrolou tělesné hmotnosti. Rozhodujícím kritériem přejídání je subjektivní pocit ztráty kontroly nad jídlem. Někdy je rozlišován purgativní (vyskytuje se zvracení, laxativa nebo diuretika) a nepurgativní (ke kontrole hmotnosti jsou využívány přísné diety, hladovky nebo intenzivní cvičení) typ bulimie.</p>
<p>Úvodní poznámky</p>	<p>Poruchy příjmu potravy/dále PPP/ se často rozvíjejí pomalu a nenápadně, ztracené v nevhodných jídelních návycích vrstevníků a rodiny. Mentální anorexie začíná nejčastěji ve věku třinácti až osmnácti let, mentální bulimie obvykle mezi patnáctým až pětadvacátým rokem věku. PPP patří mezi nejčastější problémy dospívajících dívek a mladých žen (poměr ženy : muži bývá uváděn 8-15 : 1). Kolem 6% děvčat vykazuje koncem puberty některé anorektické příznaky. Výskyt anorexie je uváděn 0,3-0,8% rizikové populace (životní prevalence u žen až 4%), výskyt bulimie 1,5 – 4,5% rizikové populace. I když úspěšnost léčby poruch příjmu potravy je relativně vysoká, mohou mít tyto poruchy velmi závažné důsledky pro život nemocného. Mentální anorexie patří mezi nejletálnější duševní poruchy. Poruchy příjmu potravy mohou způsobovat řadu zdravotních komplikací, které souvisí především s váhovým úbytkem a nedostatečnou výživou nebo jsou důsledky zvracení, nadužívání projímadel nebo diuretik.</p>

CO DĚLAT, KDYŽ- INTERVENCE PEDAGOGA
Rizikové chování ve školním prostředí - rámcový koncept

Příloha č. 4

Alkohol u dětí školního věku

**vp rizikového
chování**

Alkohol je v Evropě nejrozšířenější návykovou látkou. Rozšířenost pití alkoholu má hluboké společenské a kulturní kořeny. Alkohol je legální drogou, přičemž její dostupnost je v různých zemích upravena odlišně. V České republice je podle zákona možné podávat a prodávat alkohol zletilým osobám, tj. od 18 let věku.

Alkohol je návyková látka, která má velmi komplexní účinky na lidský organizmus, které se rozhodně neomezují jen na ovlivnění psychiky nebo chování. Účinky alkoholu na CNS jsou známé, týkají se mozkové kůry (ovlivnění poznávacích schopností, zejména přijímání, uchování a vybavování, resp. využívání informací), mozečku (alkohol ovlivňuje motoriku), hipokampu (alkohol snižuje schopnost zapamatovat si nové informace), mozkového kmene (alkohol zde může ovlivnit řízení dýchání a krevního oběhu). Alkohol také silně působí na mozkový okruh odměny (reward pathway), vyvolává pocity uspokojení, které pak vedou k tendenci opakovat konzumní chování. Postupně se pak v některých případech může rozvinout závislost na alkoholu, která je závažnou psychiatrickou poruchou. Pokud jde o srdce a oběhový systém, alkohol zvyšuje krevní tlak a vede k hypertenzi, dále může vést k poškození srdeční tkáně a vyvolávat poruchy srdečního rytmu. Játra jsou nejdůležitějším orgánem látkové výměny a současně orgánem, kde dochází k odbourávání alkoholu prostřednictvím enzymu alkoholdehydrogenáza. Pravidelný nadměrný příjem alkoholu vede k vážnému poškození jaterních funkcí a později k rakovině. Nadměrný příjem alkoholu vede často k onemocněním různých orgánů trávicího systému (hltn, jícen, žaludek, střeva, konečník). Velmi složité jsou interakce mezi alkoholem a hormony, obecně lze říct, že alkohol poškozuje jak tkáně, které hormony produkují, tak tkáně, které na hormony reagují. Výsledkem je zpravidla dysregulace často i více funkčních okruhů. Alkohol také narušuje spánek a snižuje tak schopnost regenerace organismu.

Účinky alkoholu závisí na dávce. Je proto dobré si uvědomovat obsah alkoholu v jednotlivých druzích alkoholických nápojů. Prakticky polovina veškerého alkoholu v ČR se vypije v pivu. Pivo má nejčastěji 4 až 5 objemových procent alkoholu, tj. v jednom půllitru piva je přibližně 20 ml čistého lihu (tj. přibližně 16 gramů etanolu). Víno má nejčastěji koncentraci 11 až 13 %, destiláty 35 až 40 procent. Světová zdravotnická organizace udává jako zdravotně bezpečné denní dávky 16 gramů alkoholu

CO DĚLAT, KDYŽ- INTERVENCE PEDAGOGA
Rizikové chování ve školním prostředí - rámcový koncept

Příloha č. 5

Syndrom týraného dítěte - CAN

Typ rizikového chování

Syndrom týraného, zneužívaného a zanedbávaného dítěte (**CAN - Child Abuse and Neglect**). Jde o jakoukoliv formu týrání, zneužívání a zanedbávání dětí, která je pro naši společnost nepřijatelná. Statistiky uvádějí, že CAN v ČR trpí v současné době 1 – 2 procenta dětské populace, což představuje 20 – 40 tisíc dětí. Dítě nejčastěji poškozují jeho rodiče a další členové rodiny, pokud jsou k dítěti necitliví a bezohlední a pokud je podřizují nebo využívají k uspokojení vlastních potřeb. Takové chování můžeme chápat jako zneužití fyzické síly nebo psychické nadřazenosti a moci dospělého nad podřízeným a závislým dítětem.

Účinná opatření

Změny v chování dítěte

- celková stísněnost a nezájem o dění kolem
- zvýšená opatrnost v kontaktu s dospělými
- úzkost a vyděšené reakce v přítomnosti konkrétních dospělých osob nebo v situaci, kdy je dítě s dospělým samo
- vyhýbání se školním a mimoškolním aktivitám
- nápadně lhostejné postoje, výroky typu „mně je to jedno“
- agresivní napadání a šikanování vrstevníků
- zvýšená citová dráždivost a agresivní projevy na sebemenší podněty
- potíže se soustředěním a zhoršení prospěchu ve škole
- váhání s odchodem domů po vyučování
- neomluvené absence ve škole
- odmítání jídla nebo přejídání
- sebepoškozování
- útoky z domova

Známky na těle dítěte

- opakovaná zranění včetně zlomenin
- modřiny
- řezné rány
- otoky částí těla, například rtů, tváří, zápěstí
- stopy po svazování
- otisky různých předmětů na těle
- natrhnutí ucha
- otisky dlaně a prstů
- stopy po opaření nebo popálení cigaretou

CO DĚLAT, KDYŽ- INTERVENCE PEDAGOGA
Rizikové chování ve školním prostředí - rámcový koncept

Příloha č. 6
Školní šikánování

Definování typu rizikového chování

1.1. Co to je šikánování

Šikánování je jakékoliv chování, jehož záměrem je ublížit, ohrožit nebo zastrašovat jiného žáka, případně skupinu žáků. Je to cílené a opakované užití fyzických a psychických útoků jedincem nebo skupinou vůči jedinci či skupině žáků, kteří se neumí nebo z nejrůznějších důvodů nemohou bránit. Zahrnuje jak fyzické útoky v podobě bití, vydírání, loupeží, poškozování věcí, tak i útoky slovní v podobě nadávek, pomluv, vyhrožování či ponižování. Může mít i formu sexuálního obtěžování až zneužívání. Nově se může realizovat i prostřednictvím moderních komunikačních prostředků, především prostřednictvím internetu a mobilu (viz. podrobněji samostatnou přílohu č. 7 KYBERŠIKANA).

Šikana se projevuje i v nepřímé podobě jako demonstrativní přehlížení a ignorování žáka či žáků třídní nebo jinou skupinou spolužáků (zde je potřeba citlivě zvážit, zda se jedná o šikanu, či jde o projev nedostatečně rozvinutého

CO DĚLAT, KDYŽ- INTERVENCE PEDAGOGA
Rizikové chování ve školním prostředí - rámcový koncept

Příloha č. 7
Kyberšikana

Typ rizikového chování	<p>Kyberšikanu definujeme jako zneužití ICT (informačních komunikačních technologií) zejména pak mobilních telefonů a internetu, k takovým činnostem, které mají někoho záměrně ohrozit, ublížit mu. Podobně jako u šikany tváří v tvář se jedná o úmyslné chování, kdy je oběť napadána útočníkem nebo útočníky. Povaha a provedení útoků pak určuje její závažnost.</p> <p>Předpona kyber - značí prostředí, ve kterém se šikana odehrává, tedy kybernetický svět počítačů, internetu a mobilních telefonů. Kyberšikana může samozřejmě probíhat i přes jiné technické komunikační prostředky, např. pagery, v české realitě jsou však v drtivé většině využívány právě výše zmíněné mobilní telefony a internet.</p>
Atributy rizikového chování	<p>Zvláštnosti kyberšikany oproti tradiční nepřímé (psychické) šikaně</p> <p>Oproti šikaně tváří v tvář má kyberšikana ze své podstaty mnohem větší dosah, čímž ještě více zhoršuje prožívání oběti. Pokud je oběť šikanována ve třídě, svědky pomluv, nadávek, posmívání a ztrapňování je max. několik desítek lidí. V prostředí internetu je svědkem (ale i útočníkem) stejného chování klidně i několik desítek tisíc lidí.</p> <p>Anonymita</p> <ul style="list-style-type: none">• oběť o napadení leckdy ani nemusí dlouhou dobu vědět• oběť není vždy schopná identifikovat či vystopovat agresora• vnímání dopadu jednání (útočník nevidí přímou reakci oběti na útok)• odosobněnost útoku <p>Čas</p> <ul style="list-style-type: none">• útoky se prostřednictvím internetu šíří mnohem rychleji než v realitě• probíhají bez přestávek - oběť je šikanována 24 hodin denně, 7 dní v týdnu.• útok je možné provést kdykoli (0:00, při hodině matematiky, apod.)• příprava a realizace útoku není časově limitována <p>Místo</p> <ul style="list-style-type: none">• agresor může provést útok odkudkoli (škola, hřiště, kavárna, doma,...)• není nutná přítomnost agresora a oběti na stejném místě <p>Proměna profilu agresora i oběti</p> <ul style="list-style-type: none">• pro útok není nutná fyzická, psychická či sociální zdatnost (oběť „klasické šikany“ může být kyberagresorem)• podmínkou provedení útoku je „kybergramotnost“ a její úroveň• kyber - prostor je dostupný komukoli <p style="text-align: center;">41</p> <p>Řešení</p>

CO DĚLAT- INTERVENCE PEDAGOGA
Rizikové chování ve školním prostředí - rámcový koncept

Příloha č. 8
Homofobie

Typ rizikového chování

Homofobie v nejširším slova smyslu zahrnuje postoje a chování vyjadřující nepřátelství vůči lidem s menšinovou sexuální orientací či pohlavní identitou, respektive vůči lidem, kteří vybočují z běžných genderových norem. V užším slova smyslu se jedná pouze o postoje a jednání negativně namířené vůči homosexuálním lidem. Pro podobné jevy ve vztahu k lidem bisexuálním se někdy používá separátní termín bifobie, zatímco v případě nenávisti vůči lidem transsexuálním se mluví o transfobii, avšak tyto termíny nejsou v českém jazykovém prostředí příliš rozšířené. Ačkoliv se tyto tři jevy v některých detailech odlišují, jejich kořeny a projevy jsou velmi podobné.

Toto rizikové chování souvisí s dvěma dalšími problémovými oblastmi, kterými jsou šikana a extremismus. Homofobní postoje často vedou k šikaně namířené vůči lidem, u nichž je známa nebo se předpokládá menšinová sexuální orientace. Tou jsou často postiženi i heterosexuální lidé, kteří nesplňují v očích svých vrstevníků genderové stereotypy, tj. představy o tom, jak se má chovat a vypadat „správný chlapec“ či „správná dívka“. Podle populační studie z USA dokonce počet heterosexuálních lidí zasažených homofobně motivovanou šikanou či obtěžováním přesahuje počet lidí homosexuálních setkávajících se s tímto problémem.

Východiska

Počátky výzkumů zabývajících homofobií se datují do sedmdesátých let dvacátého století. Výzkumy zaměřené na její dopady ve školním prostředí se objevily v devadesátých letech nejprve v USA a později také v západní Evropě. V České republice bylo zatím toto téma zpracováno jen omezeně, přičemž empirický výzkum týkající se této problematiky proběhl pouze jeden. Zahraniční studie ukazují, že velká část mladých lidí s menšinovou sexuální orientací se stává obětí šikany či izolovaných fyzických a verbálních útoků. Zkušenost se šikanou je podle několika výzkumů až třikrát častější, než je tomu u jejich heterosexuálních vrstevníků.

Česká retrospektivní studie ukázala, že s projevy homofobní šikany či obtěžování se na střední škole setkala více než třetina mladých gayů a lesbických žen. Výsledky studie naznačují, že situace je zde v mnohém podobná té v zahraničí. Ukazuje se, že zde existují značné genderové rozdíly, přičemž gay muži uváděli téměř dvojnásobnou četnost zkušeností se šikanou či obtěžováním, než lesbické ženy. Stejně jako homofobie obecně, tak i homofobní šikana se objevuje více v prostředí chlapeckém,

CO DĚLAT- INTERVENCE PEDAGOGA

Rizikové chování ve školním prostředí - rámcový koncept

Příloha č. 9

Extremismus, rasismus, xenofobie, antisemitismus

Typ rizikového chování

Za extremistické chování lze považovat takové, které je vědomě konáno ve prospěch politických, náboženských a etnických hnutí a ideologií, která směřují proti základům demokratického ústavního státu. U studentů/žáků se zpravidla jedná pouze o dílčí postoje a formy podpory, které mají často pouze slabý ideologický základ.

Rasistické chování je takové, které na základě přisouzení psychických a mentálních schopností a dovedností skupinám definovaným podle biologického, rasového či národnostního původu tyto příslušníky těchto skupin hodnotí a případně (ve formě „tvrdého rasismu“) je i poškozují.

Xenofobní chování je takové, které na základě subjektivně stanovených prvků cizosti (jinakosti) vyvolává obavy ze subjektů, které jsou jako cizí pojmány a v krajních případech může vést k jejich poškozování, což vyvolává protireakci.

Antisemitské jednání je takové, které poškozují objekt židovského charakteru kvůli tomu, že tomuto objektu přisuzuje určité negativní vlastnosti či symbolický význam na základě subjektivní percepce židovství.

Extremismus lze dělit na:

- pravicový (odmítá rovnost lidí a na tomto základě potlačuje svobodu některých z nich);
- levicový (absolutizuje rovnost lidí na úkor individuální svobody);
- náboženský (nárokuje suverenitu náboženského vyznání na úkor excesivního porušení lidských práv a individuální svobody);
- etnicko-regionální (nárok na suverenitu a separaci vlastního etnika anebo regionu vede k excesům potlačování svobody jiných).
- environmentální (zájmy subjektivně pojeté přírody a jejich částí jsou nadřazeny demokratickým principům a prosazovány excesivně na úkor lidské svobody)

Rizikové typy chování žáků/studentů:

- verbální a fyzické napadání spolužáků, zaměstnanců či návštěvníků školy kvůli jejich politickému či náboženskému přesvědčení anebo rasovému, národnostnímu, etnickému či třídnímu původu (včetně střetů různých extremistických či etnicky/nábožensky vymezených part a skupin);
- revizionistické zpochybňování oficiálních výkladů historie či pojetí soudobé

CO DĚLAT, KDYŽ- INTERVENCE PEDAGOGA	
Rizikové chování ve školním prostředí - rámcový koncept	
Příloha č. 10 <i>Vandalismus</i>	
Typ rizikového chování	<p>Vandalismus ve školním prostředí se projevuje ničením školního majetku nebo jeho poškozováním a ničením majetku ostatních žáků a žákyň, případně dalších členů školní komunity.</p> <p>Jedná se buď o významné útoky na věci, které mají za následek jejich úplné zničení (ulomené části nábytku, prokopnuté dveře, utržené vodovodní kohoutky, utrhané hadice od hasicích přístrojů, zničené školní pomůcky, učebnice části oblečení) nebo významné poškození (čmáranice a nápisy na zdech nebo školním nábytku, popsané a polité učebnice, oloupané nejrůznější rohy, nalepený toaletní papír na stropě apod.)</p> <p>Důvody pro takové chování jsou nejrůznější a pro vypořádání se s jevem je třeba se jimi zabývat v každém konkrétním případě. Jestliže se jedná o záměr a cíl, pak je třeba použít vůči žákyni/žákovi jiné opatření, než když se jedná o snahu na sebe upozornit, vyrovnat se spolužákům a spolužačkám nebo o následek šikany, či její doprovodný projev.</p> <p>V různé míře se jev vyskytuje ve všech školách a všech stupních vzdělávací soustavy. Prostory, na jejichž konečné podobě se nějak podíleli i žáci a žákyně jsou terčem útoků méně často, než prostory ostatní a jsou také školní komunitou více střežené.</p>
Východiska	<p>Rizikové situace (místo, terč, čas)</p> <p>Nejrizikovější čas co do četnosti případů vandalismu je rozhodně přestávka mezi vyučovacími hodinami nebo přestávka mezi dopoledním a odpoledním vyučováním. Eliminace jevu v této době pomocí situačních opatření je možná.</p> <p>Fyzický dohled nad žáky a žákyněmi – jedním ze způsobů kontroly jevu je vykonávání přímého fyzického dohledu (tedy tzv. „dozor“). Přítomnost dospělé osoby na rizikovém místě komplikuje provedení útoku proti věci a řadu vandalů odradí. Dospělá osoba svou přítomností, zejména pohybuje –li se v určeném prostoru, vytváří ve svém „dohledovém okolí“ poměrně bezpečný prostor. Vandalismus tímto opatřením nevytlačíte ze školy, ale ve střeženém prostoru probíhat nebude. Přítomnost dospělé osoby má v těchto případech stejný efekt jako sledování prostoru technickým prostředkem.</p> <p>Vnitřní kamerové systémy - umístování kamerových systémů do škol není</p>

	<p>vítanou aktivitou pro Úřad pro ochranu osobních údajů, pro některé rodiče a zástupce pedagogické veřejnosti. Učitelky, učitelé a školští manažeři a manažerky se na tento technický prostředek obvykle dívají jinak. Prostor střežený kamerou je z hlediska vandalismu zcela bezpečný prostor.</p> <p>Organizované přestávkové aktivity – někteří žáci a žákyně, kteří nevědí, co by měli o přestávce dělat, vyplňují tuto prázdnotu násilím vůči věcem. Nabídka konkrétní činnosti je může nasměrovat k jiným aktivitám. Jedná se např. o možnost trávit přestávky venku, v tělocvičně apod.</p> <p>Místa k sezení - nejrůznější sedací kouty, lavičky, židle v rozích apod. umožňují vykonávání další přirozené činnosti, tedy posezení s přáteli a nezávazné rokování. Tato místa přitahují zejména žáky a žákyně vyšších ročníků, tedy ty, jejichž případný vandalismus způsobuje největší hmotné škody.</p> <p>Specifickým rizikovým časem je vyučovací hodina ve spojení s žákem nebo žákyní, kteří se touto dobou nezdržují ve třídě. Jedná se o děti, které se z nejrůznějších příčin z vyučovací hodiny uvolňují (někam něco nesou, jdou na toaletu apod.) nebo o žáky a žákyně, kteří přicházejí do školy v průběhu vyučování a jsou vpuštěni bzučákem. Touto dobou se po chodbách pohybuje minimum dospělých a přímý dozor není na chodbách, toaletách a dalších rizikových místech téměř vůbec vykonáván.</p> <p>Užitečné je proto tento časový úsek velmi pečlivě monitorovat, žáky a žákyně do budovy uprostřed vyučování vpouštět minimálně nebo s asistencí a každého, kdo se pod nejrůznější záminkou ze třídy vprostřed hodiny uvolní, zaznamenat, včetně času, kdy nebyl ve třídě přítomen.</p>
<p><i>U každého podezření o výskytu daného jevu musí být vždy informován ředitel školy/šk. zařízení.</i></p>	
<p>Kdo řeší + s kým spolupracuje</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Školní poradenské pracoviště (školní psycholog, školní metodik prevence, výchovný poradce, speciální pedagog) - PPP (pedagogicko-psychologická poradenství) - SVP (střediska výchovné péče) - OSPOD (oddělení sociálně právní ochrany dětí) - Policie ČR
<p>Legislativní rámec</p>	<p>Školní řád (je v souladu se základní platnou legislativou) Zákon. č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (Školský zákon), v platném znění Zákon č. 94/1963 Sb., o rodině</p>

	<p>Zákon č. 132/1982 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon o rodině Zákon č. 359/1999 Sb., o sociálně právní ochraně dětí Zákon č. 218/2003 Sb., o soudnictví ve věcech mládeže Zákon č. 40/2009, Sb., trestní zákoník Vyhláška č. 116/2011, kterou se mění vyhláška č. 72/2005 Sb., o poskytování poradenských služeb ve školách a školských poradenských zařízeních Vyhláška MŠMT č. 73/2005 Sb. o vzdělávání dětí, žáků a studentů se speciálními vzdělávacími potřebami a dětí, žáků a studentů mimořádně nadanými Vyhláška č. 291/1991 Sb., o základní škole, ve znění pozdějších předpisů www.msmt.cz; <i>webové stránky příslušných krajských úřadů, PPP, jednotlivých škol a školských zařízení (školní řády)</i></p>
<p>Jak postupovat</p>	<p>Doporučený postup</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Podmínky zacházení se školním majetkem zakotvit do školního řádu a to včetně sankcí, které škola použije v případě, že se někdo dopustí úmyslného ničení majetku. Náhrada škody není sankce, ale samozřejmost. Předpokladem je současně písemné stvrzení zákonnými zástupci žáka o seznámení se školním řádem. 2. Náhradu úmyslně způsobené škody důsledně vymáhejte po tom, kdo ji způsobil. U nezletilých potom po jejich zákonném zástupci. 3. Opakovaně s žáky a žákyněmi komunikujte na téma ochrana majetku a zacházení s cizím majetkem. 4. Jestli žák nebo žákyně, kteří škodu způsobili, nejeví ochotu k její nápravě, případně je škoda takového rozsahu, že věc nelze svépomocně opravit, vyrozumívejte o tomto chování zákonné zástupce žáků a žákyní a dohodněte s nimi způsob náhrady škody. 5. Jestliže se jedná o škodu většího rozsahu a ten, kdo ji způsobil není ochotný škodu nahradit, vyrozumívejte Policii ČR a oznamte podezření na spáchání přestupku proti majetku, případně trestného činu majetkové povahy. 6. U škod, které se dají nahradit tak, že je opraví sám žák nebo žákyně, preferujte tento způsob náhrady škody. 7. O způsobené škodě proveďte záznam, ze kterého budou jasně vyplývat všechny důležité skutečnosti: kdo – co - kdy – kde – jak – proč – čím..... 8. Snažte se vždy dobrat příčiny takového jednání a s ní následně pracovat. <p>V případě, že se práce s příčinou vymyká vašim možnostem nebo pro ni nemáte zákonné opodstatnění, hledejte na vás navazující instituci nebo organizaci, která s příčinou pracovat může a umí a zprostředkujte kontakt mezi ní a žákem nebo žákyní, kteří se vandalismu dopustili./ např. ped.- psych. poradna, stř. vých. péče/</p>

	<p>Kdy hlásit rodičům?</p> <p>V případě, kdy způsobená škoda je nepatrná nebo malá (dle platného trestního zákoníku činí výše škody nikoliv nepatrné 5.000,- Kč), je třeba věc oznámit rodičům tehdy, jestliže dítě věc poškodilo úmyslně a nejeví žádnou snahu o nápravu. V případě škod většího rozsahu nebo škod na majetku někoho třetího (spolužák, cizí osoby v průběhu školní exkurze atd.) oznamujte rodičům vždy.</p>
<p>V jakém případě vyrozumět Polici ČR/OSPOD</p>	<p>Kdy hlásit policii?</p> <p>V případě, kdy je škoda nikoliv nepatrná, nikdo nejeví snahu o nápravu a škola není vlastními silami schopná domoci se takové nápravy. Musí se jednat o úmyslné poškození nebo zničení věci. Hlásíte také tehdy, jestliže o to žádá poškozený nebo poškozená nebo jejich zákonní zástupci.</p> <p>Kdy hlásit OSPOD?</p> <p>V případech, kdy se jedná o opakované jednání a výchovná a další opatření, která zvolila škola, neměla žádný účinek.</p>

<p>CO DĚLAT, KDYŽ- INTERVENCE PEDAGOGA</p> <p>Rizikové chování ve školním prostředí - rámcový koncept</p> <p style="text-align: center;">Příloha č. 11 <i>Záškoláctví</i></p>	
<p>Typ rizikového chování</p>	<p>Za záškoláctví („chození za školu“) je považována neomluvená absence žáka (absenci žáka omlouvá pedagog, nikoliv rodič, a to na základě písemné žádosti zákonného zástupce či plnoletého žáka, vždy v souladu s pravidly školy o omlouvání absence) základní či střední školy ve škole. Jedná se o přestupek, kterým žák úmyslně zanedbává školní docházku. Je chápáno jako porušení školního řádu (pravidel stanovených školou), současně jde o porušení školského zákona, který vymezuje povinnou školní docházku. Nezřídká je spojeno s dalšími typy rizikového chování, které obvykle negativně ovlivňují osobnostní vývoj jedince. Prevence záškoláctví je součástí školního řádu, školní docházku eviduje třídní učitel a v případě podezření na záškoláctví se obrací na zákonného zástupce nezletilého žáka, nebo může požádat o spolupráci věcně příslušný správní orgán. Prevence záškoláctví, způsob omlouvání nepřítomnosti žáků, řešení neomluvené nepřítomnosti a postup zúčastněných subjektů je ošetřen Metodickým pokynem MŠMT „K jednotnému postupu při uvolňování a omlouvání žáků z vyučování, prevenci a postihu záškoláctví“ vydaným pod č.j. 10 194/2002 – 14. Školy si upravují postup pro případy záškoláctví interně, takže se liší v počtu neomluvených hodin, které jsou již vymezovány jako porušení školního řádu a</p>

	<p>jsou obvykle postihovány kázeňsky (napomenutí a důtky, podmíněčné vyloučení ze školy a vyloučení ze školy u žáka kteří mají ukončenou povinnou školní docházku) či sníženou známkou z chování.</p> <p>„Záškoláctvím bývá označován přestupek žáka, který úmyslně zanedbává návštěvu školy“. Kyriacou rozlišuje několik kategorií záškoláctví:</p> <ul style="list-style-type: none"> ● Pravé záškoláctví – žák se ve škole neukazuje, ale rodiče si myslí, že do školy chodí ● Záškoláctví s vědomím rodičů – na této formě se podílí několik typů rodičů, jejichž hlavními charakteristikami je buď odmítavý postoj ke škole nebo přílišná slabost ve vztahu k dítěti či závislosti na pomoci a podpoře dítěte v domácnosti ● Záškoláctví s klamáním rodičů - existují děti, kteří dokážou přesvědčit rodiče o svých zdravotních obtížích, po které nemohou jít do školy a rodiče jim absenci omlouvají pro tyto zdravotní důvody, tento typ záškoláctví je však obtížně rozlišitelný od záškoláctví s vědomím rodičů ● Útěky ze školy – někdy se tomuto typu říká interní záškoláctví, kdy žáci do školy přijdou, nechají si zapsat přítomnost a během vyučování na několik hodin odejdou, přičemž zůstávají v budově školy nebo ji na krátkou dobu opustí ● Odmítání školy – některým typům žáků činí představa školní docházky psychické obtíže, např. v důsledku problémů ve škole souvisejících s obtížností učiva, při strachu ze šikany, či výskytu školní fobie nebo deprese
<p>Východiska</p>	<p>Změny sociálních poměrů odstranily staré příčiny záškoláctví, které spočívaly častěji v sociální oblasti. V minulosti mnohé rodiny (zvláště méně majetné) omezovaly školní docházku svých dětí, protože děti musely, převážně na vesnici, pomáhat při domácích pracích nebo z důvodu nedostatku financí.</p> <p>Dnešní příčiny záškoláctví jsou zcela jiné. V učebnici dětské psychiatrie se uvádí, že záškoláctví je nejvýraznější formou odporu dítěte ke škole. Bývá spojováno s útekem dítěte z domova nebo toulkami. Nejčastěji je záškoláctví řazeno do asociálních poruch chování.</p> <p>Toto rizikové chování je většinou spojeno s dalšími rizikovými projevy chování jako je zneužívání návykových látek, netolismus, gambling, dětská kriminalita, prostituce aj. Dle věkové kategorie dětí se vyskytuje ve zvýšené míře na druhém stupni základní škol a graduje ve věku středoškolského studia (15-18 let). V tomto období dospívání až na pokraji zletilosti je z mnoha důvodů velmi obtížné udržet nastavená pravidla ve školním řádu vůči tomuto rozšířenému jevu.</p>

1. Doména – společnost

Rizikové faktory

- příležitost k nelegální činnosti
- negativní vzory v okolí
- glorifikace rizik a negativního chování v médiích
- nízká úroveň vzdělání
- nezaměstnanost
- prostředí ohrožené sociálním vyloučením
- příslušnost k menšinám (zejména problematika romské menšiny)
- chudoba

Projektivní faktory

- kvalitní úroveň školy
- pozitivní vzory ve společnosti
- stálé pozitivní poselství v médiích
- vytváření příležitosti pro rozvoj kreativity mládeže
- jasné zákony vůči užívání návykových látek a držení zbraní

2. Doména - osobnost jedince

Rizikové faktory

- hledání náhradního uspokojení při citové deprivaci nebo neuspokojených základních psychických potřebách /potřeba uznání a pozornosti/
- volání o pomoc v tíživé akutní situaci – dítě je ve stresu
- disharmonický vývoj osobnosti /oploštělá emocionalita, výraznější egoismus, nedostatečná sebekontrola a vnitřní zábrany/, problémové chování přerůstá v poruchy chování
- projev jiné závažné psychické poruchy /schizofrenie,deprese/

Projektivní faktory

- rozvoj schopností dítěte
- svědomitost
- extroverze
- přívětivost
- citová stabilita

3. Doména – škola

Rizikové faktory - *Negativní vztah ke škole*

- povyšování žáka s mimořádnými vědomostmi a schopnostmi

- vysoký počet žáků ve třídě
- nedostatečná příprava učitele, přetěžování učitele
- odpor ke škole u dětí s menším nadáním (jsou kárány, trestány, v horším případě i zesměšňovány)
- vysoké požadavky na žáka
- negativní citové zážitky spojené se slabým prospěchem, neschopností porozumění učivu a tím i zhoršené sociální postavení v kolektivu (porucha mezilidských vztahů)
- špatné přizpůsobení školnímu režimu
- nechut' ke školní práci
- experimenty s návykovými látkami u žáků
- gambling
- projevy šikanování na školách
- osobnost pedagoga (nespravedlivé hodnocení žáků, lhostejnost k chování žáků, neřešení vážných situací, atd.)

Projektivní faktory

- zdravé klima školy a třídního kolektivu
- podpora učitele
- včasná diagnostika výukových obtíží a náprava motivace k učení
- pozitivní hodnocení
- podpora sebevědomí s ohledem na individualitu žáka
- včasná systematická a efektivní specifická primární prevence

4. Doména – rodina

Rizikové faktory – Vliv rodinného prostředí

- zanedbávající, příliš autoritativní nebo příliš liberální výchova
- nejednotnost výchovného působení
- nezáměr rodičů o své děti (trávení volného času, nedostatečná péče)
- rodiče sami nemají dostatečně osvojené morální normy a jsou pro dítě nevhodným modelem
- dítě s problémovým chováním je v roli obětního beránka v rodině – problémy v chování u dítěte pomáhají udržovat rodinnou rovnováhu, jiné problémy se neřeší
- zaměstnanost rodičů (pracovní vytíženost, směnnost jejich práce, atd.)
- neochota a neschopnost rodičů motivovat dítě ke vzdělávání
- nedostatečné právní povědomí o rodičovských povinnostech

Projektivní faktory

	<ul style="list-style-type: none"> ● dobré vztahy v rodině ● otevřená komunikace ● neautoritativní podpora dítěte a jeho přijímání takového, jaký je ● duchovní orientace rodiny ● kvalitní a podnětné rodinné prostředí ● pomoc v obtížných situacích a pozitivní vztahy rodičů a dospělých ● včasné podchycení problémů a využití odborné pomoci <p>5. Doména – vrstevnické prostředí, místní komunita</p> <p>Rizikové faktory - Trávení volného času</p> <ul style="list-style-type: none"> ● party s negativním cílem činnosti (experimenty s návykovými látkami, kriminální činnost, atd.) ● nedostatečná nabídka volnočasových aktivit v komunitě ● prostředí ohrožené sociálním vyloučením <p>Projektivní faktory</p> <ul style="list-style-type: none"> ● kvalitní a pestrá nabídka volnočasových aktivit jak v mimoškolní činnosti, tak v místě bydliště
<p><i>U každého podezření o výskytu daného jevu musí být vždy informován ředitel školy/šk. zařízení.</i></p>	
<p>Kdo řeší + s kým spolupracuje</p>	<ul style="list-style-type: none"> ● Školní poradenské pracoviště (školní psycholog, školní metodik prevence, výchovný poradce, speciální pedagog) ● PPP (pedagogicko-psychologická poradenství) ● SVP (střediska výchovné péče) ● OSPOD (oddělení sociálně právní ochrany dětí) ● Policie ČR ● viz. Metodický pokyn k jednotnému postupu při uvolňování a omlouvání žáků z vyučování, prevenci a postihu záškoláctví (Čj.: 10 194/2002-14)
<p>Legislativní rámec</p>	<p>Školní řád (je v souladu se základní platnou legislativou) Zákon. č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (Školský zákon), v platném znění Zákon č. 94/1963 Sb., o rodině Zákon č. 132/1982 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon o rodině Zákon č. 359/1999 Sb., o sociálně právní ochraně dětí Zákon č. 200/1990 Sb. – o přestupcích Zákon č. 40/2009 Sb. – trestní zákoník</p> <p>Vyhláška č. 116/2011 Sb., kterou se mění vyhláška č. 72/2005 Sb., o poskytování poradenských služeb ve školách a školských poradenských zařízeních Vyhláška MŠMT č. 73/2005 Sb. o vzdělávání dětí, žáků a studentů se speciálními vzdělávacími potřebami a dětí, žáků a studentů mimořádně</p>

	<p>nadanými Vyhláška č. 291/1991 Sb., o základní škole, ve znění pozdějších předpisů Metodický pokyn k jednotnému postupu při uvolňování a omlouvání žáků z vyučování, prevenci a postihu záškoláctví (Čj.: 10 194/2002-14) www.msmt.cz www.odrogach.cz webové stránky příslušných krajských úřadů, PPP, jednotlivých škol a školských zařízení (školní řády)</p>
<p>Jak postupovat</p>	<p>nespecifická primární prevence – prostřednictvím školního vzdělávacího programu posilovat u žáků kladný vztah ke škole, vzdělání, svým spolužákům a učitelům, nabízet pozitivní vzory chování a posilovat zdravé klima školy, nabídka mimoškolní zájmové činnosti</p> <p>všeobecná primární prevence – důsledné seznámení žáků a rodičů se školním řádem příslušné školy, školského zařízení při zahájení příslušného školního roku, s preventivní strategií a Minimálním preventivním programem školy</p> <p>specifická primární prevence (může jít až o prevenci indikovanou či selektivní) – včasné zahájení preventivních programů pro rizikové jedince či skupiny – třídní kolektivy, případně pedagogy a rodiče</p> <p>Doporučené postupy a metody z hlediska pedagoga Přesně stanoveno viz. Metodický pokyn k jednotnému postupu při uvolňování a omlouvání žáků z vyučování, prevenci a postihu záškoláctví (Čj.: 10 194/2002-14) Záškoláctví bývá často nepřiměřenou formou řešení konfliktních situací v rodině, ve škole či ve výchovných institucích, přičemž k němu mají sklon zejména děti, které se subjektivně cítí neúspěšné, nezařazené ve skupině nebo prožívají úzkost a strach v prostředí, ve kterém se pohybují. Jedním z hlavních úkolů pro učitele, rodiče, případně i pro psychology je vyšetření příčin záškoláctví. Ty jsou různé a nelze doporučit jediný, univerzální řešení. Náprava již rozvinutého záškoláctví bývá velmi obtížná, proto by měla být jeho předcházení věnována maximální pozornost. Prvním krokem k nápravě je problém včas rozpoznat a porozumět individualitě dítěte. Nezbytnou podmínkou pro hledání účinných strategií k postupnému překonávání vzniklých obtíží je spolupráce rodičů, učitele a i poradenských pracovníků školy. Chceme-li zvolit správný způsob pomoci a integrovat žáky zpět do školy, musíme vzít v úvahu rozdíly mezi záškoláky a dětmi odmítajícími školu. Doporučujeme následující postup s ohledem na cílovou skupinu, se kterou pracujeme.</p> <p><u>Kontakt s dítětem:</u> •nutné komunikovat přátelsky, bez hodnocení a odsuzování</p>

- hovořit zásadně o konkrétním chování, bez nálepkování dítěte
- nezjišťovat věcnou stránku problému, ale jak ho dítě prožívalo
- zajímat se, jak svoje chování vidí s odstupem, co si o něm myslí teď
- společně hledat cesty k nápravě
- má-li dítě dobrou vůli chovat se lépe, připravit mu pro to podmínky v rodině i ve škole /tato dobrá vůle nesmí být promarněna/

Rodiče:

- vyjádřit porozumění jejich emocím
- vést je v komunikaci k oddělování osobnosti dítěte od jeho konkrétního chování
- přeznačkovávat chování k dítěte /způsob komunikace mění vnitřní postoj/
- vést k porozumění motivaci chování dítěte
- soustředit se na to, co rodiče mohou nebo dokonce musí udělat ke zlepšení situace
- na konci rozhovoru vždy shrnout, co bylo dohodnuto
- dohodnout se na následném sezení k reflexi, jak dohodnutá opatření fungují případně k hledání dalších možností

Učitelé:

- způsob komunikace o dítěti shodný jako při komunikaci s rodiči
- vysvětlovat motivaci chování dítěte v souvislosti s rodinným prostředím a výchovným přístupem rodičů, aby učitel mohl chování dítěte hlouběji chápat
- vést k dlouhodobé podpoře dítěte, které má snahu zlepšit svoje chování, nebrat to jako samozřejmost, ale oceňovat, povzbuzovat

Dle Lazarové B. doporučené postupy pro učitele:

1. Čím dříve je záškoláctví odhaleno, tím lépe pro dítě. Při hledání příčin si udělat dostatek času pro analýzu případu, spojit se s rodiči, případně psychologem.
2. Je-li záškoláctví důsledkem neúnosné školní situace, navodit změnu. Napláňovat dlouhodobá opatření, aby se situace neopakovala.
3. Rozmáhá-li se záškoláctví ve velkém a máme-li podezření a na hrozbu závislostí, spolupracovat s pedagogicko-psychologickou poradnou a centry.
4. Učit se v třídním kolektivu vyčíst, jaké postavení má problémový žák. Bojí-li se učitelům nebo rodičům svěřit, předat ho do péče psychologa.
5. Pomoci dítěti při návratu do třídy. Doprovodit ho při prvním vstupu do kolektivu. Nemluvit o tom. K vyřešenému případu se již nevracet a neprojevat nedůvěru. Domluvit se s rodiči na těsném kontaktu, aby bylo případně další záškoláctví včas odhaleno.
6. Učitel se musí zamyslet nad vlastními pocity ve vztahu k problémovému žákovi. Měl by smazat všechny předchozí špatné zkušenosti s ním, zbavit se předsudků a postavit všechny žáky na stejnou „startovní čáru“.

Pro pracovníky PPP:

- probrat s dítětem, jak záškoláctví prožívalo, aby mohlo odžít své případné negativní pocity /strach z prozrazení, strach z následků, napětí, prázdnotu, nutnost lhát a kamuflovat/

	<ul style="list-style-type: none"> •- vést rodiče k náhledu, že tyto negativní emoce už byly pro dítě dostatečným trestem •- připravit podmínky pro návrat do školy •- domluvit se s rodiči a školou na systému zvýšené kontroly docházky dítěte •- více se zajímat, jak se dítěti daří, co ve škole prožívá, včas řešit případné problémy <p>Nevhodné postupy</p> <p>nejrizikovější v rámci prevence a řešení záškoláctví na školách a školských zařízeních vidíme:</p> <ul style="list-style-type: none"> ● nedůslednost učitelů v dodržování školního řádu, nastavených pravidel tříd, špatná komunikace s vedením školy, kolegy, žáky ● nejednotný, pseudohumánní přístup pedagogů v dodržování nastavených pravidel ve vztahu k řešení záškoláctví ● nekompetentní (mocenská, neprofesionální, žádná) komunikace s rodiči, zákonnými zástupci žáků ● obavy ze setkání s rodiči
<p>V jakém případě vyrozumět Polici ČR/OSPOD</p>	<p>Ve školních řádech jsou uvedena konkrétní pravidla týkající se postupu školy v případě záškoláctví. Vycházejí z Metodického pokynu MŠMT, č.j. 10 194/2002 – 14 „k jednotnému postupu při uvolňování a omlouvání žáků z vyučování, prevenci a postihu záškoláctví“ ze dne 11. března 2002. Absenci žáků ve škole evidují třídní učitelé. Pokud je doklad potvrzující důvod nepřítomnosti žáka nevěrohodný, může se ředitel školy obrátit na zákonného zástupce nezletilého žáka o vysvětlení nebo požádat o spolupráci příslušný správní orgán.</p> <p>Ve školském zákoně v § 30 se uvádí, že ředitel školy vydává školní řád, který mj. upravuje práva a povinnosti žáků a jejich zákonných zástupců ve škole, informuje o provozu a vnitřním režimu školy, upravuje podmínky ochrany žáků před sociálně patologickými jevy, obsahuje pravidla pro hodnocení výsledků jejich vzdělání. Školní řád zveřejní ředitel na přístupném místě ve škole a seznámí s ním zaměstnance i žáky. Informuje o jeho vydání a obsahu zákonného zástupce nezletilých žáků. Tento zákon rovněž v § 31zmiňuje výchovná opatření. Jde o pochvaly nebo jiná ocenění a kázeňská opatření. Může je udělit či uložit ředitel školy nebo třídní učitel.</p> <p>O neomluvené i zvýšené omluvené nepřítomnosti žáků informuje třídní učitel výchovného poradce, který tyto údaje vyhodnocuje. Při zvýšené omluvené nepřítomnosti prověřuje její věrohodnost. Neomluvenou nepřítomnost do součtu 10 vyučovacích hodin řeší se zákonným zástupcem žáka třídní učitel formou pohovoru, na který je zákonný zástupce pozván doporučeným dopisem. Projedná důvod nepřítomnosti žáka, způsob omlouvání jeho nepřítomnosti, upozorní na povinnost stanovenou zákonem a seznámí zákonného zástupce s možnými důsledky v případě nárůstu neomluvené absence. O pohovoru provede zápis, do něhož uvede způsob nápravy dohodnutý se zákonným zástupcem. Zákonný zástupce zápis podepíše a obdrží kopii. Odmítnutí či převzetí zápisu se do zápisu zaznamenává.</p>

Pokud má žák **víc než 10 neomluvených hodin**, svolává ředitel školy školní výchovnou komisi. Podle závažnosti absence žáka se jí účastní: ředitel školy, zákonný zástupce, třídní učitel, výchovný poradce, zástupce orgánu sociálně-právní ochrany dětí, školní metodik prevence, zástupce rady školy (pokud byla zřízena), popř. další odborníci. O průběhu a závěrech jednání se provede zápis, který zúčastnění podepíší. Neúčast nebo odmítnutí podpisu zákonnými zástupci se v zápise zaznamenávají. Každý účastník jednání obdrží kopii zápisu.

Pokud žák řádně neplní povinnou školní docházku, může mu být uloženo některé z výchovných opatření, o nich pojednává § 31 školského zákona. Výchovným opatřením v systému základního vzdělávání je speciálně věnována Vyhláška č. 48/2005 Sb., § 17. Pokud žák poruší povinnosti stanovené školním řádem, lze mu podle závažnosti tohoto provinění uložit napomenutí třídního učitele, důtku třídního učitele nebo důtku ředitele. Pravidla pro jejich ukládání stanoví školní řád. (Tato opatření zpravidla předcházejí před snížením stupně z chování.) Třídní učitel oznamuje uložení důtky třídního učitele řediteli školy. Důtku ředitele školy lze žákovi uložit pouze po projednání na pedagogické radě. Uložení napomenutí nebo důtky a jeho důvody se neprodleně oznámí žákovi a jeho zákonnému zástupci. Zaznamenává se do dokumentace školy (do katalogových listů).

V zájmu zjišťování příčiny záškoláctví žáka a jejího odstranění může ředitel požádat o spolupráci odborníky z oblasti pedagogicko-psychologického poradenství, popř. orgány sociálně-právní ochrany dětí.

V případě, že neomluvená nepřítomnost žáka **přesáhne 25 hodin**, zasílá škola oznámení o zanedbání školní docházky s náležitou dokumentací (např. kopii písemného pozvání zákonných zástupců žáka k návštěvě školy, kopii zápisu z pohovoru, písemné vyjádření výchovného poradce, kopii písemného pozvání zákonných zástupců žáka na výchovnou komisi, kopii zápisu o jednání výchovné komise atp.) orgánu sociálně-právní ochrany dětí nebo pověřenému obecnímu úřadu. V rámci sociálně-právní ochrany se dětmi a mladistvými s opakovanými poruchami závažného rázu zabývají **kurátoři pro děti a mládež**. Jejich úkolem je v tomto případě řešení případů záškoláctví ve spolupráci s rodiči a se školou. Postupují mj. podle zákona č. 359/1999Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění pozdějších předpisů.

Oznámení školy o zanedbání školní docházky je přiděleno referentovi, který projednává přestupky (kurátor pro děti a mládež oznámení dostane jen na vědomí.) Ten zváží, zda jde o přestupek nebo se může jednat o trestný čin. (V tomto případě se věc posílá na příslušné oddělení Policie ČR). Pokud si referent není zcela jistý, posílá věc k posouzení státnímu zástupci na Okresní státní zastupitelství. Po prostudování oznámení, pokud jsou materiály o vině rodičů dostačující a referent usoudí, že je již není třeba předvolat, proběhne zkrácené příkazní řízení, při němž se bez nařízení jednání vydá rozhodnutí ("příkaz") o vině rodičů nebo zákonných zástupců. Mohou dostat napomenutí nebo pokutu do výše 3 tisíc Kč. V tomto případě se náhrada nákladů na řízení neplatí. Kdyby s příkazem zákonní zástupci nesouhlasili a odvolali se, příkaz by se zrušil a proběhlo by nezkrácené příkazní řízení. To bývá zahájeno také v případě, jsou-li o vině rodičů pochybnosti. Jde o ústní jednání. Zákonní zástupci jsou předvoláni jako obvinění. Za nezkrácené řízení se platí také

	<p>náhrada nákladů řízení ve výši 1000 Kč (lze odpustit, nutno zdůvodnit). Pokud vyjde najevo, že rodiče nejsou vinni, řízení se odloží nebo zastaví (např. v případě, když rodiče dítě do školy vodí a ono pak opakovaně utíká). Je třeba rozlišovat, zda se jedná o nedbalost nebo úmysl neposílat dítě do školy.</p> <p>V případě opakovaného záškoláctví v průběhu školního roku, následuje hlášení o zanedbání školní docházky Policii ČR. Problematika záškoláctví je obsažena přímo v trestním zákoně (trestné činy proti rodině a mládeži) nově se uvádí v trestním zákoníku Trestné činy proti rodině a dětem.</p> <p>V odhalování záškoláctví pomáhají také městští strážníci. V případě, že strážník při kontrolní činnosti zjistí, že dítě v dané době má být ve škole a není, zjistí totožnost dítěte, kontaktuje zákonného zástupce, o skutku sepíše úřední záznam - většinou úřední záznam předává pouze Policii ČR, záznam je součástí spisového materiálu, bývá uložen na služebně. Strážník o zjištěných skutečnostech (nálezu dítěte venku v době, kdy má být ve škole – záškolák) informuje příslušné orgány na základě svých povinností a pravomocí (Policie ČR, OSPOD, zákonní zástupci, případně další instituce dle konkrétní povahy případu). Dále postupuje strážník dle konkrétní situace a přistižení dítěte za školou např. při krádeži, páchání jiné trestné činnosti atp. řeší a oznamuje.</p>
<p>Co by mělo být cílem řešení</p>	<p>Překonání 10 mýtů o záškoláctví:</p> <ol style="list-style-type: none"> <i>1. Záškoláci jsou především děti líné, kterým vyhovuje zahálčivý způsob života</i> Skutečnost – není to tak – záškoláci jsou naopak často fyzicky zruční a pracovití, jsou však citově nejistí a mají zkušenost se školní neúspěšností <i>2. Hlavním důvodem záškoláctví je nezájem žáků o vzdělávání</i> Skutečnost – Výzkumy ukazují, že nezájem o vyučování je až na druhém místě z uváděných důvodů. Téměř každý třetí záškolák však uvádí jako důvod strach z nesplněných školních povinností <i>3. Záškoláctví má především skupinový charakter a je spojené s touláním se venku</i> Skutečnost – pětkrát častěji tráví záškoláci čas doma než venku nebo ve městě. Přibližně asi jen šestina záškoláků tráví svůj čas s kamarády <i>4. Nám se to nemůže stát</i> Skutečnost – Záškoláctví se může objevit v každé rodině, i v té „dobré“! <i>5. Záškoláctví se dramaturizuje, bylo tu vždy</i> Skutečnost – Záškoláctví tu bylo, ale za poslední roky se zvýšila tolerance vůči neplnění nejen školních povinností dětí, snížila se kontrola záškoláctví a stoupl počet neomluvených a omluvených hodin <i>6. Záškoláctví je spojeno s nižším intelektem žáků</i> Skutečnost – Pravda je, že nejnižší záškoláctví je na osmiletých gymnáziích, to je ale skupina s výraznou motivací vzdělávat se. Pokud jde o počet záškoláků, je však nízké záškoláctví i ve speciálních základních školách, kde nároky nejen odpovídají schopnostem dětí, ale pozitivní hodnocení žáků není spojeno jen se školní výkonností

	<p>7. <i>Vina je především na záškolácích samých</i> Skutečnost – Záškoláci pocházejí častěji z neúplných rodin a z rodin nefunkčních. Na tyto skutečnosti nemají záškoláci vliv. Jde často o emocionálně a sociálně narušené děti bez přiměřeného rodinného zázemí</p> <p>8. <i>Záškoláctví se téměř vždy odhalí a je spojené s „výchovnými“ opatřeními</i> Skutečnost – Záškoláci mají poměrně často opačnou zkušenost. Každý dvanáctý uvádí, že se na jeho záškoláctví vůbec nepřišlo a téměř každý třetí tvrdí, že se následně po neomluvené absenci nic nestalo</p> <p>9. <i>Nejúčinnějším prostředkem při řešení záškoláctví je důsledná kontrola záškoláků a potrestání jejich záškoláctví</i> Skutečnost – Ani samotná kontrola nebo dokonce samotné vodění dítěte do školy, ani samotný trest nebývají účinným řešením, protože nejsou zaměřené na příčiny záškoláctví</p> <p>10. <i>Škola dělá co může, řešit by to měli jiní (rodiče, děti, sociální pracovníci, policie)</i> Skutečnost – Někteří odborníci tvrdí, že až třetina záškoláctví souvisí přímo s klimatem ve škole, se způsobem jednání pedagogů se žáky a s neprofesionálním fungováním pedagogů. Na školní klima nemají vliv a nezmění ho ani policie, ani sociální pracovníci.</p>
<p>Doporučené odkazy</p>	<p>Odkazy, literatura JEDLIČKA, R. A KOL. Děti a mládež v obtížných životních situacích. Praha: Themis, 2004. JEDLIČKA, R., KOŤA, J. Aktuální problémy výchovy. Praha: Karolinum, 1998. JŮVA, V. Základy pedagogiky. Brno: Paido, 2000. KŘÍŽ, J. Duševní poruchy a poruchy chování u dětí a mladistvých. 1. vydání. JU České Budějovice. KYRIACOU, CH. Řešení výchovných problémů ve škole. Praha: Portál, 2004. LAZAROVÁ, B. Netradiční role učitele. O situacích pomoci, krize a poradenství ve školní praxi. 2. vyd. Brno : Paido, 2008. MATOUŠEK, O. Mládež a delikvence. Praha: Portál, 2003. TRAIN, A. Specifické poruchy chování a pozornosti. Praha: Portál, 1997. VÁGNEROVÁ, M. Psychopatologie pro pomáhající profese. Praha: Portál, 2004.</p>
<p>CO DĚLAT, KDYŽ- INTERVENCE PEDAGOGA Rizikové chování ve školním prostředí - rámcový koncept</p> <p style="text-align: center;">Příloha č. 12 Krádeže</p>	
<p>Typ rizikového chování</p>	<p>Krádež je takové jednání, při kterém se někdo zmocní věci, která není jeho a to</p>

	za účelem si ji ponechat, používat ji apod., aniž by s tím majitel věci souhlasil, nebo o tom byl informován. Drobné krádeže se vyskytují ve všech školách a všech stupních vzdělávací soustavy. Stejně jako v předchozím případě, jsou důvody tohoto chování různé a pro vypořádání se s daným jevem je nutné se jimi vždy v konkrétním případě zabývat.
Východiska	Rizikové situace (místo, terč, čas) Předmětem krádeže bývá de facto cokoliv, co někdo může potřebovat. Hmotná škoda není vždy rozhodující, protože pro majitele mají některé předměty osobní a emocionální hodnotu. V případě krádeže není rozhodujícím situačním faktorem čas, jako v případě vandalismu, ale příležitost. Většinou se kradou věci volně položené a nezabezpečené. Čím menší předmět je a cennější nebo zajímavější, tím je pro zloděje lákavější.
<i>U každého podezření o výskytu daného jevu musí být vždy informován ředitel školy/šk. zařízení.</i>	
Kdo řeší + s kým spolupracuje	<ul style="list-style-type: none"> - Školní poradenské pracoviště (školní psycholog, školní metodik prevence, výchovný poradce, speciální pedagog) - PPP (pedagogicko-psychologická poradenství) - SVP (střediska výchovné péče) - OSPOD (oddělení sociálně právní ochrany dětí) - Policie ČR
Legislativní rámec	<p>Školní řád (je v souladu se základní platnou legislativou)</p> <p>Zákon. č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (Školský zákon), v platném znění</p> <p>Zákon č. 94/1963 Sb., o rodině</p> <p>Zákon č. 132/1982 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon o rodině</p> <p>Zákon č. 359/1999 Sb., o sociálně právní ochraně dětí</p> <p>Zákon č. 200/1990, Sb., o přestupcích</p> <p>Zákon č. 40/2009, Sb. trestná zákoník</p> <p>Vyhláška č. 116/2011 Sb., kterou se mění vyhláška č. 72/2005 Sb., o poskytování poradenských služeb ve školách a školských poradenských zařízeních</p> <p>Vyhláška č. 291/1991 Sb., o základní škole, ve znění pozdějších předpisů</p> <p>www.msmt.cz; www.odrogach.cz</p> <p><i>webové stránky příslušných krajských úřadů, PPP, jednotlivých škol a školských zařízení (školní řády)</i></p>
Jak postupovat	Doporučený postup <ol style="list-style-type: none"> 1. Informaci, že krádež je hanebný čin a současně protiprávní jednání, sděluje žákyním a žákům od počátku jejich docházky do vaší školy. Užitečné formy vštěpování bývají nejrůznější příběhy, při kterých děti buď dojmou, anebo rozčílí následek takového jednání.

	<ol style="list-style-type: none"> 2. Do školního řádu zapracujte sankce, které škola použije v případě, že se někdo dopustí krádeže při poskytování školských služeb nebo při s nimi přímo souvisejících činnostech. 3. Každý, kdo se dopustí krádeže na školní půdě by měl mít možnost pohovořit si o svém jednání s ředitelem nebo ředitelkou školy. 4. Pečlivě se zabývejte příčinami. Některé jsou významně polehčující (dítě je ke krádeži donuceno někým jiným, z koho má strach). Někdy se může jednat i o formu kompulzivního chování, kterou je nutné řešit v rámci odborné péče. 5. S náhradou způsobené škody postupujte jako u vandalismu. Preferujte nápravu vztahu mezi poškozeným a zlodějem – trvejte na tom, aby zloděj věc vrátil přímo poškozenému, omluvil se a nabídnul za své chování nějakou kompenzaci. 6. Zákonné zástupce zloděje vyrozumívejte vždy až poté, kdy budete přesně znát příčiny, které dítě k takovému chování vedly a to zejména v případě menších dětí 7. Jestliže se jedná o škodu většího rozsahu, vyrozumívejte Policii ČR a oznamte podezření na spáchání přestupku proti majetku, případně trestného činu majetkové povahy. 8. Každou nahlášenou krádeží se zabývejte, vyšetřujte ji. Je to důležité poselství jak pro poškozeného, tak pro zloděje. Jakmile budete k dětem mít proslovy o krádežích, nezačínajte je tím, že si všichni mají na své věci dávat dobrý pozor a vy jste jim říkali, že si to či ono nemají do školy nosit nebo to mají zamykat. Tyto informace často vyznívají, jako by za krádež mohl poškozený, nikoliv zloděj. Jakoby normální bylo všechno zamykat a ne nekrást. Rozhovory s poškozeným po nahlášení krádeže rovněž nezačínajte tímto způsobem. 9. O krádeži a jejím šetření proveďte záznam, ze kterého budou jasně vyplývat všechny důležité skutečnosti: kdo – kdy – kde – jak – proč – čím..... <p>Pozor - škoda většího rozsahu (škoda větší dle trestního zákoníku je 50.000,- Kč, škoda velkého rozsahu dle trestního zákoníku je 5.000.000,- Kč , viz. § 138) škoda nikoli nepatrná 5000,- Kč je hranice pro trestný čin.</p> <p>V případě, že je ukradena věc menší hodnoty než 5000,- Kč (a je to bez použití násilí – překonání překážky, není to vloupání) jedná se o přestupek proti majetku dle § 50 zák. o přestupcích č. 200/1990 Sb. v platném znění.</p> <p>Škoda na odcizené věci od 5000,- Kč výše je trestným činem krádeže dle ustanovení § 205 trestního zákoníku. V případě, že byla odcizena věc s hodnotou menší než 5.000,-Kč, ale bylo použito násilí – vypáčená skříňka, šatna, šuplík...nebo násilí vůči osobě a snaha zmocnit se věci – loupež, jedná se vždy o trestný čin.</p>
<p>V jakém případě vyrozumět Polici</p>	<p>Kdy hlásit rodičům? Rodičům poškozeného vždy ihned, rodičům zloděje rovněž vždy, nicméně</p>

<p>ČR/OSPOD</p>	<p>mělo by tomu předcházet precizní zjištění příčin. Celá řada dětí krade proto, že je někdo krást poslal a oni z něj mají strach. Není to sice o nic menší krádež, ale je to informace, kterou by rodič měl vědět také.</p> <p>Kdy hlásit policii? V případě, kdy je škoda nikoliv nepatrná, nikdo nejeví snahu o nápravu a škola není vlastními silami schopná domoci se takové nápravy. Musí se jednat o úmyslné zcizení, poškození nebo zničení věci. Hlásíte také tehdy, jestliže o to žádá poškozený nebo poškozená nebo jejich zákonní zástupci. Důležité upozornění - Škola a školské zařízení není orgán činný v trestním řízení, takže nemůže nic vyšetřovat. Pokusy o „vyšetřování“ ze strany školy, mohou nenapravitelně ovlivnit další vyšetřování Policie ČR.</p> <p>Kdy hlásit OSPOD? V případech, kdy se jedná o opakované jednání a výchovná a další opatření, která zvolila škola, neměla žádný účinek.</p>
<p>Doporučené odkazy</p>	<p>Odkazy, literatura JEDLIČKA, R. A KOL. Děti a mládež v obtížných životních situacích. Praha: Themis, 2004. JEDLIČKA, R., KOŤA, J. Aktuální problémy výchovy. Praha: Karolinum, 1998. JŮVA, V. Základy pedagogiky. Brno: Paido, 2000. KŘÍŽ, J. Duševní poruchy a poruchy chování u dětí a mladistvých. 1. vydání. JU České Budějovice. KYRIACOU, CH. Řešení výchovných problémů ve škole. Praha: Portál, 2004. LAZAROVÁ, B. Netradiční role učitele. O situacích pomoci, krize a poradenství ve školní praxi. 2. vyd. Brno : Paido, 2008. MATOUŠEK, O. Mládež a delikvence. Praha: Portál, 2003. TRAIN, A. Specifické poruchy chování a pozornosti. Praha: Portál, 1997. VÁGNEROVÁ, M. Psychopatologie pro pomáhající profese. Praha: Portál, 2004.</p>
<p>CO DĚLAT, KDYŽ- INTERVENCE PEDAGOGA Rizikové chování ve školním prostředí - rámcový koncept</p> <p style="text-align: center;">Příloha č. 13 <i>Tabák</i></p>	
<p>Typ rizikového chování</p>	<p>Závislost na tabáku je nejčastější ve formě cigaret, v poslední době vodních dýmek. Méně časté jsou u nás dýmky a doutníky či jiné exotické formy. Návykovou drogou je nikotin. Jedná se o samostatnou nemoc – číslo diagnózy F 17, poruchy duševní a poruchy chování způsobené užíváním tabáku.</p> <p>Obecně se tabák kouří nebo konzumuje rovněž bez spalování – bezdýmý (smokeless). Bezdýmý tabák může být aplikován do nosu (šňupací) nebo do úst</p>

(porcovaný tabák = snus nebo tabák žvýkací).

Tabákový kouř obsahuje řádově **přes 4000 chemikálií**, patrně všechny, které se najdou ve školním chemickém kabinetu. Je to například močovina, čpavek, dusičnany, kterých se bojíme v uzeninách, kyanovodík, který bývá v jedu na krysy, formaldehyd, do kterého se nakládají mrtvoly... Kolem 100 z těchto látek je kancerogenních, tedy vyvolávajících rakovinu.

Jedinou návykovou látkou v tabáku je nikotin, je to droga dokonce návykovější než například heroin. To je jeden z důvodů, proč si naprostá většina nedospělých kuřáků myslí, že až bude chtít, prostě kouřit přestane a proč to bohužel u většiny z nich nebude pravda: 7 z 10 dospělých kuřáků by raději nekouřilo, kdyby si ovšem ještě mohli vybrat. Ačkoli se výrobci cigaret snaží vzbudit dojem, že kouření je dospělá aktivita, pravý opak je pravdou: je to dětská nemoc, průměrný věk první cigarety je u nás kolem 10 let a kolem 90 % kuřáků si zapálí první cigaretu dřív než jim je 18 let.

To je někdy důležité dětem vysvětlit: **dospělí s kouřením prakticky nezačínají**, výrobci cigaret si musejí své zákazníky zajistit dřív než oni dostanou rozum, dospělé už by do závislosti tak snadno nedostali.

Z jedné cigarety se u pravidelných kuřáků vstřebá kolem 1 mg nikotinu (bez ohledu na údaj na krabičce), při intenzivním kouření to může být až 2-3 mg. Záleží totiž na tom, jak se kouří (kolikrát se potáhne, jak hluboko vdechne, jak dlouho se zadrží kouř v plicích...).

Indikátorem (ukazatelem, markerem) intenzity kouření může být například oxid uhelnatý (CO) ve vydechovaném vzduchu, dle této hodnoty lze pak spočítat % červených krvinek, zablokovaných pro přenos kyslíku do tkání. CO se totiž v krvi na krevní barvivo váže asi 200x silněji než kyslík. Při hodnotách kolem 20 % zablokovaných červených krvinek (karbonylhemoglobinu) se již objevují závažné klinické příznaky otravy, při hodnotách kolem 50 % může nastat smrt. Monitorem CO jsou vybavena Centra pro závislé na tabáku (viz dále). Velmi vysoké hodnoty CO byly naměřeny u kuřáků **vodních dýmek**: po jedné seanci, která trvá zhruba 50 minut, to bývá kolem 20 % červených krvinek vyřazených z provozu. **Z jedné vodní dýmky se může do těla dostat tolik chemikálií jako z několika desítek či dokonce stovek cigaret.** Velikost potažení bývá asi dvojnásobná v porovnání s cigaretou: jednak tabák jen doutná pod zapáleným uhlíkem, teplota spalování je tedy nízká a kouř proto velmi koncentrovaný, jednak je třeba pořádně „tahat“, aby dýmka hořela. Vdechují se také zplodiny spalování uhlíku. Představa, že kouře se ve vodě pročistí, je bohužel jen iluze: nepročistí, ale ochladí a to je další příčinou velkého objemu potažení: chladný kouř totiž vdechujeme snáze a hlouběji než horký. Vodními dýmkami se také velmi snadno přenášejí **infekce** – kromě běžné chřipky či rýmy nejčastěji opary, žloutenka nebo tuberkulóza. Mýtem je také představa, že vodní dýmka nemůže vést k závislosti. Pokud je ve směsi tabák, kouř obsahuje nikotin a závislost může vzniknout, často také vede kouření vodní dýmky k pozdějšímu kouření cigaret.

Jakékoli kouření je kouření, jakákoli forma tabáku poškozují zdraví.

<p>Východiska</p>	<p>Průměrný věk první cigarety je u nás kolem 10-12 let, ve věku 15 let kouří denně více než 16% dětí http://www.szu.cz/uploads/documents/czsp/zavislosti/koureni/Tiskovkamladez.pdf 80% dětí ve věku 16 let zkusilo již někdy kouřit, přičemž 38% těchto dětí kouřilo opakovaně (více než 40x) a více než jedna čtvrtina šestnáctiletých dětí je denními kuřáky (ESPAD 2006, viz odkazy dole).</p> <p>Počátek kouření může mít různé důvody – jedním z nejčastějších je např. snaha o regulaci hmotnosti u dívek, což s oblibou využívá tabákový průmysl pro design svých produktů (cigarety slim). Je to ale mylná představa, protože kouřením svoji hmotnost nesníží, naopak po zanechání kouření dochází k nárůstu hmotnosti. Kouření je adolescenty považováno za dospělou aktivitou. Proto je důležité jim nabídnout jiný symbol dospělosti, např. mobil, hospodaření s vlastními penězi, péče o zvíře. Vzhledem k tomu, že mladiství kouří často ve skupinách vrstevníků, je potřeba působit na skupinu jako celek, nikoliv na jednotlivce, který byl při kouření přistižen.</p> <p>Pokud jde o léčbu adolescentních kuřáků, studie existují jen ve velmi omezené míře. Důvodem je fakt, že adolescentní kuřáci jsou málo motivovaní k léčbě, prakticky se neléčí - po pár týdnech přestanou na terapii docházet a zajímat se o léčbu, takže ji nedokončí. Typické je také podceňování zdravotních rizik a malá informovanost o nich.</p> <p>Odkazy: http://www.espad.org/plugins/literature/Admin/Uploads/espad_web.pdf http://www.szu.cz/uploads/documents/czsp/zavislosti/koureni/Tiskovkamladez.pdf</p>
<p><i>U každého podezření o výskytu daného jevu musí být vždy informován ředitel školy/šk. zařízení.</i></p>	
<p>Kdo řeší + s kým spolupracuje</p>	<p>WWW.SLZT.CZ - Společnost pro léčbu závislosti na tabáku, kontakty na Centra pro závislé na tabáku Linka pro odvykání kouření 844 600 500 WWW.NEKURATKA.CZ - edukativní stránky pro děti 9-12let WWW.BEZCIGARET.CZ - pořádají programy pro školy WWW-TIPNI-TO.CZ – webové stránky o kouření pro teenagery (od podzimu 2010) WWW.ALIK.CZ - v rámci internetové poradny jsou zodpovídaný i dotazy týkající se kouření, průměrný věk návštěvníků webu je dle jejich údajů kolem 12 let WWW.HELP-EU.COM - projekt EU, který má tři základní témata: prevence kouření, ochrana před pasivním kouřením a odvykání, na tomto webu jsou virály a videa, možnosti přidat vlastní video či tip WWW.ACCESS-EUROPE.COM- stránka projektu EU, zaměřeného na léčbu závislosti na tabáku u adolescentů WWW.SZU.CZ - Státní zdravotní ústav, od roku 1996 systematicky sleduje</p>

	<p>prevalenci kouření v populaci, přehledy jsou uvedeny (do místního vyhledávače zadejte „kouření“)</p> <p>WWW.CDC.GOV/TOBACCO/GLOBAL/GYTS/ - Global Youth Tobacco Survey, statistika týkající se kouření dětí mládeže z desítek zemí včetně České republiky – možnost mezinárodního a regionálního porovnání (anglicky)</p> <p>WWW.TOBACCOFREEKIDS.ORG - Campaign for Tobacco-Free Kids, nezisková organizace se sídlem ve Washingtonu, nabízí výborné podklady k libovolnému tématu, které se týká kouření (anglicky)</p> <p>http://www.espad.org/czechrep - statistické údaje o kouření v ČR</p> <p>Zásadně bychom se měli vyhnout spolupráci s tabákovým průmyslem a to i nepřímé (tabákovým průmyslem hrazené programy např. přes pořádající agentury) – vždy bychom se partnerů měli zeptat, zda přímo či nepřímo obdrželi podporu tabákového průmyslu.</p>
<p>Legislativní rámec</p>	<p>Zákon 379/2005 a jeho novelizace z roku 2009 zakazuje kouření ve školních budovách. Rozhodně nezřizovat v prostorách školy kuřárny, ovšem jako vždy, učitelé by měli být nekuřáckým příkladem. Konkrétně:</p> <p>§ 8</p> <p>(1) Zakazuje se kouřit</p> <p>...</p> <p>b) ve vnějších i vnitřních prostorách všech typů škol a školských zařízení,</p> <p>§ 9</p> <p>(1) Místa, kde je kouření zakázáno, je jejich provozovatel povinen označit zjevně viditelnou grafickou značkou „Kouření zakázáno“. ... Vzhled grafických značek je upraven v příloze tohoto zákona. Velikost grafických značek musí být nejméně 12 cm x 16 cm.</p> <p>(2) Nedodrží-li osoba zákaz kouření v místech uvedených v § 8 odst. 1 a 2, a to ani po výzvě provozovatele, aby v tomto jednání nepokračovala nebo aby prostor opustila, je provozovatel oprávněn požádat obecní policii, nebo Policii České republiky o zákrok směřující k dodržení zákazu.</p> <p>Národní strategie protidrogové politiky na období 2010 až 2018 ukládá Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy:</p> <p>V protidrogové politice odpovídá především za primární prevenci užívání všech typů drog dětmi a mladými lidmi, kterou staví na výzkumem ověřených opatřeních a aktivitách. Dále odpovídá za realizaci preventivních programů ve školách a ve školských zařízeních a za financování dalších preventivních programů realizovaných státními i nestátními organizacemi. Rovněž odpovídá za profesní přípravu pedagogických pracovníků pro účinné preventivní působení při výuce, vzdělávání a při výchově dětí a mládeže.</p> <p>V rámci speciálního školství nese odpovědnost za zabezpečení programů včasné a krizové intervence, léčebně-výchovné péče u dětí a mladých lidí, kteří s drogami</p>

	experimentují nebo je zneužívají.
Jak postupovat	<p>Zmapování situace – prevalence kouření, eventuálně názory a znalosti dětí</p> <p>Informování o rizicích kouření, principu tabákového byznysu – forma zvláštního semináře či v rámci jiné hodiny/příležitosti. Zapojení problematiky kouření do výuky v jednotlivých hodinách – výklad poškození zdraví v hodinách přírodopisu/biologie, výpočet výdajů za cigarety v hodinách matematiky, výtvarné projekty na téma kouření, práce s dětskými protikuřáckými webovými stránkami v hodinách informatiky. Preventivní působení by mělo být zaměřeno na celé třídní kolektivy nejen na problémové dítě. Informace by se neměly týkat jen kouření cigaret, ale i dalších forem užívání tabáku, zejména vodních dýmek.</p> <p>Pravidelné dotazníkové šetření mezi žáky pomocí anonymních dotazníků za účelem monitorovat stav kouření a postoje ke kouření ve škole.</p> <p>Pořádání celoškolních akcí ke Světovému dni bez tabáku nebo mezinárodnímu nekuřáckému dni. Například vyhlašování školních soutěží – výtvarná, literární soutěž na téma kouření, soutěž o nejlepší protikuřácký videoklip.</p> <p>Uspořádání sportovního dne – zdůraznění, jak je důležité nekouřit pro udržení fyzické kondice</p> <p>Základní informace trvale dostupné – nástěnka, stánek, školní webové stránky. Vhodné je umístit plakáty mimo jiné i na toaletu. Informace předávat atraktivní a interaktivní formou – barevné obrázky, fotky, videa, kvízy, soutěžní otázky.</p> <p>Zpětná vazba (změnily se názory, znalosti, postoje dětí?).</p> <p>Nekuřácké prostředí je norma – ve škole (včetně pracoven učitelů), ale i doma nebo v autě.</p> <p>Dostupná léčba závislosti na tabáku pro ty, kdo si přejí přestat (většina kuřáků, i adolescentních, si přeje přestat, ale neví, jak na to, ani o jak silnou závislost se jedná – proto je jich úspěšných jen málo). Informovat se v nejbližším zdravotnickém zařízení, které se specializuje na odvykání kouření, zda je v tomto zařízení možnost odvykání dětí a adolescentů, nabízet tuto možnost rodičům dítětem které kouří.</p> <p>Volba relevantních argumentů – nestrašit rakovinou či infarktem, ale tím, co dospívající zajímá: zhoršení akné i kvality pleti, zápach z úst, zhoršení sexuálních funkcí, vrásky, stárnutí pleti, finanční stránka kouření (co lze koupit namísto týdenní, měsíční či roční dávky cigaret), zhoršení fyzické kondice, vysvětlení principu tabákového byznysu (výrobci musejí získat své zákazníky do závislosti, dokud oni „nemají rozum“ – dospělí s kouřením prakticky nezačínají, výrobci cigaret vědomě prodávají zboží, které zabíjí a vydělávají na tom velké obnosy peněz).</p> <p>Co nejširší spolupráce – sociální pracovníci, školní metodik prevence, psycholog, pedagogicko-psychologické poradny, protidrogový koordinátor, pediatr či jiní</p>

	<p>lékaři a zdravotníci.</p> <p>Informování rodičů o problematice kouření a o kouření v dětské populaci na rodičovských schůzkách – snaha minimalizovat podceňování kouření dětí ze strany rodičů, zvýšení informovanosti rodičů, možnost navázat spolupráci s rodiči na dané téma, možnost vysvětlit, jak důležité je pro dítě nekuřácké domácí prostředí.</p> <p>Není vhodné uchýlovat se ke striktním zákazům a postihům bez zařazení do kontextu a bez osvětlení problému kouření dotyčnému dítěti.</p>
<p>V jakém případě vyrozumět Polici ČR/OSPOD</p>	<p>Školní psycholog, školní metodik prevence Pedagogicko psychologický poradce Rodiče Ošetřující lékař (pediatr, praktický lékař pro děti a dorost či jiný) Odborník v léčbě závislosti na tabáku – v případě, že dítě chce odvyknout a nedaří se mu to. Policie ČR - Prodej tabákových výrobků nezletilým</p>
<p>Doporučené odkazy</p>	<p>WWW.SLZT.CZ - Společnost pro léčbu závislosti na tabáku, kontakty na Centra pro závislé na tabáku Linka pro odvykání kouření 844 600 500 WWW.NEKURATKA.CZ edukativní stránky pro děti 9-12let WWW.BEZCIGARET.CZ pořádají programy pro školy WWW-TIPNI-TO.CZ – webové stránky o kouření pro teenagery (od podzimu 2010) WWW.ALIK.CZ - v rámci internetové poradny jsou zodpovídaný i dotazy týkající se kouření, průměrný věk návštěvníků webu je dle jejich údajů kolem 12 let WWW.HELP-EU.COM - projekt EU, který má tři základní témata: prevence kouření, ochrana před pasivním kouřením a odvykání, na tomto webu jsou virály a videa, možnosti přidat vlastní video či tip WWW.ACCESS-EUROPE.COM- stránka projektu EU, zaměřeného na léčbu závislosti na tabáku u adolescentů WWW.SZU.CZ - Státní zdravotní ústav, od roku 1996 systematicky sleduje prevalenci kouření v populaci, přehledy jsou uvedeny (do místního vyhledávače zadejte „kouření“) WWW.CDC.GOV/TOBACCO/GLOBAL/GYTS/ - Global Youth Tobacco Survey, statistika týkající se kouření dětí mládeže z desítek zemí včetně České republiky – možnost mezinárodního a regionálního porovnání (anglicky) WWW.TOBACCOFREEKIDS.ORG - Campaign for Tobacco-Free Kids, nezisková organizace se sídlem ve Washingtonu, nabízí výborné podklady k libovolnému tématu, které se týká kouření (anglicky) http://www.espad.org/czechrep - statistické údaje o kouření v ČR</p>

Krizové situace spojené s ohrožením násilím ve školním prostředí, které přichází z vnějšího i vnitřního prostředí

<p>• Typ rizikového chování</p>	<p>Krizové situace spojené s násilím ve školním prostředí zahrnují zejména rizikové chování, které je vyvoláno krizovou situací, která přichází z:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. <u>vnitřního prostředí</u> - řešení konfliktů neadekvátním způsobem, zejména šikana, kyberšikana, vandalismus a další (viz Přílohy Metodického doporučení), útok na školu ze strany dětí/žáků/studentů (dále jen žáci), případně ze strany pedagogů. 2. <u>vnějšího prostředí</u> - řešení konfliktů neadekvátním způsobem, násilí způsobené osobou, která navštívila školu - obvykle rodič/rodiče žáka, násilí způsobenému osobou/osobami, která vnikla do školy nebo jejího okolí a ohrožuje školu násilím nebo jinými prostředky, které mohou ohrozit žáky, pedagogy a další pracovníky školy.
<p>• Východiska</p>	<p>Mnoho národních iniciativ se v poslední době zaměřuje na bezpečnost škol a s tím spojené krizové plánování škol, včetně úrovně zabezpečení školy proti vnějšímu nebezpečí. Nelze jednoznačně stanovit všechny okolnosti, které mohou způsobit ohrožení školy (pedagogických i nepedagogických pracovníků, žáků) vnějšími faktory. Profil pachatelů násilí je složité specifikovat, neexistuje jednotný profil pachatelů násilí na školách. Zkušenosti, které se vztahují k tomuto fenoménu, se obvykle zabývají napadením střelnou nebo bodnou zbraní, nebo užitím jiných prostředků, které směřují k paralýze prostředí, např. výbušnin. Mezi pachateli mohou být lidé psychicky nemocní, nebo také lidé, kteří násilím proti škole řeší další osobní nebo společenský konflikt. Pachatelé mohou jednat na úrovni jednotlivce nebo skupiny. Pachatelé se tak mohou lišit jak vlastní motivací pro násilný čin, tak také svojí národností, etnickou příslušností, socioekonomickým statutem, akademickým prospěchem i rodinným zázemím.</p> <p>Ze zkušeností v jiných zemích víme, že:</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ V mnohých případech byla hlavním motivem odplata a pachatelé mluvili o svých plánech s ostatními žáky. ▪ Většina pachatelů ohrožujících střelbou ve školách byla oběťmi šikany a měla sebevražedné sklony. ▪ Motivem pro spáchání násilí může být také akutní stav spojený s psychickým onemocněním, zde se pak může jednat jak o pachatele z vnitřního prostředí školy, tak o pachatele, který přes veškerá bezpečnostní opatření naruší vnitřní bezpečnost školy. ▪ Každá škola by měla mít z těchto důvodů vytvořený krizový plán

(viz kapitola Doporučené postupy, strana 8) jak se zachovat v těchto neočekávaných a těžce předvídatelných situacích a měla by za tím účelem mít vytvořený **krizový tým**.

Identifikace žáků, kteří spadají do rizikové skupiny s násilnickými sklony, je komplexní a zvažovat by se měly zejména následující **faktory, které mohou posilovat násilné chování**:

- fascinace mediálním násilím, zbraněmi a výbušninami,
- snížená schopnost lítosti,
- hrubé chování k ostatním lidem i zvířatům,
- nedostatek pozitivních vztahů k dospělým a ke škole,
- onemocnění spojená s možnými ataky násilného a nekontrolovaného jednání.

Čím více podobných charakteristik se u žáka projeví, tím větší pozornost je třeba mu věnovat. Je důležité, aby pracovníci školy znali dobře každého ze žáků školy. S podobnými faktory je třeba počítat u všech dospělých osob z prostředí školy, i těch, které přicházejí z vnějšího prostředí a současně je třeba zvažovat faktory spojené s radikálním chováním a extrémismem.

Škála možných krizových situací je tedy široká a je třeba, aby aktivity školy ve vztahu k žákům a ostatním zaměstnancům školy tvořily provázaný celek v podobě bezpečnostního plánu a krizového plánu včetně systému včasného varování. Žáci a zaměstnanci musí být informováni o tom, jak se chovat v případě uváděných nečekaných krizových situací, případně při podezření na hrozící krizovou situaci, na koho se obrátit, kde je možnost úniku a případné ochrany před útočníkem/ky.

Současně je nezbytné, aby škola měla zpracovaný i **následný plán intervence** (viz kapitola Doporučené postupy, strana 9) pro žáky, pedagogy, další zaměstnance škol a případně i pro rodiče, pokud se stala objektem násilného chování.

Oblast rizikového chování a prevence před jeho vznikem je v rámci školské legislativy vnímána v kontextu bezpečnosti a ochrany zdraví. Zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví (BOZ) při vzdělávání ve školách je nedílnou součástí vzdělávacích programů a jejich naplňování na všech stupních vzdělávání. Zjišťování a hodnocení bezpečného prostředí ve školách je uskutečňováno komplexně prostřednictvím České školní inspekce (ČŠI).

Školy se při zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví žáků zaměřují především na tyto okruhy:

1. školní/vnitřní řád – vymezení formálního rámce bezpečnosti a ochrany zdraví žáků, včetně pojmenování nebezpečí, rizik

	<p>možného ohrožení života a zdraví žáků spolu s přijetím adekvátních opatření; stanovení režimu dne, rozvrhu hodin a přestávek v souladu se zásadami psychohygieny a v souladu s právními předpisy,</p> <ol style="list-style-type: none"> 2. organizační zajištění dohledu nad žáky při vzdělávání a souvisejících činnostech – důraz na exponované časy – ranní příchody do školy, polední přestávka, vyzvedávání ze školní družiny apod.; 3. zařazení problematiky BOZ do jiných dokumentů (školní vzdělávací programy - ŠVP); 4. seznámení zaměstnanců a žáků školy s opatřeními zajišťujícími bezpečnost a ochranu zdraví žáků; 5. informování zákonných zástupců dětí a nezletilých žáků o vydání a obsahu školního/vnitřního řádu; 6. hodnocení a prevence rizik s ohledem na zajištění BOZ žáků a aktuálního stavu přijatých preventivních opatření k případným mimořádným událostem včetně zajištění první pomoci žákům; 7. praktické nácviky činností při situacích ohrožení žáků, při mimořádných situacích a při požáru; 8. personální zabezpečení BOZ, vzdělávání odpovědných osob v oblasti BOZ včetně stanovení vhodné organizace pro vzdělávání v této problematice; 9. prostorové a materiální vybavení a zabezpečení včetně plnění podmínek pro zajištění BOZ na užívaných sportovištích a v dalších vnitřních i venkovních prostorách škol a na místech určených pro výuku praktického vyučování, zajištění podmínek BOZ při akcích pořádaných školou podle § 3 vyhlášky č. 48/2006 Sb., o základním vzdělávání a některých náležitostech plnění povinné školní docházky, včetně přesunů do jiných prostor školy nebo do pronajatých prostor jiných subjektů a na mimoškolní akce včetně stanovení pravidel. <p>Vzdělávání v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví ve školách</p> <p>Problematika ochrany zdraví a bezpečnosti byla zapracována do rámcových vzdělávacích programů (RVP). Tato témata jsou rozložena do několika vzdělávacích oblastí a oborů, především však na 1. stupni ZŠ do vzdělávacího oboru Člověk a jeho svět, na 2. stupni ZŠ a v odpovídajících ročnících víceletých gymnázií do vzdělávacího oboru Výchova ke zdraví, ve školách poskytujících střední vzdělání do vzdělávací oblasti Vzdělávání pro zdraví. Je však nutné upozornit na to, že se jedná o témata vertikálně i horizontálně prolínající vzdělávání a je potřebné je zařadit i do ostatních vzdělávacích oblastí a oborů.</p> <p>Problematika ochrany zdraví a bezpečnosti je pro mateřské školy zapracována v Rámcovém vzdělávacím programu (RVP PV) již</p>
--	---

v klíčových kompetencích – činnostní a občanské kompetence. Zároveň je na bezpečnost a ochranu zdraví myšleno i v kapitole Podmínky předškolního vzdělávání.

RVP pro odborné vzdělávání obsahují jako jednu ze závazných odborných kompetencí bezpečnost a ochranu zdraví při práci. Dále jsou zde v části Základní podmínky pro uskutečňování vzdělávacího programu uvedeny také Podmínky bezpečnosti práce a ochrany zdraví při vzdělávacích činnostech.

Jedná se především o výuku k bezpečnosti v silniční a železniční dopravě, o oblast ochrany člověka za běžných rizik a mimořádných událostí a výuku o postupech při záplavách a dalších živelních událostech. Součástí této problematiky jsou také oblasti týkající se prevence úrazů, první pomoci, nácviku chování při úrazech, přivolání pomoci, způsobů komunikace s operátory tísňových linek a integrovaného záchranného systému, poznávání a upevňování preventivního chování, účelného rozhodování a jednání v různých situacích ohrožení vlastního zdraví a bezpečnosti i zdraví a bezpečnosti druhých, včetně chování při mimořádných událostech. Ve spolupráci s Ministerstvem vnitra (MV) – Generálním ředitelstvím hasičského záchranného sboru (GŘHZS) byl zpracován metodický materiál „*Podklady k výuce témat ochrany člověka za běžných rizik a mimořádných událostí v základních školách*“ a zveřejněn nejen na webovém portále MŠMT, GŘHZS, ale také na metodickém portálu www.rvp.cz, který spravuje Národní ústav pro vzdělávání. V materiálu je zastoupena i problematika ochrany proti úrazům a problematika první pomoci a je možné jej s menšími úpravami využít jako zdroj informací nejen pro základní školy.

Základem osvojování dovedností a způsobů jednání je praktický nácvik, provádění ukázek a nácvik reakcí v modelových situacích, které jsou součástí výuky v každém ročníku. Pro efektivitu vzdělávání a výchovy jsou doporučovány metody prožitkové pedagogiky (praktický nácvik, skupinový trénink, simulační hry). Rozsah vědomostí i nácviku dovedností je pak třeba volit vždy přiměřeně vzhledem k věku a schopnostem žáků.

Tematická zpráva ČŠI – bezpečnost ve školách a školských zařízeních (2014)

Česká školní inspekce zjišťovala na základě úkolu vlády České republiky stav zajištění základní bezpečnosti ve školách a školských zařízeních. Tematická inspekční činnost byla zaměřena na bezpečnost žáků při vzdělávání a s ním přímo souvisejících činnostech a při poskytování školských služeb. Úkolem tematické inspekční činnosti bylo dále zjistit, jaké podmínky mají školy pro zajištění bezpečnosti. Inspekční činnost probíhala v termínu od 20. října do 13. listopadu 2014. Během sledovaného období navštívili pracovníci ČŠI celkem 5 477 škol a školských zařízení.

	<p>V tematické inspekci bylo zjišťováno:</p> <ul style="list-style-type: none"> ● technické a personální zabezpečení proti vniknutí a pohybu cizích osob v prostorách školy (jak ráno při vstupu do školy, tak v průběhu výuky během dne), ● personální zabezpečení škol, ● využívání technického a personálního zabezpečení a jejich vzájemnou kombinaci, ● účinné uplatnění technických a personálních opatření školy při vstupu cizích osob do školy, ● zapojení škol do projektů na podporu bezpečnosti, ● vyjádření škol k formám podpory pro lepší zajištění bezpečnosti svých dětí, žáků nebo studentů, <p><i>zpráva je zveřejněna na www.csicr.cz</i></p>		
<ul style="list-style-type: none"> ● Rizikové faktory 	<p>Rizikové faktory</p>	<p>Doména</p>	<p>Protektivní faktory</p>
	<p>Nedostatek rodičovské kontroly a podpory.</p>	<p>Rodina</p>	<p>Rozvinuté rodinné vazby.</p>
	<p>Nedostatečná nabídka nebo dostupnost alternativ trávení volného času.</p>	<p>Komunita, škola</p>	<p>Podpora širokého spektra aktivit v komunitě i ve škole.</p>
	<p>Oslabený pocit bezpečí a důvěry ke škole ze strany žáků/studentů a zaměstnanců.</p>		<p>Podpora a rozvoj fyzického a psychologického bezpečí ve škole, posilování pozitivních vztahů ve třídě, pedagogickém sboru a mezi žáky a zaměstnanci. Zpracovaný minimální preventivní program a realizace preventivních aktivit.</p>
	<p>Oslabený pocit sounáležitosti a odpovědnosti za spoluutváření bezpečného prostředí ve škole, nízká úroveň spolupráce mezi zaměstnanci, žáky/studenty, rodiči, nízká úroveň povědomí o zachycení včasných příznaků krizové situace.</p>		<p>Podpora rozvoje odpovědnosti stanovením jasných odpovědností ve vztahu k rizikovým událostem, podpora kooperace zaměstnanců, žáků/studentů a rodičů stanovením pravidel pro vnitřní a vnější komunikaci.</p>
	<p>Nedostatečně zpracovaná pravidla pro předcházení nebo rozvoj dopadů rizikové situace.</p>		

	Nízká informovanost o postupech v předcházení nebo minimalizaci dopadů krizové situace u zaměstnanců a žáků/studentů.		
	Poruchy chování, rizikové chování	Osobnost	Včasná diagnostika, adekvátní intervence Posílení kontrolních mechanismů, podpora rodinných vazeb
	Uzavřenost Nekonformnost Úzkosti Deprese		Podpora sebevědomí Respekt k odlišnostem
<ul style="list-style-type: none"> ● Síť partnerů, spolupráce v komunitě, kraji 	<ul style="list-style-type: none"> a) Partnerskou síť by měli tvořit v první řadě: ředitel, zástupci ředitele, pedagogové, další zaměstnanci, žáci a studenti. Komunikace, provázanost a kooperace na úrovni školy je pro zajištění bezpečného prostředí zcela zásadní. b) Na úrovni školy je dále důležitou složkou pro řešení krizové situace školní poradenské pracoviště. c) Další úrovní je skupina rodičů a osob odpovědných za výchovu u dětí, případně také osob, jimž je dítě svěřeno do péče (náhradní rodinná nebo výchovná péče). Pro případ krizové situace je vhodné mít vytvořený seznam kontaktů na všechny osoby, jimž je třeba podat sdělení či požádat o součinnost. d) V rámci tvorby bezpečnostních plánů je možné obrátit se s žádostí o pomoc na státní či soukromé subjekty zprostředkující konzultace k vyhodnocení rizik ve vztahu k fyzickému bezpečí školy a na pedagogicko-psychologické poradny, školní psychology, střediska výchovné péče, či na tuto oblast zaměřené neziskové organizace, které mohou být nápomocni v identifikaci potřebných opatření ve vztahu k udržování a zvyšování psychologického a fyzického bezpečí. e) Odborníci nebo subjekty poskytující krizovou intervenci a krátkodobou či dlouhodobou psychologickou péči pro jednotlivce, skupiny či školní třídy; krizové linky – tím může být tým psychologů, nezisková organizace, středisko výchovné péče apod. f) Nezbytnou součástí sítě partnerů jsou bezpečnostní složky, hasičský záchranný sbor a zdravotnické zařízení. 		
<ul style="list-style-type: none"> ● Legislativní rámec, dokumenty 	<p><i>Zákon č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon)</i> <i>Vyhláška č. 64/2005 Sb., o evidenci úrazů dětí, žáků a studentů</i> <i>Vyhláška č. 72/2005 Sb., o poskytování poradenských služeb ve školách a školských poradenských zařízeních včetně Přílohy č. číslo 3,</i></p>		

	<p><i>II. Standardní činnosti školního metodika prevence</i> <i>Metodické doporučení k primární prevenci rizikového chování u dětí, žáků a studentů ve školách a školských zařízeních, čj. 21291/2010-28, včetně příloh.</i></p>
<p>● Typ prevence (specifická, nespecifická)</p>	<p>Jedná se o specifickou primární prevenci, která zahrnuje aktivity věnované předcházení výskytu krize, např. řešení konfliktů, nepřítomnost střelných zbraní, programy pro prevenci šikany, kyberšikany, sebevražd, výcvik pracovníků školy v zásadách první pomoci. Hlavními příčinami smrti u dětí jsou podle pořadí četnosti úrazy, vraždy a sebevraždy.</p> <p>Doporučené intervence:</p> <ul style="list-style-type: none"> ● Sekundární intervence: zahrnuje kroky, které je třeba podniknout bezprostředně po krizi s cílem minimalizovat efekty a eskalaci, např. evakuace studentů do bezpečí či co nejrychlejší znovuotevření školy po tragické události. ● Terciární intervence: zahrnuje poskytování dlouhodobé následné péče těm, kteří prožili těžkou krizovou situací, např. monitorování a podpora přátel obětí během jednoho roku po události, pomoc odborníka pro řešení krizových situací, pomoc psychologa po násilném incidentu na škole. Výzkum prokázal, že mladiství, především pokud prožili nějaké trauma, jsou vystaveni vyššímu riziku drogové závislosti, hrubého chování a sebevražedných sklonnů.
<p>● Doporučené postupy z hlediska pedagoga x nevhodné postupy</p>	<p>1. Předcházení vzniku rizikové situace Úspěšnost školy v předcházení vzniku a rozvoje krizové situace z velké míry souvisí s tím, jak kvalitně jsou nastavená pravidla fungování denního chodu školy, pravidla pro vnitřní i vnější komunikaci, znalost zákonného rámce a průběžný monitoring. Velký vliv na úspěšnost prevence má míra součinnosti a participace jednotlivých zaměstnanců, rodičů a žáků samých na výše uvedeném (viz www.spolecnekbezpeci.cz).</p> <p>Škola by měla mít zpracovaný bezpečnostní plán, který identifikuje konkrétní možné předvídatelné rizikové jevy, identifikuje místa ve škole, se kterými může být riziko spojeno, stanovuje cíle, odpovědnosti a nástroje určené k prevenci vzniku rizikového jevu.</p> <p>2. Včasná identifikace příznaků rizikové situace Postupy monitoringu žáků a osob pohybujících se ve škole, monitoring rizikových míst a situací ve vztahu ke stanoveným rizikovým jevům a způsobům varování.</p> <p>Pracovníci školy by měli vědět, jaká je jejich odpovědnost ve včasné identifikaci hrozící krizové situace, jaké mohou pozorovat příznaky, jak je mohou zjišťovat, a co v případě jejich identifikace mají dělat. Žáci, studenti a rodiče jsou vedeni k postupům oznamování podezření na hrozící rizikovou situaci ve škole.</p> <p>3. Postup při ohrožení školy rizikovou situací</p>

Školy mají pro zachování bezpečného prostředí ve škole zpracovaný **krizový plán** pro případ ohrožení školy, tj. pro případ, že se rizika identifikovaná v bezpečnostním plánu naplní. Krizový plán zahrnuje informovanost všech pracovníků školy a jejich žáků, informovanost rodičů a propojení se záchranným systémem v regionu.

Krizový plán zahrnuje **organizační informace** pro případ ohrožení:

- Vedení kontaktních informací na rodinné příslušníky žáků a zaměstnanců školy.
- Vytyčení „společného místa setkání“ pro učitelský sbor, žáky, rodiče a tvorba plánu pro přesun větších skupin lidí na toto místo.
- Procedury pro zrušení či přerušování vyučování, či užití školní budovy jako krytu.
- Určení alternativních způsobů přesunu žáků domů.
- Pohotovostní komunikační systém pro varování a informování učitelů.
- Krizový předpis různých odpovědností pro jednotlivé učitele.
- Plán pro svolání učitelů a poskytnutí faktických informací.
- Instrukce pro zvládnutí pořádku ve třídě během vyhlášení krizové situace.
- Ustanovení komunikačních kanálů pro možnost nahlášení nebezpečné situace.
- Přehled telefonních kontaktů učitelů, podpůrného personálu, pomocných sil, správce budovy, kuchařů, atd.
- Přehled zaměstnanců s výcvikem v poskytování první pomoci.
- Stanovení pohotovostních komunikačních linek pro přivolání zdravotnické pomoci.
- Plány a způsoby informování rodičů.
- Poskytování informací rodičům o postupech při pomoci dětem, které prošly krizovou situací.
- Stanovený postup pro zaměstnance v poskytování informací médiím v situaci krize.
- Stanovení způsobů upozornění policie na pohotovostní situaci ve škole.
- Plán pro zajištění snadného vjezdu/vstupu zdravotníka/policisty na místo krize.
- Plán pro zajištění krizové intervence.

Krizový plán podléhá ze strany školy pravidelné revizi a aktualizaci. S obsahy a postupy v krizovém plánu musejí být pravidelně seznamováni všichni, kterých se to týká. U postupů, jejichž povaha to vyžaduje, je třeba realizovat také praktický výcvik. (např. výcvik pracovníků školy v poskytnutí první pomoci; výcvik pracovníků školy a žáků v oznamování rizikových příznaků, přenosu informací mezi pedagogy, ostatními zaměstnanci školy, žáky, shromažďování, evakuace, apod.).

4. Následná intervence

	<p>Následný plán intervence pro žáky, pedagogy a případně i pro rodiče, pokud se škola stala objektem násilného chování, zahrnuje např. způsoby periodického monitorování a kontakt s postiženými násilnou situací a sledování vlivu krize na další vývoj osob a událostí, plán pro krátkodobou i dlouhodobou externí psychologickou podporu pro zaměstnance školy, žáky, kterých se situace dotkla, způsoby zajištění pokračování výuky, zakomponování preventivních prvků do výuky apod.</p> <p>Význam těchto následných postupů spočívá především v prevenci rozšíření např. sebevražedných nebo násilných sklonů, v prevenci rozvinutí posttraumatické stresové poruchy, úzkostných poruch, rizikového chování apod., a zejména pak ve znovunastolení pocitu bezpečí a důvěry ke škole. Součástí následného plánu je také vyhodnocení bezpečnostního a krizového plánu a jejich aktualizace na základě zkušenosti.</p> <p>Pro všechna pravidla školy platí, že:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. stěžejní pravidla jsou zanesena v písemných dokumentech školy, 2. rozsah dokumentů je zapamatovatelný a stručný, 3. pravidla jsou formulována srozumitelně a jednoznačně, 4. pravidla zahrnují vždy popis jevu, cíl, nástroje dosažení cíle a určení odpovědností, 5. stanovená bezpečnostní opatření zahrnují otázku jak fyzického tak psychologického bezpečí a směřují k rozvoji obou těchto komponent, 6. podléhají ze strany školy pravidelné aktualizaci a revizi, 7. o pravidlech jsou informováni všichni, kterých se to týká, 8. v postupech, jejichž povaha to vyžaduje, jsou žáci nebo zaměstnanci vyškoleni.
<p>● Kdy, koho, a v jakém případě vyrozumět – škála rizika, ve vztahu k typům prevence</p>	<p>Součástí bezpečnostních a krizových plánů by mělo být stanovení postupů informovanosti všech relevantních osob a subjektů v závislosti na rozsahu a typu krizové situace před/při/po incidentu ve škole. Mezi relevantní osoby a subjekty mohou dle typu krizové situace patřit:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. pracovníci školy 2. žáci 3. rodiče 4. bezpečnostní složky 5. zdravotnická pomoc 6. externí síť vytvořená za účelem řešení krizové situace (např. psychologů a subjektů poskytujících psychologickou pomoc/krizovou intervenci/preventivní programy pro práci s jednotlivci, skupinami, třídou, pedagogickým sborem apod.), 7. pracovníci orgánů sociálně právní ochrany dětí. <p>Součástí těchto postupů musí být také pravidla pro komunikaci s médii (mediální obraz vytvářený o situaci významně zasahuje do zpracovávání zážitku u osob, které násilnou situací prošly nebo jí byly</p>

	dotčeny, např. nevhodný způsob medializace sebevraždy může mít za následek šíření sebevražedných sklonů mezi mladistvými apod.)
<ul style="list-style-type: none"> ● Možnosti a limity pedagoga 	<p>Pracovníci školy, především pak pedagogičtí pracovníci, musejí být informováni o faktorech spojených s útokem, současně musí vědět, že prožití situace, která vede k ohrožení zdraví nebo dokonce života vede ke zvýšené citlivosti všech aktérů a ke zranitelnosti. K běžným reakcím na prožitou tragédii nebo krizovou situaci patří:</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ strach a o obavy z budoucnosti, ▪ snížení akademického prospěchu a zhoršení chování, ▪ noční můry a spánkové obtíže, ▪ potřeba podpory a jistoty, ▪ sklony k plačtivosti či k výbuchům zloby, ▪ vyšší riziko výskytu depresí, drogové závislosti, hrubého chování či sebevražedných sklonů, především u adolescentů, <p>Pedagog tedy v těchto případech vždy spolupracuje s rodiči, se školním psychologem nebo s odborníky školských poradenských zařízení – zejména pedagogicko – psychologickou poradnou. Pedagog vytváří ve školním prostředí zázemí klidu a důvěry.</p>
<ul style="list-style-type: none"> ● Odkazy, literatura (příklady) 	<p>a) Metodické příručky</p> <p><i>Ochrana člověka za mimořádných událostí</i> – metodická příručka pro učitele základních a středních škol, Ministerstvo vnitra, Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR, Praha 2003, dostupné: www.hzscr.cz</p> <p><i>Ochrana člověka za mimořádných událostí na 2. stupni ZŠ</i> – metodická příručka podle projektu NAPLNO, Občanské sdružení JAK?, Pardubice 2008, 2014, dostupné: www.zdrsem.cz</p> <p><i>Pro případ ohrožení</i> – příručka, Ministerstvo vnitra, Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR, Praha 2001, dodáno na každou ZŠ, dostupné: www.hzscr.cz</p> <p><i>Ochrana člověka za mimořádných událostí, Osobní bezpečí</i> - metodická příručka pro 1. stupeň základních škol, Černoch, F., Práce – Albra, dostupné: jbajer@mbox.vol.cz</p> <p><i>Víš, odkud voláš o pomoc na tísňovou linku 112?</i> - příručka pro lepší určení lokace nahlášení mimořádné události, Lepeška J., Ministerstvo vnitra, Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR, Praha 2008, dostupné: www.hzscr.cz/soubor/vis-odkus-volas-publikace-pdf.aspx</p> <p><i>Vaše cesty k bezpečí aneb chytré blondýnky radí...</i> - metodická příručka zahrnuje 33 témat z oblasti bezpečí a ochrany zdraví, HZS Jihomoravského kraje, 2011, dostupné: www.firebrno.cz/vase-cesty-k-bezpeci</p> <p><i>„Bezpečnostní portál – účinný nástroj edukace první pomoci dětí a mládeže a jejich rodičů a pedagogů“</i> – Interaktivní multimediální příručka první pomoci 2011, dostupná: www.zachranny-kruh.cz</p>

b) Učebnice zařazené v seznamu učebnic se schvalovací doložkou MŠMT

Nakladatelství Fortuna

1. *Ochrana člověka za mimořádných událostí - Sebeochrana a vzájemná pomoc*
 - učebnice pro občanskou a rodinnou výchovu na ZŠ, vydaná v roce 2002
2. *Ochrana člověka za mimořádných událostí*
 - učebnice pro první stupeň ZŠ, vydaná v roce 2003
3. *Ochrana člověka za mimořádných událostí*
 - učebnice pro střední školy, vydaná v roce 2003

Všechny učebnice dostupné: odbyt@fortuna.cz

Nakladatelství Albra

1. *Ochrana člověka za mimořádných událostí - Osobní bezpečí*
 - metodická příručka pro 1. stupeň ZŠ
2. *Ochrana člověka za mimořádných událostí - Osobní bezpečí - Bezpečí a nebezpečí*
 - učebnice pro 2. ročník ZŠ
3. *Ochrana člověka za mimořádných událostí - Osobní bezpečí - Počítej se vším*
 - učebnice pro 3. ročník ZŠ

Všechny učebnice dostupné: jbrajer@mbox.vol.cz

c) Učební pomůcky

DVD "*Ochrana člověka za mimořádných událostí*"

Titul *Ochrana člověka za mimořádných událostí* pochází z řady interaktivního výukového softwaru pod názvem Schola Ludus zpracovaného Krátkým filmem Praha, a.s., ve spolupráci s odborníky z MV- generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR, které je určeno pro jednotlivé předměty na základních a středních školách v České republice.

Žáci a studenti se pomocí textů, videosekvencí, obrázků, testů a slovníku seznamují v komplexním pojetí s problematikou, která je součástí příslušných rámcových vzdělávacích programů.

DVD je určeno pro školy za cenu poštovního, dostupné:

<http://www.hzscr.cz/clanek/dvd-ochrana-cloveka-za-mimoradnych-udalosti-schola-ludus.aspx>, objednávky: Gymnázium F. X. Šaldy, Partyzánská 530/3, 460 01 Liberec 11, nebo prostřednictvím e-mailové adresy: eva.utratova@gfxs.cz

„*Chraň svůj svět, chraň svůj život*“

11 výukových interaktivních multimedálních kurzů zaměřených na výuku v oblastech běžných rizik i rizik mimořádných událostí, výukové pracovní listy a další vzdělávací nástroje, včetně metodik pro pedagogy, zcela nové didaktické a metodické pomůcky pro pedagogy mateřských škol, které řeší vzdělávání v oblastech běžných rizik, osobního bezpečí, požárů, mimořádných událostí, dopravní a ekologické výchovy. Pro 1. i 2. stupeň ZŠ.

	<p><u>33 zcela nových deskových her</u>, které jsou rozděleny do těchto 6 didaktických okruhů:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Běžná rizika • Osobní bezpečí • Požáry • Mimořádné události • Dopravní výchova • Ekologická výchova <p>Dostupné: www.zachranny-kruh.cz <i>Být připraven znamená přežít I. a II.</i> Videokazety Ministerstva obrany ČR, Hlavního úřadu civilní ochrany ČR, dostupné: http://www.hzscr.cz/</p> <p>d) Internetové a další zdroje http://www.hzscr.cz/ Základním posláním Hasičského záchranného sboru ČR je chránit životy, zdraví obyvatel a majetek před požáry a poskytovat účinnou pomoc při mimořádných událostech, ať již se jedná o živelní pohromy, průmyslové havárie či teroristické útoky. Asociace "Záchranný kruh" Internetový bezpečnostní portál Vzdělávací, informační, komunikační, preventivně-výchovný a evaluační nástroj, poskytující ucelené informace z oblasti prevence rizik a ochrany obyvatelstva v případě vzniku nebezpečných situací ohrožující naše zdraví, život či majetek. Na internetových stránkách www.zachrannykruh.cz jsou pro výuku na školách zdarma k dispozici výukové kurzy a pracovní listy. Učitelé zde najdou metodickou pomůcku k začleňování témat do jednotlivých ročníků a předmětů. Je možno zde využívat animovanou příručku první pomoci. Kurzy k výuce na školách mají záštitu MŠMT. http://www.policie.cz/clanek/jak-zajistit-bezpeci-pro-deti-880802.aspx Policie ČR - základní rady a informace, jak zajistit bezpečí dětí. www.pokos.army.cz Oblasti obrany státu a ochrany fyzického i duševního zdraví, životů, životního prostředí a majetku při různých rizikových situacích a mimořádných událostech vojenského charakteru.</p>
--	---

CO DĚLAT, KDYŽ – INTERVENCE PEDAGOGA

Rizikové chování ve školním prostředí – rámcový koncept

Příloha č. 15

Netolismus

Autor: Mgr. Jan Žufníček

Typ	Termínem netolismus označujeme závislost (závislostní chování)
------------	--

<p>rizikového chování</p>	<p>či závislost na procesu) na tzv. virtuálních drogách. Mezi ně patří zejména:</p> <ul style="list-style-type: none"> ● počítačové hry, ● sociální sítě, ● internetové služby (různé formy chatu), ● virální videa, ● mobilní telefony, ● televize aj. <p>Rizika spojená s netolismem:</p> <p>Tělesná rizika</p> <p>Tělesná rizika spojená s užíváním počítače se projevují především v oblasti pohybového aparátu a vizuálního systému. V oblasti pohybového aparátu se projevují bolesti šíje, ramen, bederní páteře, drobných kloubů, zápěstí atd.</p> <p>Dalším charakteristickým jevem pro netolismus je problematika RSI (Repetition Strain Injury), což je skupina postižení, kterou vyvolávají drobné opakované pohyby při práci s počítačem. Společným znakem pro všechny druhy postižení je značná bolestivost. Řadí se sem zánět obalů šlach, zánět vlastní šlachy, zánět nekloubního výčnělku.</p> <p>Se sedavým způsobem života mohou být spojeny další problémy, např. obezita, cukrovka a srdeční onemocnění. Popisovány jsou také případy epilepsie, větší tendence riskovat, která zvyšuje riziko úrazů.</p> <p>V oblasti vizuálního systému jsou typické bolesti očí, dále pak pálení, slzení očí, výskyt tiků, skvrny před očima, zarudlost očních víček a potíže při zaostřování při přenášení pohledu z blízkého na vzdálený cíl či naopak. U dětí byly v souvislosti s nadužíváním počítače popsány případy astigmatismu. Na všechny problémy spojené s očima často navazují bolesti hlavy.</p> <p>Psychologická a sociální rizika</p> <p>V této oblasti zasahuje nadužívání počítače významně do organizace času a projevuje se například nepravdělností v jídle nebo nedostatkem spánku. Zhoršují se mezilidské vztahy v rodině, partnerských vztazích, ve škole, popřípadě v zaměstnání. Dochází ke zhoršování školního prospěchu, případně pracovních výsledků. Zvyšuje se riziko závislostního chování, a to nejen ve vztahu k počítačům, ale také k alkoholu a ostatním drogám. Zatěžování nervového systému vede k poruchám paměti a komunikačních schopností. Předpokládá se také větší sklon k agresivitě, rvačkám, šikanování, nepřátelskému nebo podezřivému ladění. Tato souvislost je však podle některých autorů sporná.</p> <p>Problematickým se také může stát odtržení od reality (např. postupné odpoutání od reálných vztahů až jejich ztráta, narušené vnímání</p>
----------------------------------	--

	<p>reálných následků vlastního chování). Obecně se dá říci, že rizika spojená s netolismem rostou zejména u těch, kteří již mají problémy v reálném světě a ty kompenzují ve světě virtuálním. Zde pak hledají útočiště a svůj neúspěch v realitě nahrazují úspěchem v kyberprostoru. Hra se samozřejmě může stát rovněž akcelerátorem neúspěchu v reálném světě.</p>
<p>Východiska</p>	<p>Mechanismus vzniku závislostí na procesech je v řadě aspektů podobný jako u látkových závislostí, i když zpravidla přímo (primárně) nepoškozují tělo člověka, jak se děje v důsledku intoxikace. Závislost na procesu, nelátková závislost a drogová závislost mají společné charakteristiky, zejména pozvolný, plíživý a neuvědomělý vznik, neostrou hranici mezi využíváním, používáním, problémovým užíváním a závislostí. Dalším společným znakem závislostí na procesech a látkových závislostí je růst jednoho programu (způsobu chování), v tomto případě závislosti, na úkor druhých do té míry, že je schopen vyřadit životně důležité programy, a tak nakonec zničit celý organismus včetně sebe samého (Vacek, 2011).</p> <p>A v neposlední řadě: Podobně jako u látkových závislostí manifestuje netolismus nenaplnění některých potřeb člověka. Rizikový je tedy způsob naplňování, nikoliv vlastní potřeba (např. potřeba úcty a sebeúcty, vytváření vztahů). V tomto kontextu bychom k problematice závislostí měli vždy přistupovat.</p> <p>Pro pochopení podstaty netolismu je třeba uvědomit si, jaké potřeby dítěte či dospělého hraní on-line her vlastně uspokojuje. Východiskem pro nás může být „pyramida“ hierarchie lidských potřeb amerického psychologa Abrahama Maslowa.</p> <p style="text-align: center;"><i>Maslowova pyramida potřeb</i></p> <div style="text-align: center;"> <p>Potřeba seberealizace</p> <p>Potřeba uznání, úcty</p> <p>Potřeba lásky, přijetí, spolupatříčnosti</p> <p>Potřeba bezpečí a jistoty</p> <p>Základní tělesné, fyziologické potřeby</p> </div> <p>Je patrné, že nejrůznější formy nových informačních a komunikačních technologií, internetové služby, včetně on-line her, umožňují</p>

uspokojení téměř veškerých uvedených lidských potřeb. V případě fyziologických potřeb, kdy je jejich naplnění prostřednictvím internetu z principu nemožné, vstupuje do hry jiný jev – tzv. flow fenomén. Ten je popisován jako vtažení např. do hry podobné transu, které umožňuje hráčům tyto potřeby dlouhodobě potlačovat nebo oddalovat. V ostatních případech už se zdají být možnosti naplňování potřeb docela zřejmé. Bezpečí a jistota jsou zajištěny jasnou strukturou a pravidly např. hry (které přes veškerou složitost nemohou dosáhnout úrovně reálného života) a také možností hru v případě neúspěchu opakovat a tím jej změnit v úspěch (či jakoukoli jinou činnost opakovat). Sounáležitost, přijetí, úcta a uznání jsou naplňovány především prostřednictvím online her pro více hráčů MMORPG (*Massive(ly)-Multiplayer Online Role-Playing Game*), užíváním sociálních sítí a komunikačních zařízení. Jejich prostřednictvím vzniká komunita lidí setkávajících se pouze ve virtuálním prostředí, která je u svých členů schopna tyto potřeby naplňovat.

Uvedené potřeby lze samozřejmě uspokojit v běžném nevirtuálním světě a naprostá většina lidí o jejich uspokojení přirozeně usiluje. Jak již tedy bylo zmíněno výše, patologické není vlastní uspokojování potřeb, ale způsoby, kterými je to prováděno.

K příznakům netolismu patří:

- méně vykonané práce,
- pocit prázdnoty, když není člověk u počítače,
- ztráta kontroly nad časem stráveným u počítače,
- brzké vstávání k počítači nebo ponocování u počítače,
- rostoucí nervozita a neklid, když člověk delší dobu nemůže hrát,
- přemýšlení o počítači, když ho člověk zrovna nepoužívá,
- kradení peněz na nákup her,
- stále více a více času potřebného k uspokojení ze hry,
- zkreslování, zatajování informací o své závislosti,
- hraní kvůli úniku od osobních problémů,
- narušené vztahy s rodinou,
- zanedbávání učení,
- opouštění dřívějších zájmů a přátel,
- zhoršující se školní výsledky.

(zdroj: www.poradenskecentrum.cz/pocitacova-zavislost.php)

	Rizikové faktory	Doména	Protektivní faktory
Rizikové a protektivní faktory	Nedostatek rodičovské kontroly	Rodina	Rozvinuté rodinné vazby
	Nedostatečná nabídka nebo dostupnost	Komunita, škola	Podpora širokého spektra aktivit

	alternativ trávení volného času		v komunitě i ve škole Podpora a rozvoj pozitivních vztahů ve třídě
	Poruchy chování, rizikové chování	Osobnost	Včasná diagnostika, adekvátní intervence Posílení kontrolních mechanismů, podpora rodinných vazeb
	Uzavřenost Nekonformnost Úzkosti Deprese		Podpora sebevědomí Respekt k odlišnostem
Sít' partnerů, spolupráce v komunitě, kraji	<p>Zásadní pro možnost poskytnutí pomoci je vytvoření důvěryhodného vztahu mezi školou a rodiči/zákonnými zástupci dítěte. Vzájemná spolupráce s cílem poskytnout dítěti podporu je základní podmínkou pro započítí jakékoliv intervence.</p> <p>Vlastní odborná pomoc pak může být úkolem institucí a organizací, jejichž databázi vytváří a pravidelně aktualizuje krajský školní metodik prevence pro příslušný region. Jeho prostřednictvím je tato databáze k dispozici školním metodikům prevence územně příslušných škol.</p> <p>Obecně se dá říci, že odbornou pomoc v oblasti netolismu mohou v daném kraji poskytovat:</p> <ul style="list-style-type: none"> ● pedagogicko-psychologická poradna ● středisko výchovné péče ● odborná zdravotnická zařízení ● nestátní organizace orientované na danou problematiku <p>Kromě těchto místně příslušných institucí můžete získat informace a pomoc také prostřednictvím následujících portálů:</p> <p>http://www.saferinternet.cz/ http://www.e-bezpeci.cz/ http://www.nebudobet.cz/</p>		
Legislativní rámeček	<p>Strategie prevence rizikových projevů u dětí a mládeže v působnosti resortu školství, mládeže a tělovýchovy na období 2009–2012</p> <p>Zákon č. 379/2005, o opatřeních k ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami</p> <p>Zákon o loteriích a jiných podobných hrách č. 202/1990 Sb.</p>		
Typ prevence (specifická, nespecifická)	<p>Jak předcházet rozvoji netolismu:</p> <ul style="list-style-type: none"> ● Sledujte, jaké hry děti hrají. ● Uvědomte si, že hry mají i kladné stránky, některé umožňují 		

	<p>rozvíjet logiku, postřeh, schopnost orientace ve složité situaci, koordinaci očí a rukou, koncentraci, plánování, řešení problémů a další schopnosti. Důležitý je výběr her a přiměřenost času jim věnovaného.</p> <ul style="list-style-type: none"> ● Hrajte hry spolu s dítětem a potom si o nich povídejte – pomáháte tak rozlišovat fikci od reality. ● Stanovte striktní limity, kdy dítě může hrát a kdy ne. ● Dávejte pozor, aby dítě nehrálo hry u kamarádů. ● Zjistěte, zda dítě hraním počítačových her neutíká od nějakých problémů. ● V průběhu hraní ved'te dítě k tomu, aby si po určité době (např. po hodině) udělalo přestávku, během ní o hře mluvte. ● Podporujte dítě v jiných zájmech. ● Předcházejte tomu, aby se dítě nudilo. ● Posilujte zdravé sebevědomí dítěte.
<p style="text-align: center;">Jak postupovat</p>	<p>Doporučit se dají postupy uvedené v předchozím okně tabulky. V každém případě je základem prevence kvalifikované pozorování pedagoga, které může poukázat na více typů rizikového chování. Unavenost, nervozita, náhlé změny v chování, zhoršení prospěchu atd., to vše může učitel napovědět, že žák prochází nějakou změnou, která nemusí být v pořádku. Zásadní je tedy být citlivý na podobné signály, dokázat nezaujatě pozorovat a hlavně signály nepřehlížet a nebagatelizovat. Potvrzení, že je rizikové chování mezi dětmi běžné, tedy že se stává normou, vede jen k rozvíjení a prohlubování problému.</p> <p>V praxi se stává, že rodiče či zákonní zástupci žáka nepovažují nelátkové závislostní chování dítěte za závažné. V tom případě může pedagog mj. seznámit rodiče/zákonné zástupce seznámit s tímto materiálem. Měl by je rovněž informovat o rizicích, které se s netolismem pojí.</p>
<p style="text-align: center;">Možnosti a limity pedagoga</p>	<p>Hlavními úkoly každého pedagoga je vzdělávat a vychovávat. Provádět úspěšné intervence týkající se problematiky netolismu nespadá do jeho kompetencí. V této oblasti musí být pedagog především dobrý a citlivý pozorovatel, který si všímá varovných a nežádoucích změn v chování svých žáků. Podobně jako u většiny typů rizikového chování si můžete všimnout:</p> <ul style="list-style-type: none"> ● narušení vztahů ● zhoršení prospěchu (žákovi nezbyvá čas na učení) ● unavenosti (hraje dlouho do noci) ● ztráty kamarádů (vymění je za ty virtuální) ● zvýšené agresivity (spojené především s nemožností být on-line)

	Učitel by měl dokázat vzbudit důvěru a nabídnout adekvátní pomoc. Tou může být především zprostředkování kontaktů na odborná zařízení (sít' takových kontaktů si můžete vytvořit na základě kapitoly „Sít' partnerů...“) a podpora žáka při řešení obtížných situací, které mu jeho rizikové chování přináší. Nutná je vždy spolupráce s kolegy, vedením a především rodiči/zákonnými zástupci žáka.
V jakém případě vyrozumět Policii ČR / OSPOD	Legislativní rámec vztahující se konkrétně k netolismu neexistuje. Stejně tak není netolismus definován v rámci Mezinárodní klasifikace nemocí (MKN10). Vyrozumění se tedy vztahuje spíše k obecným pravidlům zajištění bezpečí a zdravého vývoje žáka ve škole. V každém případě se dá důrazně doporučit kontaktovat rodiče/zákonné zástupce žáka.
Doporučené odkazy, literatura	<ul style="list-style-type: none"> • http://www.saferinternet.cz/ • http://www.e-bezpeci.cz/ • http://www.nebudobet.cz/ • www.poradenskecentrum.cz/pocitacova-zavislost.php • NEŠPOR, K. <i>Návykové chování a závislost</i>. 3. aktualizované vyd. Praha: Portál, 2007. 176 s. ISBN 978-80-7367-267-6. • ŠMAHEL, D. <i>Psychologie a internet: děti dospělými, dospělí dětmi</i>. 1. vyd. Praha: Triton, 2003. 158 s. ISBN 80-7254-360-1. • KOPECKÝ, K. <i>Moderní trendy v elektronické komunikaci</i>. 1. vyd. Olomouc: HANEX, 2007. 100 s. ISBN 978-80-85783-78-0. • JIROVSKÝ, V. <i>Kybernetická kriminalita</i>. 1. vyd. Praha: Grada, 2007. 284 s. ISBN 978-80-247-1561-9. • KOPECKÝ, K. – KREJČÍ, V. <i>Rizika virtuální komunikace</i> [online]. 2010. Dostupné z WWW: <http://www.prvok.upol.cz/index.php/ke-staeni/cat_view/20_studijni-materialy-studie-apod>. • BEZPEČNÝ INTERNET. <i>Rady pro vaši bezpečnost na internetu</i> [online]. 2010. Dostupné z: <http://www.bezpecnyinternet.cz>. • GROHOL, J. M. <i>Internet addiction guide</i> [online]. 2005. Dostupné z WWW: <http://psychcentral.com/netaddiction>.

CO DĚLAT, KDYŽ – INTERVENCE PEDAGOGA

Rizikové chování ve školním prostředí – rámcový koncept

Příloha č. 16

Sebepoškozování

Autor: MUDr. Andrea Platznerová

Typ rizikového	Sebepoškozování (automutilace, selfharm) je komplexní autoagresivní chování, které na rozdíl od sebevraždy nemá fatální následky a které lze nejlépe chápat jako
-----------------------	--

chování	<p>nezralou, maladaptivní odpověď na akutní anebo chronický stres, nezvladatelné emoce či myšlenkové pochody. Přestože člověk neznalý problematiky může sebepoškození lehce vnímat jako pokus o sebevraždu, smrt při sebepoškozujícím aktu na rozdíl od sebevražedného pokusu není v naprosté většině případů motivem a cílem jednání (ač je ve skupině poškozujících se dětí a mladistvých statisticky osmkrát vyšší výskyt sebevražd než v běžné populaci).</p> <p>Za patologické sebepoškození se obecně nepovažuje poranění, které je v dané kultuře tolerované a jehož primárním cílem je dekorace těla (v naší kultuře typicky piercing a tetováž), sexuální uspokojení, spirituální zážitek v rámci rituálních praktik či začlenění se do skupiny vrstevníků nebo demonstrace vlastní hodnoty mezi nimi (snaha být „cool“ a „in“).</p>
Východiska	<p>Existují různé způsoby sebepoškozování (dále také jako SP) s rozdílnou závažností poškození. Nejčastěji pozorovaným sebepoškozujícím (automutilačním) chováním je</p> <ul style="list-style-type: none"> ● řezání (žiletkou, střepem atd.) ● pálení kůže. <p>Jinými formami jsou</p> <ul style="list-style-type: none"> ● škrábání, ● píchání jehlou, ● rozrušování hojících se ran, ● značkování rozpáleným kovem nebo například značkovací pistolí, ● obrušování popálené kůže, ● kousání, údery, nárazy, ● dloubání, tahání kůže a vlasů/ochlupení a další. <p>Sebepoškozování se může týkat kterékoliv části těla, nejčastějším místem poškození však bývají ruce, zápěstí a stehna. Závažnost poškození může sahát od povrchových ran až po poranění vedoucí k trvalému znetvoření.</p> <p>Celoživotní prevalence sebepoškození představovala na přelomu 20. a 21. století přibližně jedno procento – jeden člověk ze sta se alespoň jednou za život poškodí. V 11 % jde o opakované sebepoškozování. Procento SP je vyšší ve věkové kategorii adolescentů a mladých dospělých: V rozvinutých zemích se poškozují asi 1,8 % lidí ve věkovém rozmezí 15 – 35 let, 12 % středoškoláků a 13 až 24 % vysokoškoláků, 10 % mladých lidí ve věku 11 až 25 let má zkušenost se sebepoškozením.</p> <p>Sebepoškozování typicky začíná ve věku od 12 do 15 let, ale výjimkou není ani první poškození se kolem 7 let nebo i dříve. SP může trvat týdny, měsíce nebo roky. V mnoha případech má SP spíše cyklický než lineární průběh, je praktikováno v určitých obdobích, pak vymizí a po přestávce se opět objevuje.</p> <p>Sebepoškozující chování se dává do přímého vztahu k biologickým, psychologickým/psychiatrickým a sociálním (rodina, výchova, sociální prostředí) vyvolávajícím faktorům.</p>

Z psychologického hlediska lidé, kteří se poškozují, často

- trpí chronickou úzkostí
- mají sklon k podrážděnosti
- sami sebe nemají rádi/sami sebe znehodnocují
- jsou přecitlivělí na odmítnutí
- mívají chronický vztek, obvykle na sebe
- mají sklon potlačovat zlost
- mívají intenzivní agresivní pocity, které výrazně odsuzují a často potlačují nebo obražejí proti sobě
- bývají impulzivnější a mívají oslabenou schopnost kontrolovat impulzy
- mívají sklon jednat v souladu se svou momentální náladou
- mají sklon neplánovat do budoucna
- bývají depresivní a mívají sebevražedné/sebedestruktivní sklony
- nemají flexibilní repertoár dovedností pro zvládnutí zátěže
- mají sklon k vyhýbavosti
- cítí se slabí, bezmocní.

Z psychiatrického hlediska se SP často objevuje u mladých s disharmonickou osobností, typicky s hraniční poruchou osobnosti (borderline), poruchami příjmu potravy a posttraumatickou stresovou poruchou.

V životním příběhu poškozujících se se častěji než v běžné populaci najde údaj o tělesném, emočním nebo sexuálním násilí. Na druhou stranu zneužívání či zanedbávání v anamnéze poškozujících se často chybí. Téměř vždy však poškozující se dítě/adolescent zažil/zažívá tzv. invalidaci – zpochybňování správnosti, odůvodněnosti jeho pocitů a interpretací situací blízkými dospělými. Děti jsou v dysfunkčních rodinách často závažně trestány za vyjádření určitých myšlenek a pocitů a odnášejí si přesvědčení, že mají nesprávné pocity, kterým nemohou důvěřovat, a že některé pocity jsou zakázané. (Přesto sebepoškozování dítěte neznamená automaticky dysfunkční, zneužívající nebo zanedbávající rodinu. Zpochybňovat prožitky dítěte mohou i „normální“ situace v rodině nebo škole: „Zlobíš se, a nechceš si to přiznat.“ „Ale ano, udělal jsi to, nelži.“ „Jsi prostě jen líný.“ „Jen se málo snažíš.“ „Teď už aspoň máš proč brečet!“, a zároveň invalidace není jediným příčinným faktorem vzniku SP.)

U části dětí je poškozování součástí procesu hledání vlastní životní filozofie a stylu, snahy o nonkonformitu, resp. vymezení své identity ve světě – typickými představiteli této skupiny jsou příslušníci subkultur emo a gotik. Bližší informace o subkulturách viz samostatná příloha Subkultury. Sebepoškozování těchto dětí vykazuje několik zásadních rozdílů proti typickému sebepoškozování popsanému výše – děti se neizolují, svá zranění často netají, naopak považují SP za společné téma, včetně často až hororových fotografií, sdílených přes internet; v jednotlivostech se liší i etiopatogenetický podklad sebezraňování.

Přestože je SP autoagresí, je také, a mnohem více, aktem sebezáchovy, svépomoci, který umožňuje jedinci znovuzískání kontaktu se světem, obzvláště u mladých lidí,

	<p>jež mají v anamnéze trauma. Přestože bolest, doprovázející sebepoškození, může být fyzicky téměř nesnesitelná, sebepoškozující jí dává přednost před psychickou trýzní a považuje ji za efektivní prostředek tišení duševní bolesti.</p> <p>Motivem SP bývá nejčastěji</p> <ul style="list-style-type: none"> ● snaha zmírnit vnitřní napětí, snaha uniknout z nesnesitelné situace nebo neúnosného duševního stavu, snaha odstranit pocity viny, studu, dosažení pocitu očištění ● snaha získat pocit kontroly nad vlastním tělem a psychikou ● snaha dosáhnout pocitu uspokojení z tělesného prožitku bolesti nebo tepla krve ● tělesné vyjádření nevyslovitelných pocitů, vyjádření hněvu na sebe, např. za vlastní slabost nebo za nedostatek disciplíny ● odpoutání pozornosti od jiných problémů ● manifestace potřeb, demonstrace vlastní síly nebo dosažení péče a ochrany, získání pocitu bezpečí nebo jedinečnosti ● znovuprožití traumatu ve snaze o jeho zpracování ● dosažení poranění, která jsou viditelná a léčitelná na rozdíl od těch neviditelných duševních ● dosažení neatraktivnosti pro ostatní. <p>Ač rodiče a učitelé často vnímají SP jako manipulaci, primární a vědomá snaha dosáhnout výhod, trestat okolí nebo mu způsobit výčitky svědomí nebývá tak častá.</p> <p>Přímým spouštěčem SP bývá nejčastěji pocit ztráty a opuštění, pocit studu, kritika. Emocemi, které jsou nejčastěji přítomny před SP (ale i po něm), jsou zlost na sebe a smutek. Aktu sebepoškození téměř vždy předchází izolace, někdy se však děti poškozují v přítomnosti kamaráda/ky či ve skupině.</p>		
Rizikové a protektivní faktory	Rizikové faktory	Doména	Protektivní faktory
	<ul style="list-style-type: none"> ● emoční labilita ● impulzivita ● výrazný egocentrismus, hraniční (borderline) rysy 	osobnost	<ul style="list-style-type: none"> ● harmonický vývoj osobnosti s adekvátní asertivitou a odolností vůči zátěži
<ul style="list-style-type: none"> ● zanedbávání ● zneužívání ● invalidace pocitů a prožitků ● chybění hranic ve výchově ● chybění prostoru pro zdravé vyjádření agresivity ● dysfunkční rodina 	rodina	<ul style="list-style-type: none"> ● kompletní rodina ● podpůrné a motivující rodinné zázemí ● jasné hranice ve výchově 	

	<ul style="list-style-type: none"> • časná ztráta nebo separace od jednoho z rodičů, nezaměstnanost rodičů 		
	<ul style="list-style-type: none"> • hraniční porucha • porucha příjmu potravy (anorexie, bulimie) • posttraumatická stresová porucha 	psychiatrické poruchy	<ul style="list-style-type: none"> • medikamentózní terapie, ale zejména psychoterapie uvedených poruch
	<ul style="list-style-type: none"> • šikana • negativní vzory – poškozující se spolužák/skupina (emo, gotici) • šokovaný, indiskrétní, odsuzující, trestající učitel 	škola	<ul style="list-style-type: none"> • vnímavost školy vůči osobnostním specifikům • otevřená komunikace (učitel, školní psycholog) • pochopení, respekt a diskretnost v jednání s poškozujícím se • ochota naslouchat bez hodnocení a zděšení
Sít partnerů, spolupráce v komunitě, kraji	<p>Řeší: výchovný poradce, školní psycholog, třídní učitel, školské poradenské zařízení, pediatr/pedopsychiatr, event. orgán sociálně právní ochrany dítěte</p> <p>V případě přímého rizika závažného ublížení či ohrožení života (přímé riziko = žák drží ve škole žiletku a plánuje se řezat, mluví o sebevraždě atd./nepřímý předpoklad rizika = učitel objeví staré jizvy na zápěstí atd.)</p> <ul style="list-style-type: none"> • Psychiatrické oddělení či klinika spádové nemocnice, centrální příjem nejbližší psychiatrické léčebny – i nedobrovolně, ideálně po předchozí telefonické konzultaci <p>Pokud žák není aktuálně ohrožen závažným sebezraněním (platí pro žáky motivované k řešení situace a hledání pomoci, vynucená konzultace u odborníka málokdy přinese efekt)</p> <ul style="list-style-type: none"> ☐ dostupná psychiatrická či psychologická ambulance – ideálně s doporučením od dětského/dorostového lékaře, resp. po telefonickém objednání rodiči (nutno počítat s čekacími lhůtami, zejména pokud bude konzultace hrazena zdravotní pojišťovnou) ☐ krizová centra – netřeba doporučení zdravotnického zařízení, předchozí telefonická nebo e-mailová domluva vhodná, ale není nutná <ul style="list-style-type: none"> • <i>Dětské krizové centrum</i> (V zápolí 21, 141 00 Praha 4, tel. 241 480 511, 777 664 672, ambulance@ditekrize.cz, Provozní doba: Po, St 8:00 – 16:00, Út – Čt 8:00 – 18:00, Pá 8:00 – 14:00) 		

	<ul style="list-style-type: none"> ● <i>Krizové centrum RIAPS</i> (Chelčického 39, Praha 3, tel. 222 580 697, nepřetržitý provoz) ● <i>Centrum krizové intervence Psychiatrické léčebny Praha-Bohnice</i> (Ústavní 91, Praha 8, tel. 284016110, cki@plbohnice.cz) ● <i>Krizové centrum Spondea</i> (Sýpka 25, Brno – Černá Pole, tel. 541 235 511, 608 118 088, krizovapomoc@spondea.cz) <p>□ Linky důvěry (níže jsou vybrány linky důvěry, na něž mohou volat děti i dospělí, další naleznete na http://www.dkc.cz/kontakty.php nebo www.capld.cz/linky.php)</p> <ul style="list-style-type: none"> ● Linka Bezpečí – tel. 116 111, pomoc@linkabezpeci.cz ● Linka důvěry Centra krizové intervence PL Bohnice – tel. 284 016 666 ● Linka důvěry Dětského krizového centra – tel. 241 484 149, problem@дитеkrize.cz ● Linka důvěry RIAPS – tel. 222 580 697, linka@mcssp.cz ● Telefonická krizová intervence KC Spondea – tel. 541 235 511, 608 118 088, chat www.chat.spondea.cz
<p>Legislativní rámec</p>	<p>Samotné sebepoškození není trestný čin, ale navádění/nucení k sebepoškození, sebevraždě nebo příčiny vyvolávající SP, jako je třeba sexuální zneužívání, týrání apod., jsou trestné činy, na něž se vztahuje oznamovací povinnost.</p> <ul style="list-style-type: none"> ● Zákon č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí výslovně určuje jako povinnost různým institucím, mimo jiné i škole a školskému zařízení, nahlásit případ ohrožení zdraví nebo života dítěte, a to i tehdy, když se objeví pouze podezření na trestný čin. U fyzických osob je tento postup formulován jako právo, nikoliv jako povinnost. ● Zákon č. 40/2009 Sb., Trestní zákoník stanovuje v § 364 až 368 povinnosti, jež má každá fyzická osoba v případě podněcování, schvalování, nadřování, nepřekažení a neoznámení trestného činu. Paragrafy se vztahují na celou škálu trestných činů, oblast násilných činů páchaných na dětech a na týrání dítěte nevyjímaje (nestačí však podezření). ● Zákon č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu v platném znění (§ 23). Člověka lze hospitalizovat bez jeho souhlasu v případě, že jeví známky duševní poruchy a je nebezpečný sobě nebo svému okolí.
<p>Typ prevence (specifická, nespecifická)</p>	<p>Nespecifická prevence:</p> <ul style="list-style-type: none"> ● posilování schopnosti dětí zvládat zátěž (schopnost zvládat zátěž obecně v populaci klesá) – součást univerzálních i cílených preventivních přístupů (např. umožnit mladým lidem v rámci školních a mimoškolních aktivit poznat a vyzkoušet různé metody zvládání stresu a negativních emocí) ● posilování schopnosti rozeznávat existující silné stránky a rozvíjet je ● naučit obracet se na druhé a navazovat s nimi vztahy autentickým a smysluplným způsobem a účastnit se aktivit, při kterých mohou pociťovat

	<p>smysluplnou vazbu a sounáležitost</p> <p>Specifická primární prevence</p> <p><i>Důležitá je vnímavost vůči projevům možného sebepoškozování:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> ● nevysvětlené popáleniny, řezné rány, jizvy a jiné shluky stop na kůži, běžným místem sebepoškození bývají paže, zápěstí a předloktí nedominantní horní končetiny, ale stopy sebepoškozování se mohou vyskytnout prakticky na kterékoliv části těla ● ročnímu období nepřiměřené oblečení (dlouhé rukávy a dlouhé kalhoty v létě), potítka a jiné krytí zápěstí, vyhýbání se aktivitám, které vyžadují odhalení těla (plavání, tělocvična), obvazy a náplasti ● netypické osobní věci (žiletky a jiné pomůcky, použitelné k řezání či úderům) ● nárůst známek deprese či úzkosti ● neuvěřitelné nebo neúplné historiky jako odpověď na cílené dotazy <p><i>Otázky na SP musí být emočně neutrální a neútočné.</i></p> <p>Při pořádání preventivních akcí je třeba se vyhnout kontraproduktivním jednorázovým vzdělávacím akcím cíleným primárně na zvýšení informovanosti o formách a praktikách sebepoškozování. Při osvětě je vhodné zaměřit se spíše na vyvolávající příčiny (emoční potíže, zvládání zátěže atd.), resp. vzdělávat spíše rodiče a učitele než děti.</p> <p>Primární prevence indikovaná</p> <ul style="list-style-type: none"> ● pomoci odhalit spouštěče sebepoškození ● pomoci zlepšit schopnost uvědomit si stresory udržující SP ● zlepšit schopnost rozeznat, prožívat a zvládat produktivnějšími, pozitivními způsoby emoční stavy a vlastní emoce, naučit vhodnějšími strategiemi zvládání stresu a poskytnout adaptivnější alternativy pro řešení zátěžových situací ● motivace a asistence při odstraňování přidružených problémů (užívání návykových látek)
<p>Jak postupovat</p>	<p>Doporučovaný postup:</p> <ul style="list-style-type: none"> ● Posoudit aktuální riziko závažného sebepoškození a v případě jeho přítomnosti odeslat dítě, event. i proti vůli rodičů, do spádového psychiatrického zařízení ● Kontaktovat rodinu, systematická dlouhodobá spolupráce s rodinou ● Předat dítě školnímu psychologovi. Pokud škola nedisponuje školním psychologem, lze samozřejmě využít služeb psychologa pedagogicko-psychologické poradny. ● Motivovat dítě a rodinu k návštěvě specialisty – krizové centrum, psychologická/psychiatrická ambulance ● Stanovit jasně hranice a pravidla na půdě školy ● Ideální přístup je takový, ve kterém je SP tolerováno, ale vede ke

	<p>konkrétním důsledkům – například lze zavést pravidlo, že žák může za učitelem přijít kdykoliv, když pociťuje nutkání poškodit se, ale učitel se mu nebude věnovat, pokud se poškodí (za podmínky, že jiný dospělý, učitel či rodič zvládne akutní situaci s eventuálním ošetřením či zabráněním dalším následkům).</p> <p>Nevhodný postup:</p> <ul style="list-style-type: none"> ● snaha okamžitě odstranit sebepoškozující chování ● sankce a ignorace
<p>Možnosti a limity pedagoga</p>	<p>Pedagog může v některých případech být nejdůležitějším dospělým motivujícím dítě ke změně, resp. vyhledání odborné pomoci. Na druhou stranu bez spolupráce s rodinou je jeho kompetence (ale i odpovědnost) limitovaná.</p> <p>Poškozující se dítě/mladistvý představuje velkou zátěž na toleranci odpovědného dospělého a rizikový faktor vzniku burn-out syndromu a dalších psychických potíží – učitel zainteresovaný v problému poškozujícího se žáka potřebuje účinné metody prevence vyhoření, podporu nadřízeného a v ideálním případě supervizi u certifikovaného supervizora.</p>
<p>V jakém případě vyrozumět Policii ČR / OSPOD</p>	<ul style="list-style-type: none"> ● Ohlašovací povinnost se netýká přímo sebepoškozování, ale doprovodných problémů často SP doprovázejících – šikany, sexuálního zneužívání, zanedbávání péče, týrání dítěte (syndrom CAN) atd. – viz další kapitoly ● Povinnosti hlášení podléhá navádění dětí k sebepoškození/sebevraždě (skupina poškozujících se, kyberšikana). ● V případě přímého rizika vážného zranění nebo smrti následkem sebepoškození je namístě okamžitá, i nedobrovolná <i>hospitalizace na psychiatrii</i> – při odmítání hospitalizace bývá nutná asistence Policie ČR.
<p>Doporučená literatura, odkazy</p>	<ul style="list-style-type: none"> ● Platznerová – Sebepoškozování, Galén 2009 – pro lékaře, ale obsahuje množství informací přínosných pro pedagogy: http://www.galen.cz/idistrik/vydav/?module=katalog&page[book]=3994 ● Kriegelová – Záměrné sebepoškozování, Grada 2008 – pro psychology, ale obsahuje množství informací přínosných pro pedagogy: http://www.grada.cz/zamerne-sebeposkozovani-v-detstvi-a-adolescenci_4985/kniha/katalog/ ● Materiál MZ ČR pro poškozující se děti a jejich rodiče: http://www.program-pz.cz/sites/default/files/Pro%C4%8D ubli%C5%BEuju s%C3%A1m sob%C4%9B_0.pdf ● Zahraniční zdroje: http://www.selfharm.net/ nebo http://www.harmless.org.uk/

CO DĚLAT, KDYŽ – INTERVENCE PEDAGOGA

Rizikové chování ve školním prostředí – rámcový koncept

Příloha č. 17

Nová náboženská hnutí

Autor: PhDr. Lenka Skácelová, PhDr. Romana Ferbarová

Typ rizikového chování	<p>Než začneme hovořit o „nových náboženských hnutích“, zastavíme se nejprve u pojmu „kult“. Ten je v souvislosti s těmito skupinami běžně užíván, ovšem může se týkat i skupin, které náboženský charakter nemají (třebaže mají často podobné rysy, které v extrémnější podobě mohou být patologické, například využívání psychické manipulace) – viz níže.</p> <p>Pod pojmem „sekta“ rozumíme v kontextu primární prevence rizikového chování určitou ohraničenou sociální skupinu, jejíž členové sdílejí ideologický koncept, jehož prostřednictvím se skupina vymezuje vůči svému okolí, a dochází při tom k postupné sociální izolaci, manipulaci a ztrátě soukromí.</p>
Východiska	<p>Steven Hassan (1994) definuje následující čtyři skupiny kultů, které v různých oblastech života společnosti využívají psychickou manipulaci.</p> <ol style="list-style-type: none">1. Náboženské kultury: Jsou nejčastější, nejznámější, nejpočetnější, mediálně nejoblíbenější. Orientují se na rozmanitá náboženská učení. Vycházejí z nejrůznějších zdrojů – od Bible přes tajné nauky starého Egypta, druidů, Orientu, UFO až po výmysly zakladatelů a vůdců těchto kultů.2. Politické kultury: Tyto skupiny, na první pohled živořící na okrajích politického spektra, jsou obvykle označovány jako „extremistické“, „okrajové“, „marginální“. Přesto se k nim hlásí nezanedbatelný počet lidí (především mladých), kteří podléhají jejich kouzlu. To je do jisté míry vyvoláno i metodami náboru a udržování členství. „Věrouka“ i „rituál“ politických kultů se svou přesvědčivostí neliší od náboženských kultů. Základem je určitá politická ideologie, která se s postupem času halí do stále mystičtějšího oparu. Patří sem nebezpečné kultury osobností historie 20. století, zejména kultury vůdců fašistického, nacistického a komunistického režimu.3. Psychoterapeuticko-výchovné kultury: Zaměřují se na zprostředkování „duševních vizí“, „osvícení“ či dalších „vrcholných duchovních zážitků“ (za nemalý finanční obnos) a používají některé techniky psychické manipulace. Často nabízejí na sebe navazující (stále nákladnější) kurzy, které mají vyústit v poznání „konečné pravdy“. Ti členové, kteří již nemohou platit, musejí skupinu opustit (což už někdy nezvládnou sami, o své vůli) nebo se stát jejími náboráři, „dealery“.4. Komerční kultury: Fungují na principu peněz. Manipulují a podvádějí lidi, kteří jsou pak v několikaúrovňových (multi-level marketing, MLM) či pyramidových organizacích nuceni pracovat za minimální provizi nebo zcela zdarma, přičemž nedočkavě vyhlížejí slíbené bohatství a prosperitu. Pokud se nedostavují (což je záměrem), je snižováno jejich sebevědomí a „prodejní schopnosti“, a to jim brání v tom, aby si stěžovali – „je to jen vaše vina, že neumíte získat lidi, prodat zboží...“. <p>Nadále se budeme věnovat skupinám, které mají náboženský charakter.</p> <p>V médiích i v odborné literatuře se používá řada termínů, které často splývají – kult, sekta, denominace a církev. Charakteristické znaky těchto skupin jsou uvedené v následující tabulce (Schaefer, 1989).</p>

	Církev	Denominace	Sekta	Kult
Velikost	velká	velká	malá	malá
Náboženské služby	formální, omezená participace	formální, omezená participace	neformální, emocionální	proměnlivé, nestálé
Doktrína	specifická, ale může být tolerantně interpretována	specifická, ale může být tolerantně interpretována	specifická, důraz kladený na její čistotu	neustále zdokonalovaná
Duchovenstvo	profesionální, specializované	profesionální, specializované	specializace až na určitém stupni	nespecializované
Členství	rituálem	přijetím doktríny	přijetím doktríny	emocionální závazek
Bohatství	značné	značné	omezené	proměnlivé
Vztah ke státu	schvaluje převládající kulturní a sociální organizace	tolerantní	odmítá nebo je v opozici k převládajícím kulturním standardům	nezajímající se

Za rizikové považujeme především skupiny řazené ke kultům a sektám (řada těchto skupin se sama označuje za církve, aniž by ovšem splňovala výše uvedené znaky).

Abychom mohli skupinu identifikovat jako sektu (případně kult), musíme se zaměřit na určité charakteristické rysy. Ronald Enroth (1995) definoval devět společných znaků, jejichž existenci lze u sekty očekávat. V každé takovéto skupině některé z nich nalezneme, každá ovšem nemusí nutně obsahovat všechny uvedené znaky.

- 1. Autoritářské:** V sektářské organizaci existuje charismatem obdařený vůdce vyžadující naprostou a nediskutovatelnou moc nad ostatními členy, jejich věrnost a oddanost. Autorita vedoucího je všezahrnující a nezpochybnitelná. Vlastní identita jednotlivých členů je změněna, společně s cíli redefinována a je smysluplná pouze ve spojení s vůdcem.
- 2. Opoziční:** Sama podstata sekty, její chování i hodnoty jsou v přímém protikladu k chování a hodnotám majoritní společnosti a kultury. Skupina se často staví do pozice oponenta a soupeře ústředních společenských institucí; ty jsou často terčem napadání ze strany sekt za údajné „pronásledování“. Asi nejhůře je tímto postojem postižena rodina.
- 3. Výlučné:** Častým rysem je elitářství a posilování pocitu originality a výlučnosti. Skupina je tou jedinou, která šíří „pravdu“, a proto její případné opuštění znamená pro odpadlíka ohrožení spásy (i života).
- 4. Zákonické:** Zákonický rámec řídí vše – od duchovních záležitostí po každodenní drobnosti. Existují takřka nekonečné (a neustále doplňované) seznamy pravidel, zásad a zákazů, které jsou nejvyšší autoritou pro celý život.
- 5. Subjektivní:** Sektářské skupiny kladou značný důraz na zkušenosti, zážitky, pocity a emoce.

6. **Pocit pronásledování:** Rys, který se vyskytuje u naprosté většiny sekt. Neustálý pocit vnějšího ohrožení je silným tmelem vnitřní homogenity skupiny. Zároveň to podporuje pocit vlastní významnosti a výjimečnosti.
7. **Důraz na sankce:** Jakékoliv nepřizpůsobivé chování, vzpurnost, veřejný nesouhlas či pochybnosti jsou přísně sankcionovány. Existuje mnoho prostředků od manipulace členů po jejich vyloučení.
8. **Esoterické:** Existence společně sdíleného tajemství je dalším tmelem skupiny. Je to naprosto nezbytnou součástí každé doktríny a opět vzbuzuje ve členech pocit vlastní výlučnosti.
9. **Protikněžské:** Mezi jednu ze základních charakteristik sekt patří absence placeného profesionálního duchovenstva – zdůrazňují aktivní účast všech členů. Opozice vůči církevní hierarchii však nevyklučuje existenci vlastní (často komplikované) **vnitřní hierarchie**, která má ovšem poněkud odlišný charakter.

Daniel Goleman (1988) shrnul praktické indikátory poukazující na potenciální nebezpečnost uzavřených skupin. Podle něj je nutné dávat si pozor na:

- **tabuizovaná témata** (otázky, které nemohou být položeny, nejistoty, které nemohou být sdíleny, pochybnosti, které nemohou být vysloveny);
- **tajnosti** (omezení přístupu k informacím);
- **duchovní klonování** (stereotypizované chování, kdy lidé chodí, mluví, myslí, jedí a oblékají se stejně jako jejich vůdce);
- **skupinové myšlení** (myslíme jako „MY“);
- **neexistence „odpadlíků“** (skupinu, která tvrdí, že z ní nikdy nikdo neodešel, lze považovat za potenciálně velmi nebezpečnou);
- **testy loajality** (členové jsou nuceni dokazovat loajalitu ke skupině tím, že dělají něco, co znásilňuje jejich osobní etický kodex);
- **centralizované porozumění** (jediný pohled na svět je užíván k vysvětlení čehokoliv a všeho);
- **absence smyslu pro humor.**

Pokud se tyto znaky ve větší míře vyskytnou ve skupině, o jejímž nabídnutém členství uvažujete, je lepší si celou věc ještě jednou důkladněji promyslet. Lze rovněž konstatovat, že tyto indikátory mají obecnou platnost, platí tedy i v běžném životě – například v zaměstnání nebo partnerském soužití.

Ladislav Hora (1995) rekapituluje charakteristické rysy sekt takto:

1. izolovanost, relativní uzavřenost
2. posilování pocitu výlučnosti
3. udržování nonkonformního opozičního postavení
4. touha po zbudování ideálního společenství
5. zdůrazňování etických rozměrů náboženského života
6. autoritativní systém řízení
7. existence jednotného a vysvětlujícího univerzálního klíče
8. eklekticismus

Nyní si představíme náboženské skupiny, které působí v České republice. Jedná

se o výběr těch skupin, které jsou buď početné, nebo něčím zajímavé. To, že jim věnujeme větší pozornost, nijak neimplikuje, že by byly nebezpečné, přesto na některé kontroverzní momenty poukážeme (čerpáme ze zdrojů uvedených v seznamu literatury a ze zkušeností autorek textu).

Společenství svědků Jehovových (jehovisté). Hlavním bodem jehovistického učení je očekávání nadcházejícího konce světa, jehož součástí bude soud nad světem, armagedonská bitva a nástup Božího království na obnovené Zemi. V ČR se k jehovistům hlásí 13 000 osob (podle sčítání lidu, domů a bytů v roce 2011). Proslulí jsou zejména neúnavnou misijní činností, kdy obcházejí domácnosti a nabízejí náboženskou literaturu, mimo jiné vlastní časopis Strážná věž, a také intenzivním studiem Bible.

Jehovisté byli u nás perzekvováni během 2. světové války i pozdějšího komunistického režimu. Důvodem perzekuce bylo jednak striktní odmítání vojenské služby, jednak neúčast na politickém životě a odmítání jakékoliv formy „uctívání“ státu a jeho symbolů. V roce 1993 se jehovisté stali státem registrovanou náboženskou společností, což rozpoutalo diskuse nad některými dalšími body jejich věrouky. Zejména se hovořilo (a dodnes hovoří) o odmítání krevní transfuze, i v případě, kdy to je nezbytně nutné pro záchranu života – dnes jehovisté uvádějí, že jde o osobní rozhodnutí každého jednotlivce, nicméně i nadále v jejich volně šířených materiálech nacházíme oceňování odmítnutí krve a krevních derivátů. Problematickou může být i „nadřazenost Božího zákona“, což v praxi znamená, že jehovisté v případě střetu Božích a světských zákonů jednoznačně upřednostňují Boha jako jedinou autoritu.

Možné problémy: Jehovisté neslaví obecně sdílené církevní ani státní svátky, odmítají i oslavu narozenin. To přináší problémy zejména dětem, které tak nemohou s vrstevníky sdílet například Vánoce nebo narozeninové oslavy, což je ve výsledku značně vyděluje z kolektivu. Dalším rizikem je zranění vyžadující krevní transfuzi. Ačkoliv Ústavní soud v roce 2004 rozhodl, že může dokonce dojít i k omezení rodičovských práv, přesto jde stále o problém, přičemž řada jehovistů raději děti nepouští na školní výlety, čímž jsou děti dále izolovány.

Církev Ježíše Krista Svatých posledních dní (mormoni). Učení vychází z protestantských tradic, přičemž důležitou roli hraje mormonská nauka o historii ztracených izraelských kmenů v Americe (tomu je věnován spis „Kniha Mormon“), o Ježíšově založení církve v Americe nebo o poslušnosti „žijícímu prorokovi“ – prezidentovi církve.

Skupina byla založena Josephem Smithem v USA v roce 1830. Od samého počátku se potýkala s problémy, přičemž hlavním důvodem bylo schvalování mnohoženství, které (nejen) puritánská Amerika striktně odmítala. Mnohoženství bylo odvoláno v roce 1890, ale zůstaly ještě minimálně dva problémové body: rasismus (církev odmítala přijímat černochoy, protože být černochem bylo podle jejich názoru Božím trestem) a také nábožensky motivované násilí („smíření krve“, trestání těch, kdo vystoupí proti církvi – od něj se sice upustilo už koncem 19. století, přesto na případy takového chování narážíme i ve 20. století).

U nás mormoni působí oficiálně od roku 1929, ale v roce 1950 je komunisté zakázali a k obnově došlo v roce 1990. V současné době se k mormonům hlásí necelá tisícovka osob (925 ve sčítání v roce 2011) a nejvíce jich je v Praze a v Brně.

Možné problémy: Mormoni jsou církví, která se mimo jiné zaměřuje na poskytování preventivních programů v oblastech, které jsou neslučitelné s jejich náboženským

přesvědčením (odmítají samozřejmě drogy a předmanželský sex, ale i např. kávu). Nelze vyloučit, že se mezi americkými lektory, kteří u nás také vyučují, může objevit někdo z tzv. Pravé Církve Ježíše Krista Svatých posledních dní, kteří patří k extremistickému křídlu, v USA hlavním proudem mormonů odmítanému. Tito „praví“ mormoni totiž zastávají některé z kritizovaných staromileckých názorů, včetně „smíření krve“. Na druhé straně je toto riziko v podstatě mizivé, protože jejich výskyt na evropské půdě nebyl prozatím zaznamenán.

Společenství Ducha Svatého pro sjednocení světového křesťanstva (Církev sjednocení; moonisté). Hnutí vycházející z učení kontroverzního reverenda Moona, který se prezentoval jako vyvolený, který má dokončit Ježíšem započaté dílo a nastolit Boží království na Zemi. Ve skutečnosti jde o organizaci s mnoha názvy, která zaštiťuje kromě věrouky také politické, společenské a ekonomické aktivity. Zejména metody náborů nových členů jsou v případě moonistů považovány za problematické. Noví členové jsou často k církvi lákáni pod zcela jinou záminkou, a navíc je proti nim používána manipulativní technika „bombardování láskou“, která je silně neetická. Skupina, respektive nedávno zesnulý Moon, je již dlouhodobě obviňována z ekonomického zneužívání svých členů a také z totalitních praktik. Mediálně nejvděčnějším momentem moonistického učení jsou „hromadné svatby“, kdy reverend Moon oddával až tisíce párů svých následovníků, které předtím – prostřednictvím Boží inspirace – spojil dohromady skrze země a kontinenty, což často zaváňelo tradicí „domluvených“ sňatků.

V současné době je Církev sjednocení ve velkých problémech, protože na podzim 2012 zemřel reverend Moon a stále není jasné, kdo se stane jeho nástupcem.

Možné problémy: Skupina byla jako velmi riziková vnímána především v 90. letech, kdy se zde snažila plně etablovat a získávat nové členy i technikami náboru, které lze označit za silně manipulativní a ohrožující psychické zdraví. Jako velký problém byla vnímána i snaha předáků moonistů separovat a izolovat nové členy od jejich rodin a předešlého života. Hlavním problémem však bylo to, že velmi často nebylo zřejmé, zda nabízená aktivita (například programy protidrogové prevence, vzdělávání problémových dětí nebo péče o mladistvé matky) je garantována právě Církví sjednocení.

V současné době mají moonisté svá střediska v Praze, Brně, Olomouci a Plzni.

Scientologická církev (scientologie). Organizace založená americkým spisovatelem sci-fi a dobrodružné literatury Lafayettem Ronaldem Hubbardem, který v roce 1950 vydal základní knihu „Dianetika“. Scientologové věří, že člověk může studiem získat vlastní nesmrtelnost tím, že přetne koloběh zrození a smrti, do něž jsme vstoupili v minulosti. Každý z nás je totiž Thétanem, který má božské schopnosti (vysokou inteligenci, absolutní zdraví apod.), ale tyto schopnosti jsou omezeny zábrany myslí vzešlými z našich minulých životů. A právě tyto zábrany, které nám v současnosti komplikují život, lze odstranit pomocí vhodných metod, především auditingem.

V případě scientologie je problematické především využívání pseudoterapeutických metod a také pro podezření z využívání manipulativních technik, které mohou vést až k destrukci osobnosti. Spor je však veden i ze strany scientologů proti moderní psychiatrii, kterou obviňují především z nevhodného používání psychofarmak.

Scientologická církev je také často zmiňována v médiích, protože se k ní hlásí řada známých osobností – například Tom Cruise nebo John Travolta.

V České republice sídlí scientologové v Dianetickém centru v Praze, pobočky mají i v Brně a Plzni; počet členů je obtížné odhadnout, ale aktuálně u nás nepřesahuje

několik desítek aktivních jedinců.

Možné problémy: Scientologové jsou obviňováni z využívání neetické metody při získávání nových členů, kterým slibují mimořádné pokroky v jejich životech (dokonce čelili obvinění z klamavé reklamy).

V poslední době se hodně hovoří o jazykové škole LITE, protidrogovém programu Narconon nebo o organizaci usilující o diskreditaci psychiatrie s názvem Občanská komise pro lidská práva – i tady často platí, že je nabízena primárně jiná služba, než která je posléze zájemci poskytnuta.

Satanismus. Jedná se o organizačně i myšlenkově zcela nejednotný proud různých směrů a hnutí, které spojuje především uctívání „padlého anděla“ Satana, jenž je chápán jako faktický protiklad a odpůrce Boha. Jde o historický koncept, který se neustále vyvíjel, nicméně v současné době je především anglosaský svět ovlivněn satanismem, jak jej prezentoval velekněz Anton Szandor La Vey, který v roce 1966 (o Valpuržině noci, 30. dubna) založil Církev Satanovu a poté vydal „Satanskou bibli“ (v 90. letech vyšla i v českém překladu). Satanismus (nebo řada jeho symbolů – číslice „666“ označující Antikrista, obrácený kříž, pentagram apod.) je součástí mnoha krvavých zločinů. Ovlivňuje nejen kulturu (inspiroje malíře, spisovatele a hudebníky, například blackmetalovou hudbu), ale i společnost jako takovou. Rozhodně jej nelze ztotožňovat pouze s čarodějnictvím, ďáblem nebo lidskými oběťmi, ale přesto právě tyto fenomény jsou pro řadu lidí tím nejpřitažlivějším.

Satanismus, respektive jeho uctívání temnoty a smrti inspirovalo také řadu dalších směrů, včetně například nyní oblíbeného fenoménu „Gothic“ – tedy uctívání „temného umění s nádechem smrti“. S tím souvisí i vlna zvýšeného zájmu o taková témata, jako jsou upíři, vlkodlaci nebo zombie.

Možné problémy: V současné době nejsou rizikem ani tak lidské oběti nebo vraždy ve jménu Satana, ale spíše komerční zneužívání touhy mladistvých po něčem zakázaném a tajemném. Dochází tak ke zneužívání návykových látek (především marihuany), alkoholu, k rizikovému sexuálnímu chování, ale může hrozit také sebevražedné jednání u těch dospívajících, kteří se příliš ztotožní s literárními postavami a touží po smrti a osudu upíra.

Rizikové a protektivní faktory	Přehled hlavních rizikových faktorů (základních potřeb člověka a nabídek sekt k jejich alespoň zdánlivému naplnění); http://www.cpons.cz/priciny.htm :			
	Rizikové faktory Potřeba jedince	Rizikové faktory Nabídka sekty	Doména	Protektivní faktory
	někam patřit (společenství, parta, kolektiv)	přátelství, „dokonalé“ vztahy	rodina, škola, společnost	Osobnost: Zdravé sebevědomí a sebepojetí Pocit moci nad svým životem
	být přijímán jako osobnost (prosadit se)	lichocení, obdiv („love bombing“)	rodina, škola	
	ulehčit si v odpovědnosti za své rozhodování	jasné vedení, šablony – stačí plnit	osobnost	Rodina: Bezpodmínečné přijetí dítěte Demokratický styl výchovy (svoboda názorů, postojů) Hodnotový systém
	altruismus (pomoci druhým)	služba, podíl na záchraně světa	osobnost	
	založit kvalitní rodinu	zaručené recepty na dokonalou rodinu	rodina, škola	
	poznávat, vědět víc, vzdělávat se	studium, kurzy, meditace, vyšší vědomí	škola	Škola: Kritické myšlení Smysluplné trávení volného času Informace o existenci a rizicích sekt
	zásady zdravého života	zásady života v souladu s přírodou	škola	
	touha po moci	možnost růstu v hierarchii sekty	osobnost	
	ovlivnit osud ve svůj vlastní prospěch	metody, techniky, principy jeho ovládnutí	osobnost	
	orientace v nepoznaném – magickém, mystickém, záhady	možnost prožít, porozumět a ovládat to	osobnost	
	zasloužit si své spasení	úkoly, úkony (plněním – zdánlivá jistota)	osobnost	
nalézt smysl života	konkrétní a konečné naplnění této potřeby	osobnost		
zbavit se stereotypu, nespokojenost s konzumem	zvláštní, alternativní životní styl	osobnost	Společnost: Realizace programů primární prevence Informace o existenci sekt a jejich rizicích	
Síť partnerů, spolupráce v komunitě, kraji	<p><i>U každého podezření o výskytu daného jevu by měly být vždy informovány tyto osoby:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> ● ředitel školy/školského zařízení ● rodiče/zákonný zástupce ● třídní učitel <p>V odůvodněných případech je možné kontaktovat tato pracoviště:</p> <ul style="list-style-type: none"> ● školní poradenské pracoviště (školní psycholog, školní metodik prevence, výchovný poradce, speciální pedagog) ● PPP (pedagogicko-psychologická poradna) ● SVP (střediska výchovné péče) ● OSPOD (oddělení sociálně právní ochrany dětí) ● Policie ČR ● Linka důvěry 			

<p>Legislativní rámec</p>	<p>Zákon č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů (který řeší, jaké vnitřní předpisy musejí být ve škole dodrženy) Zákon č. 89/2012, občanský zákoník, § 655 - § 975 rodinné právo Zákon č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění pozdějších předpisů (ohlašovací povinnost) Strategie prevence rizikových projevů chování u dětí a mládeže v působnosti resortu školství, mládeže a tělovýchovy na období 2012–2015</p>
<p>Typ prevence (specifická, nespecifická)</p>	<p>Negativní působení sekt: i přes diskusi o tom, jaká kritéria jsou pro definici sekty přijatelná, a jaká nikoli, chápeme z hlediska prevence tuto oblast jako soubor psychologických, sociálních, ekonomických a dalších důsledků působení sekty. Z hlediska prevence je klíčová oblast důsledků pro duševní a somatické zdraví, sociální postavení, ekonomickou oblast, ojedinele též trestně-právní důsledky (nabádání či podpora trestné činnosti páchané v zájmu sekty).</p> <p>Primární prevence na školách:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) seznámit žáky s riziky a praktikami (myšlenkovou ideou) těchto (různých) skupin 2) umět zmapovat existenci (skutečnost) a základní charakteristiku konkrétních sekt v České republice 3) naučit žáky rozlišovat mezi sektou a tradičním náboženstvím a možnostmi pojetí/výkladu tradičních náboženství 4) vymezit pojem sekta, jeho významové roviny 5) seznámit žáky s možnými riziky vstupu do sekty a s procesem závislosti na sektě (manipulace, pronásledování, pocity viny a méněcennosti, zmocňování se majetku členů, využívání profesního či mocenského postavení členů apod.) 6) zabývat se základními předpoklady inklinace lidí k těmto skupinám (osobní krize – potřeba bezpečí, potřeba spirituálního rozměru, sociálního kontaktu, emoční a intelektová vyzrálost) 7) umět diskutovat se žáky o dané tematice a snažit se odpovědět na případné dotazy
<p>Jak postupovat</p>	<p>Vždy platí základní pravidla primární prevence:</p> <ul style="list-style-type: none"> ● vždy naslouchejte svým žákům a studentům, mějte přehled o tom, jaké jsou mezi nimi aktuální informace – tedy co čtou, co poslouchají nebo co sledují v televizi; ● nikdy striktně nekažte a neodsuzujte, spíše vysvětlujte a snažte se o posilování pouta důvěry; ● vyhýbejte se tomu, abyste nějaká témata tabuizovali – mluvit se dá i o satanismu, jde jen o to, jak; ● snažte se vždy poskytovat co nejobjektivnější informace za využití všech dostupných uvedených zdrojů; ● nesnažte se vnucovat „správný“ pohled na věc a nechte zaznít i jiné názory – nejlépe v moderované diskusi; ● nikdy nezesměšňujte nebo nedegradujte (nejen mediální) „idoly“; ● máte-li podezření, že se ve vašem okolí objevil nějaký problém z této oblasti, vždy se snažte získat co nejvíce informací, než začnete jednat; ● pokud už se rozhodnete jednat, vždy se to snažte konzultovat s odborníky.

<p>Možnosti a limity pedagoga</p>	<p>Často se setkáváme s případy, kdy je dítě (žák) pod silným vlivem rodiče-sektáře, což samozřejmě determinuje možnosti jeho pohledu na okolní svět. Takový mladý člověk může začít hledat alternativu k dosavadnímu způsobu svého života. Je na učitelích, aby byli připraveni mu poskytnout oporu, pokud ji u nich bude hledat, a aby byli schopni mu zprostředkovat vnější realitu. Nikdo však nemá právo na to, aby měnil názory kohokoli jiného násilím či sankcemi jen proto, že jeho pohled je odlišný od toho majoritního.</p> <p>Je také nezbytně nutné si uvědomit, že u velké části mladistvých, kteří ostentativně demonstrují svoji příslušnost např. k satanistům, jde o pózu úzce související s touhou odlišit se od ostatních, být „in“ a případně i provokovat. Než tedy vyhledáte pomoc odborníka pro takového „satanisty poblouzněného“ žáka, je lepší si s ním pohovořit a zjistit, zda se nejedná právě o demonstrativní projev.</p> <p>Pokud se však mezi vašimi žáky objeví někdo, kdo vykazuje průkaznější znaky příslušnosti k některé sektě (může jít o fyzické znaky – symboly, změny oblečení, účesu, ale také o psychickou změnu, která je hůř vystopovatelná – změny chování, nevyrovnanost, přílišná introvertnost, noví známí a přátelé, o nichž žák odmítá mluvit, změna zájmů, komunikačních schopností atd.), je lepší se s ohledem na osobnost žáka pokusit zjistit, o jakou skupinu jde, jak dlouho je s ní dotyčný v kontaktu, jak silně je do hnutí zapojen, jaký je jeho současný vztah k okolí, zda je ochoten mluvit o své nové příslušnosti, ale především: chovat se k němu jako k člověku, na kterém nám záleží, nesnižovat jeho inteligenci, k ničemu ho nenutit, nevyhrožovat, nevydírat, nepoučovat, nestrašit následky a především mu dát najevo, že budeme vždy nablízku, pokud si bude chtít promluvit – tedy to, že jsme na jeho straně. Pokud dotyčný začne hledat pomoc, je dobré se obrátit na odborníky.</p> <ol style="list-style-type: none"> Pokud je rodina členem společenství se znaky sekty a není podezření na zanedbávání péče či jiný trestný čin vůči dítěti, není možné ze strany pedagoga ovlivnit zapojení dítěte do tohoto společenství. Pedagog si musí stanovit své cíle, kterých může ve své pomoci dosáhnout (zejména předávat informace o rizicích sekt, nerozbit s dítětem vzájemný vztah apod.). Je nutné, aby si pedagog zachoval chladnou hlavu a vyhnul se nepřiměřenému tlaku na žáka; čím větší je tlak ze strany pedagoga, tím větší je destrukce vztahu ve směru k dítěti i od něj. Nesnažit se „pravdivě argumentovat“, je to zbytečné. Zachovat si „životní optimismus“ (vyhledat jiné pedagogy, co mají stejný problém ve třídě, radit se s nimi, sdílet i jejich názory, snažit se být přes veškeré vyčerpání trpělivý a vyčkávat, nezapomenout stále žít také „svůj“ život). <p>Viz Miovský, Skácelová (2012): <i>Návrh doporučené struktury minimálního preventivního programu prevence rizikového chování pro základní školy</i> (část Sekty – informace, dovednosti, kompetence).</p> <p>Užívání náboženských symbolů ve školách: V českých právních předpisech není žádným způsobem omezeno nošení náboženských symbolů ve veřejném prostoru, tedy ani ve škole, což vyplývá ze Zprávy o šetření veřejné ochránkyně práv Mgr. Anny Šabatové, Ph.D. Sp. zn.: 173/2013/DIS/EN (blíže zde: http://www.ochrance.cz/fileadmin/user_upload/DISKRIMINACE/Kauzy/vzdelavani/173-13-DIS-EN.pdf). Žák/yně tedy může ve školním prostředí nosit/užívat náboženské symboly, avšak jen tehdy, pokud nezvyšují</p>
--	--

	<p>riziko ohrožení zdraví žáka či ostatních, či neznemožňují výkon určité činnosti. Nedoporučuje se tak např. nošení řetízků při hodinách tělesné výchovy aj. Nošení muslimských šátků (hidžábu) by nemělo především ohrožovat bezpečnost nositelek atd.</p>
<p>V jakém případě vyrozumět Polici ČR/OSPOD</p>	<p>Pokud má pedagog jistotu, že byl spáchán trestný čin, má ze zákona povinnost obrátit se na orgány činné v trestním řízení; pokud má takové podezření, zákon určuje školskému zařízení za povinnost nahlásit tuto skutečnost obecnímu úřadu, tedy sociálnímu pracovníkovi z orgánu sociálně právní ochrany dětí (OSPOD). V případě, že rodiče/zákonní zástupci odmítají spolupracovat se školou a odmítají se účastnit výchovných komisí, je škola opět oprávněna vyrozumět OSPOD.</p>
<p>Doporučená literatura, odkazy</p>	<p>Literatura:</p> <p>ALLAN, J. a kol.: <i>Víra a vyznání</i>. Bratislava, 1993.</p> <p>BARETT, D. V.: <i>Sekty, kulty, alternativní náboženství</i>. Ivo Železný, 1998.</p> <p>ENROTH, R. a kol.: <i>Za novými světy: Průvodce sektami a novými náboženstvími</i>, EELAS, 1995.</p> <p>ERIKSON, E. H.: <i>Dětství a společnost</i>. Argo 2002.</p> <p>GOLEMAN, D.: <i>Waking Up – Early Warning Signs for the Detection of Spiritual Blight</i>. Elements Book, New York 1988</p> <p>HASSAN, S.: <i>Jak čelit psychické manipulaci zhoubných kultů</i>. Nakladatelství Tomáše Janečka, 1994.</p> <p>HORA, L.: <i>Problematika tzv. alternativní religionizity a jejího podílu na formování životní orientace mládeže</i>. Karolinum, 1995.</p> <p>KOUCKÁ, P.: Proč podléháme sektám?, <i>Psychologie dnes</i>, č. 10, říjen 2007.</p> <p>LUŽNÝ, D.: <i>Nová náboženská hnutí</i>. Masarykova univerzita, 1997.</p> <p>MIOVSKÝ, M., SKÁCELOVÁ, L. a kol.: <i>Návrh doporučené struktury minimálního preventivního programu prevence rizikového chování pro základní školy</i>. Klinika adiktologie UK 1. LF a VFN, Togga, 2012.</p> <p>MISAUEROVÁ, A. a VOJTÍŠEK, Z.: <i>Dětství a sekta</i>, Praha, 2006.</p> <p>NOVOTNÝ, A. a VOJTÍŠEK, Z.: <i>Základní orientace v nových náboženských směrech</i>. Oliva, 1994.</p> <p>PORTERFIELDOVÁ, K.: <i>O sektách</i>. NLN, 1997.</p> <p>REMEŠ, P.: <i>Nebezpečné virózy</i>. AD, 1992.</p> <p>REMEŠ, P.: <i>Mentální programování jako průvodní jev nového sektářství</i>. Religio, 1994.</p> <p>ŘÍČAN, P.: <i>Psychologie náboženství</i>, Portál, 2002.</p> <p>SEKOT, A.: <i>Sociologie náboženství</i>. Svoboda, 1985.</p> <p>SCHAEFER, R. T.: <i>Sociology</i>, McGraw-Hill, New York, 1989</p> <p>ŠKVAŘIL, R.: <i>Had leze z díry</i>. Talpress, 1995.</p> <p>ŠTAMPACH, O.: <i>Sekty a nová náboženská hnutí</i>. Oliva, 1995.</p> <p>VOJTÍŠEK, Z.: <i>Encyklopedie náboženských směrů v České republice</i>. Portál, 2004.</p> <p>VOJTÍŠEK, Z.: <i>Pastorační poradenství v oblasti sekt a sektářství</i>. L. Marek, 2005.</p> <p>Internetové odkazy:</p> <p>http://sekty-cz.webs.com/problematikasekt.htm</p> <p>http://www.sekty.cz/www/index.php</p> <p>http://www.prevence-praha.cz/sekty?start=2</p> <p>http://cpons.webpark.cz/</p> <p>http://www.kapezet.cz/index.php?object=General&articleId=158&leveMenu=0</p>

http://www.kapezet.cz/index.php?object=General&articleId=97&leveMenu=http://charlijen.net/wp-content/uploads/N%C3%A1bo%C5%BEenstv%C3%AD_a_sekty_v_%C4%8CR.pdf

CO DĚLAT, KDYŽ – INTERVENCE PEDAGOGA
Rizikové chování ve školním prostředí – rámcový koncept

Příloha č. 18

Rizikové sexuální chování

Autor: PhDr. Iveta Jonášová, Ph.D.

Typ rizikového chování

Rizikové sexuální chování může negativně ovlivňovat jedince, který se ho dopouští, a to jak v čase, kdy se odehrává, tak i v budoucnosti. Následně se může projevit ve vývoji psychiky (např. posun hodnot, posílení manipulativních schopností, oploštělost emocionality), v psychologicko-sexuologické oblasti (např. psychosexuální nezralost, preference patologických sexuálních aktivit, upřednostňování virtuálního erotického materiálu před normálním lidským kontaktem, nejasná, resp. nevyhraněná sexuální orientace apod.), ve zdravotní (např. pohlavně přenosné nemoci včetně HIV/AIDS, narkomanie) a sociální oblasti (navazování neadekvátních sociálních vazeb, ztráta vztahů nebo nekvalitní vztahové vazby, problémy v rodině atd.)

K rizikovému sexuálnímu chování patří předčasný začátek pohlavního života (do této skupiny řadíme také zvýšenou konzumaci pornografie před 15. rokem života), vysoká frekvence pohlavních styků, náhodné známosti, promiskuita, prostituční chování, prezentování vlastních explicitně erotických materiálů na internetu, krvavé sexuální praktiky, vaginální, anální a orální styk bez použití kondomu mimo dlouhodobé partnerství, kde se předpokládá věrnost partnerů.

V širším slova smyslu se k rizikovému sexuálnímu chování pojí i další faktory, například asociální chování, agresivita, nadužívání alkoholu a drog. Výskyt pohlavních chorob je do značné míry indikátorem společenských a výchovných jevů. V prevenci je nutné vycházet z epidemiologie STD (Sexually Transmitted Disease = Sexuálně přenosné choroby) a HIV v dané geografické oblasti a kulturního a sociálního prostředí cílové skupiny. (Výskyt nově infikovaných virem HIV, způsobujícím dosud nevléčitelné a smrtelné onemocnění AIDS, v ČR bohužel v posledních letech stoupá. V ČR evidujeme nejvyšší procento nově nakažených mužů praktikujících sex s muži v přepočtu na obyvatele v rámci celé EU.)

Dítě může být buď aktivním konatelem rizikového sexuálního chování, nebo jeho obětí.

U dětí a dospívajících mohou na rizikovost upozornit jednak nevhodné sexuální projevy, jakými jsou například nutkavá masturbace nebo atypický sexuální vývoj (je potřeba je odlišit od projevů normální sexuální zvědavosti, experimentace s vlastním tělem i tělem druhých dětí), jednak projevy nesexuální, které se následně mohou rozvinout až do sexuální deviace. **U chlapců může docházet k nárůstu fyzické agrese, u dívek spíše k sebepoškození.**

Na riziko sexuálního rizikového chování nás může upozornit tzv. „**triáda symptomů**“: noční pomočování i po dvanáctém roce života, krutost ke zvířatům

	<p>a žhářství.</p> <p>Projevy sexuální deviace je třeba podchytit včas a také dítěti včas poskytnout adekvátní pomoc; jediné tak je možné předejít spáchání trestného činu.</p> <p>Primární prevencí se rozumí hlavně vytváření zdravých postojů, které následně ovlivňují chování jedinců (případně i změnu postojů), a to ještě dříve, než k sexuálnímu rizikovému chování skutečně dojde. Právě tento druh prevence je zejména v kompetenci škol a jejich pedagogů, kteří pro tuto činnost vytvářejí dobrý prostor. Ostatní, explicitnější vyjádření sexuálního rizikového chování u dětí již vyžaduje spolupráci s dalšími odborníky.</p>
<p>Východiska</p>	<p>Za sexuální rizikové chování je považován soubor behaviorálních projevů doprovázejících sexuální aktivity a vykazujících prokazatelný nárůst zdravotních, sociálních a dalších typů rizik. Může se přitom jednat o fenomény v populaci relativně frekventované (například nechráněný pohlavní styk při náhodné známosti, výrazně promiskuitní chování, rizikové sexuální praktiky, kupříkladu v nevhodných hygienických podmínkách). Může také docházet ke kombinaci více typů rizikového chování, např. ke kombinaci užívání návykových látek a rizikového sexu. Patří sem také různé nové fenomény přinášející riziko i jiných než pouze zdravotních dopadů, jako je například zveřejňování intimních fotografií na internetu či jejich zaslání mobilním telefonem, ev. nahrávání na video se zvýšeným rizikem zneužití takového materiálu.</p> <p><u>Sexuální orientace (heterosexuální i homosexuální)</u> je celoživotní, neměnný, nositelem nezapříčiněný a nezvolený stav výlučné nebo převažující erotické a citové preference osob daného pohlaví.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Rozhodující pro rozpoznání sexuální orientace jsou erotické představy, sny, fantazie a kvalita erotické citové náklonnosti – zamilovanosti. - Sexuální orientace není otázkou volby, ale je podmíněná, především biologicky. <p>V roce 2000 vydala Americká psychiatrická asociace (APA) dokument, v němž nedoporučuje léčení homosexuality jako vědeckou metodu, protože chybí dostatečně prokazatelné studie o účinnosti léčení. Odmítá považovat homosexualitu za stav vyžadující léčbu.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Za zdravotní poruchu je považována pouze orientace, s níž její nositel není vyrovnán, nebo také nejistota v sexuální orientaci. - Bisexualitu nechápeme jako sexuální orientaci, ale jako schopnost sexuálního chování a atrakce k příslušníkům obou pohlaví, popř. jako formu náhražkového sexuálního chování. - Sexuálně rizikové chování se může pojít s heterosexuálním, homosexuálním i bisexuálním chováním. <p><u>SEXUÁLNÍ ODCHYLKY</u></p> <p><u>Pohlavní identita</u></p> <p>Pohlavní identita vyjadřuje subjektivně vnímaný pocit sounáležitosti, či naopak rozpor s vlastním tělem, jeho primárními a sekundárními pohlavními znaky a se sociální rolí přisuzovanou danému pohlaví.</p>

- **Transsexualita** je definována jako stav jedince, který si přeje žít a být akceptován jako příslušník opačného pohlaví.

FtM ... female to male

MtF ... male to female

- zevní projevy pohlavní identity nazýváme **pohlavní rolí**
- podstatou transsexualismu jako poruchy pohlavní identity nejsou charakteristiky sexuální, ale charakteristiky pohlavní role

Sexuální deviace (parafilie) jsou poruchy sexuální preference – charakterizované sexuálními impulzy, fantaziemi nebo praktikami, které jsou neobvyklé, deviantní nebo bizarní.

Deviace v aktivitě: poruchy ve způsobu dosahování sexuálního vzrušení a uspokojení voyeurismus, exhibicionismus, frotérismus, tušérství, patologická sexuální agresivita, agresivní sadismus, sadismus a masochismus

Deviace v objektu: kvalitativní poruchy sexuální motivace charakterizované neadekvátním zaměřením erotické touhy pedofilie, fetišismus, transvestitismus, nekrofilie, zoofilie

SEXUÁLNĚ PŘENOSNÁ ONEMOCNĚNÍ **(STD – Sexually Transmitted Diseases)**

- ženy jsou vůči STD zranitelnější než muži a u mnohých z nich nákaza probíhá nepozorovaně
- **jediným ochranným prostředkem** vůči STD je **kondom** (důležité je vědět, že existuje, a v případě potřeby také vědět, jak s ním zacházet)

Psychosociální aspekty STD:

- obava z přenosu onemocnění
- strach z opakovaného výskytu
- pocity viny
- obavy z reakcí sexuálního partnera
- rozpady partnerských vztahů
- sexuální dysfunkce
- stigmatizace nebo sociální vyloučení

Prevence STD

- vzdělávání nejen ohrožených skupin a poskytování poradenství o způsobech, jak předcházet STD změnami v sexuálním chování (zejména tento aspekt prevence spadá do kompetence pedagoga)
- vytváření a podpora zdravých postojů k vlastnímu tělu, mezilidským vztahům i sexu jako takovému (i zde sehrává škola významnou roli)
- identifikace infikovaných osob, které samy nemají potřebu vyhledat zdravotní péči; bez ohledu na to, zda ony samy na sobě příznaky pozorují, či nikoliv (pedagog může identifikovat riziko a symptomy STD a informovat dítě/rodiče o možnostech dalšího postupu – doporučit odborníky)
- účinná diagnostika a léčba infikovaných osob

- vyšetření, léčba a poradenství poskytované sexuálním partnerům infikovaných osob
- preexpoziční vakcinace osob s rizikem nákazy STD v případech, kdy je vakcína k dispozici
- testování STD zajišťuje obvodní lékař, venerolog, infekční oddělení, gynekolog/urolog a speciální organizace (např. Česká společnost AIDS pomoc, která provozuje Dům světla a poskytuje preventivní služby)

Základní principy prevence STD ve škole:

- preventivní programy přizpůsobit věku a vzdělání cílové skupiny (informovat o formě ochrany před STD; o právech dítěte a důstojnosti člověka; o tom, co je sexuální zneužívání a rizikové sexuální chování; podporovat tvorbu zdravých postojů k vlastnímu tělu, vztahům a sexuálnímu chování; minimalizovat projevy nesnášenlivosti, předsudky apod. v oblasti vztahů, sexu a sexuální orientace)
- zabezpečit lepší spolupráci školy a rodiny
- propojit zdravotní, sociální a výchovné intervence

Ohrožené osoby

- mladiství (jsou biologicky náchylnější k infekci, praktikují častěji nechráněné pohlavní styky, mají častěji krátkodobé vztahy a často odmítají návštěvu zdravotnických zařízení)
- děti (sex s osobou mladší 15 let je trestný čin)
- homosexuální muži a ženy

ANTIKONCEPCE (kontracepce) je souhrnný název pro metody, které způsobují dočasnou a vratnou ztrátu schopnosti oplodnění, a tak brání vzniku neplánovaného těhotenství.

NÁVYKOVÉ LÁTKY A SEX

Společné rysy u pravidelných konzumentů drog (s ohledem na rizikové sexuální chování):

- vyšší frekvence dokončených sexuálních styků (penis ejakuluje v pochvě)
- nižší průměrný věk prvního sexuálního styku
- více zkušeností se sexuálním stykem s prostitutkou či prostitutem v porovnání s jedinci nemajícími zkušenost s abúzem
- častější sexuální dysfunkce, potíže a pohlavní nemoci v anamnéze

Hlavní okruhy vlivu užívání psychoaktivních látek na sexuální chování a rizika s tím spojená (WHO):

- přenos infekce HIV a dalších sexuálně přenosných nemocí
- vlivy na sexuální aktivitu a partnerství, včetně přenosu infekčních nemocí na partnera nežívajícího drogy
- nechtěné těhotenství
- komplikace a obtížné zvládnání těhotenství
- vertikální přenos sexuálně přenosných chorob (tedy z matky na dítě během těhotenství či porodu)
- novorozenecký abstinenci syndrom

	<ul style="list-style-type: none"> - nedostatečný přístup ke zdravotním službám v oblasti sexuálního chování <p><u>Psychoaktivní látky ovlivňují (dle WHO):</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - sexuální apetenci a aktivitu - bezpečnost sexuálního chování – především užívání kondomu - sexuální vztahy - výběr sexuálních partnerů - sociální a fyzické prostředí, ve kterém dochází k užívání psychoaktivních látek, se překrývá s prostředím, kde jsou dojednávány sexuální styky a v němž je vysoký výskyt prostituce i využívání jejich služeb 		
Rizikové a protektivní faktory	Rizikové faktory	Doména	Protektivní faktory
	rodinné prostředí (nízký socioekonomický status; rozvod nebo partnerské potíže rodičů; osobnostní patologie jednoho nebo obou rodičů)	rodina, komunita, prostředí	Práce s rodinou, podpora rodiny, doporučení odborných kontaktů pro rodiče k řešení jejich problémů.
	výchova (nedostatečná kontrola; příliš zaměstnaní rodiče; nadměrná restriktivní výchova)	rodina	Snažit se alespoň ve škole vytvářet pozitivní modely fungování rodiny: dítě se může učit dobrému vztahu žák – učitel; jasná pravidla fungování.
	prožitá trauma (úmrtí někoho blízkého; prožití nehody; psychická nemoc v rodině; syndrom CAN)	osobnost	Nabídka psychoterapie (tu může poskytovat pouze specialista s psychoterapeutickým vzděláním, tedy s absolvovaným komplexním psychoterapeutickým výcvikem), vedení k otevřené komunikaci, ale zároveň respektování hranic dítěte (nedolovat příběh).
	hendikep (tělesný, psychický nebo i sociální – je-li dítě z minoritní společenské skupiny)	osobnost, komunita	Rozvoj individuálních možností, výchova k respektu a toleranci, rozvoj tvořivosti i obecné vzdělanosti. Pomoc se začleněním se.
	riziková místa (se sníženou možností úniku, špatně osvětlená, malá frekvence pohybu lidí)	prostředí	Učit děti vyhýbat se těmto místům nebo se v nich bezpečně chovat.
	dostupnost pornografie nebo filmů s agresivním obsahem	rodina, komunita, prostředí	Vhodná vrstevnická skupina s přiměřenými zájmy a aktivitami

		(vhodné jsou vazby na zájmové organizace).
	<p>Existují tři základní ukazatele, kdy lze sexuální chování pokládat za škodlivé a kdy by měl učitel zasáhnout:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. pokud ho dítě neprovádí v soukromí; 2. pokud vznikne podezření, že při něm nějak zraňuje sebe nebo někoho dalšího; 3. pokud se ze sexuálního chování stane nutkavé chování (to znamená, že tomu dítě věnuje tolik prostoru, že zanedbává svoje běžné povinnosti, hygienu, přátele, učení a podobně). <p>V případě, že se jedná o patologii rodiny, je vhodné doporučit psychoterapeutickou pomoc.</p>	
Sít' partnerů, spolupráce v komunitě, kraji	<p>Je dobré, pokud je možná spolupráce s rodiči. V tomto případě lze, podle závažnosti, řešit vzniklou situaci buď na půdě školy (kde je zastoupena kromě rodičů také instituce školy, například učitelem, případně je přítomen mediátor probíhajícího procesu – např. školní psycholog), nebo – ve složitějších případech – zprostředkovat kontakt rodičů se specializovaným pracovištěm, které nabízí psychologické, terapeutické a poradenské služby rodinám a jejich jednotlivým členům nacházejícím se v obtížné životní situaci.</p> <p>http://www.csspraha.cz/triangl</p> <p>V případě, že rodiče nemají zájem řešit situaci, je potřeba navázat spolupráci se školním metodikem prevence, výchovným poradcem, školním nebo klinickým psychologem, kteří by měli operovat s vlastní sítí důležitých kontaktů pro řešení nadstandardních problémů.</p> <p>V jakém případě vyrozumět OSPOD, resp. Policii ČR, viz níže.</p>	
Legislativní rámec	<p><u>TRESTNÍ ZÁKONÍK zák. č. 40/2009 Sb.</u></p> <p>§ 367 Nepřekážení trestného činu (1) Kdo se hodnověrným způsobem dozví, že jiný připravuje nebo páchá trestný čin</p> <ul style="list-style-type: none"> • nedovoleného přerušení těhotenství bez souhlasu těhotné ženy (§ 159) • obchodování s lidmi (§ 168) <p>§ 168 Obchodování s lidmi <i>Kdo přiměje, zjedná, najme, zláká, svede, dopraví, ukryje, zadržuje nebo vydá dítě, aby ho bylo jiným užito</i> <i>a) k pohlavnímu styku nebo k jiným formám sexuálního zneužívání nebo obtěžování anebo k výrobě pornografického díla</i> ... <i>anebo kdo kořistí z takového jednání.</i></p> <p><i>Stejně bude potrestán, kdo jinou osobu než uvedenou v odstavci 1 za použití násilí, pohrůžky násilí nebo jiné těžké újmy nebo lsti anebo zneužívaje jejího omylu, tísně nebo závislosti, přiměje, zjedná, najme, zláká, svede, dopraví, ukryje, zadržuje nebo vydá, aby ji bylo jiným užito k pohlavnímu styku nebo k jiným formám sexuálního</i></p>	

zneužívání nebo obtěžování anebo k výrobě pornografického díla,

...

anebo kdo kořistí z takového jednání.

- **znásilnění (§ 185)**

Kdo jiného násilím nebo pohrůzkou násilí nebo pohrůzkou jiné těžké újmy donutí k pohlavnímu styku nebo kdo k takovému činu zneužije jeho bezbrannosti

- **pohlavního zneužití (§ 187)**

*Kdo vykoná soulož s dítětem mladším **patnácti** let nebo kdo je jiným způsobem pohlavně zneužije*

*... spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 na dítěti mladším **patnácti** let svěřeném jeho doзору, zneužívaje jeho závislosti nebo svého postavení a z něho vyplývající důvěryhodnosti nebo vlivu*

- **zneužití dítěte k výrobě pornografie (§ 193)**

Kdo přiměje, zjedná, najme, zláká, svede nebo zneužije dítě k výrobě pornografického díla nebo kořistí z účasti dítěte na takovém pornografickém díle

- **týrání svěřené osoby (§ 198)**

Kdo týrá osobu, která je v jeho péči nebo výchově

... a spáchání nebo dokončení takového trestného činu nepřekazí, bude potrestán odnětím svobody až na tři léta.

(2) Kdo spáchá čin uvedený v odstavci 1, není trestný, nemohl-li trestný čin překazit bez značných nesnází nebo aniž by sebe nebo osobu blízkou uvedl v nebezpečí smrti, ublížení na zdraví, jiné závažné újmy nebo trestního stíhání.

(3) Překazit trestný čin lze i jeho včasným oznámením státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu; voják může místo toho učinit oznámení nadřízenému.

§ 368 Neoznámení trestného činu

(1) Kdo se hodnověrným způsobem dozví, že jiný spáchal trestný čin

- **obchodování s lidmi (§ 168),**
- **zneužití dítěte k výrobě pornografie (§ 193),**
- **týrání svěřené osoby (§ 198)**

... a takový trestný čin neoznámí bez odkladu státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu nebo místo toho, jde-li o vojáka, nadřízenému, bude potrestán odnětím svobody až na tři léta.

(2) Kdo spáchá čin uvedený v odstavci 1, není trestný, nemohl-li oznámení učinit, aniž by sebe nebo osobu blízkou uvedl v nebezpečí smrti, ublížení na zdraví, jiné závažné újmy nebo trestního stíhání.

(3) Oznamovací povinnost podle odstavce 1 nemá advokát nebo jeho zaměstnanec, který se dozví o spáchání trestného činu v souvislosti s výkonem advokacie nebo právní praxe. Oznamovací povinnost nemá také duchovní registrované církve a náboženské společnosti s oprávněním k výkonu zvláštních práv, dozví-li

	<p>se o spáchání trestného činu v souvislosti s výkonem zpovědního tajemství nebo v souvislosti s výkonem práva obdobného zpovědnímu tajemství.</p> <p><u>Antikoncepce</u></p> <p>§ 11, zák. č. 20/1966 Sb. (O péči o zdraví lidu)</p> <ul style="list-style-type: none"> - Nezletilé (do 18 let) dívky mohou samy vyjádřit souhlas s antikoncepcí, souhlas rodičů se nevyžaduje - U dívek mladších 15 let je situace komplikovaná v tom, že se zjevně připravuje trestný čin pohlavního zneužívání (§ 167 trestního zákona) a podle tohoto paragrafu každý, kdo se o přípravě trestného činu pohlavního zneužívání dozví, je povinen mu zabránit, jinak se sám dopouští trestného činu. <p>Z hlediska lékařského je ovšem jasné, že když už dívka mladší 15 let souloží, je žádoucí, aby alespoň měla spolehlivou antikoncepci. Situaci lze řešit předpisem hormonální antikoncepce z terapeutických důvodů (např. akné, nepravidelná menstruace).</p> <p><u>Sterilizace</u></p> <p>Směrnici MZ ČSR č. 1/1972 gynekologové považovali za zastaralou už v době svého vzniku, ale nedaří se ji změnit.</p> <p>O provedení sterilizace rozhoduje v případě, že se provádí na nemocných pohlavních orgánech za léčebným cílem podle pravidel lékařské vědy, vedoucí lékař oddělení, kde se pacient/ka léčí. V ostatních případech pak sterilizační komise, kterou zřizuje ředitel nemocnice. Sterilizace je možná pouze na žádost nebo se souhlasem osoby, u níž má být provedena, a je možná pouze ze zdravotních důvodů. Vyjmenované indikace jsou velmi přísné.</p> <p>Na druhé straně lze však sterilizaci provést i ženě, která trvale splňuje podmínky pro umělé přerušování těhotenství ze zdravotních důvodů, které jsou naopak velmi volné. Ty jsou vyjmenovány ve vyhlášce č. 75/1986 Sb. (novelizované vyhlášce č. 467/1992 Sb.).</p> <p><u>Umělé přerušování těhotenství</u></p> <p>Umělé přerušování těhotenství reguluje zákon č. 66/1986 Sb. a vyhláška č. 75/1986 Sb. (upravená vyhláška 467/1992 Sb.).</p> <p>Obecně platí, že ženě se uměle přerušuje těhotenství, pokud o to písemně zažádá a délka těhotenství nepřesahuje 12 týdnů. Žena ve věku 16–18 let žádá o interrupci sama, ale zdravotnické zařízení vyrozumí o provedení interrupce jejího zákonného zástupce.</p> <p>U žen mladších 16 let se požaduje souhlas rodičů.</p> <p><u>STD</u></p> <p>K aktuálním právně závazným zákonným normám a metodickým pokynům MZ ČR patří:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví - Vyhláška MZ ČR č. 195/2005 Sb., podmínky předcházení vzniku a šíření infekčních onemocnění - Směrnice č. 30/1968 Věstníku MZ, o opatření proti pohlavním nemocem, zapsaná ve sbírce zákonů - Věstník MZ ČR z prosince 1997, částka 10, standardy vyšetřovacích postupů STD
Typ prevence	Nejdůležitějším prvkem primární prevence je VZTAH. Učitel by měl a priori

<p>(specifická, nespecifická)</p>	<p>pracovat na vytváření dobrého vztahu s každým dítětem jednotlivě. Když si vytvoří k dítěti dobrý vztah a respektuje ho, je i dítě následně motivováno akceptovat to, co učitel říká. To je obzvlášť obtížné s problematickými dětmi v různých oblastech života, avšak právě tyto děti individuální přístup nejvíce potřebují.</p> <p>V neúspěšném dítěti je potřeba podporovat sebevědomí a dopřát mu prostor pro zažití úspěchu, kdykoliv to jde (když ne ve vědomostních aktivitách, tak alespoň prostřednictvím zájmových činností).</p> <p>Následně by se dítě mělo seznámit se základními sexuálními pojmy, mělo by dokázat rozeznat nebezpečí, mělo by znát svá práva a umět je chránit. Dobrá sexuální výchova rozvíjí a pomáhá utvářet nejen chování, ale i postoje a dovednosti dítěte, klade akcent na práva a důstojnost každého člověka. Tady je velmi důležitá informační role pedagoga.</p> <p>Součástí účinné prevence má být také včasné poučení dítěte, na koho se může obrátit v případě nouze nebo ohrožení (policie, učitel, zdravotník atd.).</p> <p>Chceme-li, aby se dítě dokázalo samo dostatečně bránit, a v rámci teoretické výuky ho také učíme, aby umělo říci NE, měli bychom to také respektovat v praktické rovině. Děti by měly mít naopak možnost projevit v přijatelné, slušné formě nesouhlas s učitelem nebo jiný názor, aniž by za to byly trestány.</p> <p>Nejefektivnější diagnostickou a intervenční pomůckou zůstává MLUVENÍ (přičemž se nejedná o domlouvání, ale je to myšleno ve smyslu kvalitní komunikace). Trestáním dětí za drzost se nic nedozvíme, ani nepodpoříme proces změny v jejich jednání. Měli bychom dávat limity, určit jasná pravidla, ale zachovávat pochopení a možnost otevřené komunikace.</p> <p>Ověřenými způsoby ve výchově jsou <i>vyprávění</i> (jde o umění mluvit v příbězích), <i>vysvětlování</i> (umět i zdánlivě složité jevy vysvětlit jednoduše), <i>popis</i> (k tomu je potřeba operovat dostatečným množstvím vědomostí) a <i>předvádění</i> (využití pohádek, praktické ukázky a propojování s ostatními předměty).</p> <p>Mezi nejvíce ohrožené skupiny patří děti, mládež i dospělí s mentální retardací, u nichž jsou na jedné straně mnohé sexuální projevy bagatelizovány (veřejná onanie, obnažování aj.), na druhé straně jsou velmi snadno zmanipulovatelní a zneužitelní ze strany dospělých i vrstevníků. Sexuální výchově dětí s mentální retardací je třeba věnovat zvláštní pozornost a zvolit specifické přístupy (např. Kracík, 1992; Orfeus, 2004).</p> <p><u>Konkrétní rady:</u></p> <p>Učitel by měl o částech lidského těla týkajících se pohlavních orgánů mluvit bez zvláštního emočního náboje (bez očividného zděšení, přílišného nadšení, pohoršení a podobně), např. když reaguje na dětskou hru nebo i neadekvátní chování. Měl by se vyhýbat výrokům jako „To je fuj!“, „To se nesmí!“.</p> <p>Děti projevují zájem o vysvětlení nejrůznějších sexuálních projevů, slov se sexuálním obsahem. Protože se jim toho v dostatečné míře nedostávalo a nedostává, používají vulgární výrazy po svém. Často však jejich obsah jen tuší nebo ho vůbec neznají.</p> <p>Dítě by mělo být informováno o všem, co ho zajímá, důležitou však zůstává forma sdělení. Někdy bývá náročné mluvit o sexu otevřeně, jazykem dítěte, a ještě k tomu zachovávat patřičnou dávku intimity, kterou dané téma vyžaduje, a zároveň potřebné</p>
--	---

	<p>profesionální hranice. Dospělí často ve snaze ochránit dítě (nebo i sebe) pravdu zamlčují nebo zamlžují. Tím se vytváří kolem tématu větší tabu, než by bylo zapotřebí. Dítě si pak informace hledá jinde: na internetu, u kamarádů, v neodborných časopisech. Nejenže se často jedná o nedůvěryhodné zdroje, ale toto pátrání s sebou nese i další rizika, jako například předčasné vystavení dítěte pornografickému materiálu nebo chatování na internetu s neznámými lidmi. Pokud se necítíte zcela jistí či nedokážete odpovědět na nějakou otázku dítěte, je důležité dát dítěti najevo, že jeho otázku slyšíte, že neubíráte na jejím významu, jenomže neumíte přesně odpovědět. Zároveň byste měli mít v záloze někoho, na koho můžete dítě odkázat a o kom víte, že k němu má důvěru.</p> <p>Období od třinácti do patnácti let věku dítěte je obdobím rychlých a velkých tělesných změn. Tím je ovlivněno především vlastní prožívání těla dospívajícího, které je se sexuálním chováním přímo spojené. Je to velmi citlivé období a učitel by do něj neměl zasahovat osobními otázkami až do doby, kdy o to dospívající sám požádá. Naopak teoretické/neosobní znalosti jsou v tomto období víc než žádoucí. V ideálním případě by se s informacemi o sexuálním životě děti měly postupně seznamovat od raného dětství. Začínat v tomto věku je už docela pozdě.</p>
<p style="text-align: center;">Jak postupovat</p>	<p>Doporučené postupy a metody prevence z hlediska pedagoga: Zjištění sociálního klimatu ve třídě (buď použitím odborných metod k tomu určených, jako sociometrie, interaktivní programy a programy na rozvoj sociálních kompetencí, nebo v případě zkušeného pedagoga stačí i obyčejné pozorování a všímání si změn sociálního klimatu ve třídě) – popis, včasná intervence, besedy aj.</p> <p>Nevhodné postupy: Zastrašování; multimediální akce a kampaně; sportovní akce jsou užitečné a podpůrné, ale nezařazují se do specifických programů.</p> <p>Základní strategií zůstává, že je potřeba brát každé sdělení dítěte vážně.</p> <p>Učitel si může všimnout v chování dítěte čehokoliv, co mu přijde nápadné, zvláštní (vodítkem může být obsah úvodní části textu), nebo dítě může pedagoga samo vyhledat. Pokud to v učiteli vyvolává určité a oprávněné obavy nebo si s tím neví rady, chybějí mu informace a podobně, určitě je namístě poradit se s odborníkem (třídní učitel, školní metodik prevence, výchovný poradce, školní nebo klinický psycholog). Učitel má také vědět, jestli jde o osobu s patřičným vzděláním a profesními zkušenostmi z dané oblasti.</p> <p>Učitel si může všimnout i tělesných změn u dítěte (např. při vývoji sekundárních pohlavních znaků) viditelných pouhým okem. Pokud by v této oblasti učitel shledal něco podezřelého nebo něco, co se mu zdá mimo normu (např. nápadně ženský tvar prsou u kluka, nadměrné ochlupení v obličeji nebo na ruce u holky, nápadně nezmutovaný nebo částečně zmutovaný hlas u dospívajícího chlapce, nápadné a časté drbání se nebo sahání si do oblasti rozkroku i přes oděv), měl by na to upozornit rodiče a nabídnout jim návštěvu odborníka (pediatr, sexuolog, u adolescentů pak ve spolupráci se samotným dítětem to může být i gynekolog, androlog či urolog). Pedagog by si měl být vědom, že je potřeba brát vážně každé sdělení dítěte, a nepodceňovat je. Učiteli rovněž nepřísluší posuzovat pravdivost oznámení či tvrzení dítěte. To přísluší až soudu, resp. soudnímu znalci.</p>
<p>Možnosti a</p>	<p>Školy a další výchovné ústavy by měly být zodpovědné za doplňující vzdělávání</p>

limity pedagoga	svých pedagogů, školních psychologů či metodiků primární prevence (zajišťují např. NÚV nebo VISK). V každé škole nebo instituci, která pracuje s mladými lidmi, by měla být kompetentní osoba, která je s tématem seznámena jak teoreticky, tak prakticky (měla by být vybavena patřičnými dovednostmi, jak se v kritických fázích zachovat). Aby pedagog nebo psycholog uměl adekvátně zareagovat, musí se sám v daném tématu dobře orientovat a měl by mít v záloze někoho, na koho se může obrátit a s kým může dané téma ještě odborně konzultovat.
V jakém případě vyrozumět Policii ČR / OSPOD	Dospělý je povinen chránit a prosazovat nejlepší zájem dítěte . Zjištěné násilí páchané na dítěti (i sexuální) je povinen ohlásit Orgánům sociálně-právní ochrany dítěte (OSPOD) nebo na Policii ČR. Další možnost, jak anonymně ohlásit zjištěné násilí na dětech, nabízejí internetové stránky http://www.protikorupcni-linka.cz/cs/Obecna-temata/Nasili-na-detech/ .
Doporučené odkazy, literatura	<p>Literatura:</p> <p>BENTOVIM, A.: <i>Týrání a sexuální zneužívání v rodinách</i>. Grada, 1998. ČEPICKÝ, P.: <i>Úvod do antikoncepce pro lékaře gynekology</i>. Levret, 2002. FIFKOVÁ, H.; WEISS, P.; PROCHÁZKA, I.: <i>Transsexualita</i>. Grada, 2002. CHMELÍK, J. a kol.: <i>Mravnost, pornografie a mravnostní kriminalita</i>. Portál, 2003. KRACÍK, J.: <i>Sexuální výchova postižené mládeže: skripta pro posluchače Pedagogické fakulty UK</i>. Karolinum, 1992. KUŽELOVÁ, M.: <i>Co by měla sestra vědět o antikoncepci</i>. Levret, 2005. LUKŠÍK, I.; SUPEKOVÁ, M.: <i>Sexualita a rodovost v sociálních a výchovných súvislostiach</i>. Humanitas, 2003. MILFAIT, R.: <i>Komerční sexualizované násilí na dětech</i>. Portál, 2008. RAŠKOVÁ, M.: <i>Přípravenost učitele k sexuální výchově v kontextu pedagogické teorie a praxe v české primární škole</i>. Univerzita Palackého v Olomouci, 2008. WEISS, P.; ZVĚŘINA, J.: <i>Sexuální chování obyvatel ČR. Situace a trendy</i>. Portál, 2001. WEISS, P.: <i>Sexuální deviace</i>. Portál, 2002. WEISS, P.: <i>Sexuální zneužívání dětí</i>. Grada, 2005. WEISS, P. a kol.: <i>Sexuologie</i>. Grada, 2010. JEDLIČKA, J.; STUPKA, J.; CHMELOVÁ, B.: <i>Příručka HIV poradenství</i>. SZÚ, 2007.</p> <p>Sborníky odborných konferencí:</p> <p><i>Ženy a drogy</i>. Praha 15.–16. dubna 2009 (vydalo Občanské sdružení SANANIM) <i>Mladiství a drogy</i>. Praha 20.–21. dubna 2010 (vydalo Občanské sdružení SANANIM) <i>Sexualita a drogy</i>. Praha 21. března – 1. dubna 2011 (vydalo Občanské sdružení SANANIM) <i>K realizaci sexuální výchovy v základní škole: sborník příspěvků z pracovního semináře</i> (Slezská univerzita v Opavě, Fakulta veřejných politik v Opavě, Ústav pedagogických a psychologických věd, 2011) <i>Sexualita mentálně postižených: sborník materiálů z celostátní konference</i> (Orfeus, Centrum denních služeb, 2004) Mellan, J. K sexualitě mentálně postižených. In: Mitlöhner, M.: <i>13. celostátní kongres k sexuální výchově v České republice</i>. Sborník referátů. Praha: SPRSV, 2005.</p>

	<p>Internetové odkazy:</p> <p>http://planovanirodiny.cz/</p> <p>Sdružení Linka bezpečí (116 111), www.linkabezpeci.cz</p> <p>Trestní zákoník:</p> <p>http://business.center.cz/business/pravo/zakony/trestni-zakonik/cast2h2d1.aspx#par168</p> <p>Materiály vypracované Radou Evropy, které by mohly pomoci při zajištění prevence:</p> <p>http://www.tadysenedotykej.org/Default_cz.asp</p> <p>Bakalářská práce o pedofilii, tj. erotické orientaci na nedospělé osoby (děti). Zabývá se především těmi pedofilně orientovanými lidmi, kteří nepáchají trestné činy na dítěti či dětech a jejichž hlavní problém nespočívá v nutkání k takovým činům.</p> <p>Ke stáhnutí na: http://is.muni.cz/th/174448/pedf_b</p>
--	--

<p>CO DĚLAT, KDYŽ – INTERVENCE PEDAGOGA</p> <p>Rizikové chování ve školním prostředí – rámcový koncept</p> <p style="text-align: center;">Příloha č. 19</p> <p style="text-align: center;">Příslušnost k subkulturám</p> <p style="text-align: center;"><i>Autor: PhDr. David Heider</i></p>	
Typ rizikového chování	<p>Subkultury jsou přirozenou součástí života dospívajících, inklinace k nim se tedy začíná výrazně projevovat od cca 13. roku života. V rámci psychického vývoje tato příslušnost představuje důležitou součást přechodu mezi dětstvím a dospělostí. Umožňuje dospívajícímu především odpoutat se od pasivního následování hodnot rodičů a autorit, vytváří předpoklad pro budoucí tvorbu vlastní identity v rámci společnosti a představuje první krok v rámci nacházení vlastní svébytnosti (proces individuace).</p> <p>Přestože je přínos subkultur pro psychický vývoj dospívajícího zřejmý, negativním dopadem příslušnosti k některým subkulturám může být osvojení si některých forem rizikového chování, nejčastěji různé formy závislostního jednání (konzumace nejrůznějších drog či ulpívání na jednom typu činnosti).</p>
Východiska	<p>Kolem 12. roku věku jedince dochází k výraznému kroku v rámci procesu individuace a separace (oddělování od rodičů či významných dospělých v životě jedince a vytváření vlastní svébytnosti v sociálním prostoru). Jedinec postupně začíná přemýšlet o světě jako systému hodnot, smyslu, směřování, etiky apod., což vytváří potřebu formulovat vlastní názor na jevy spojené s vlastním životem či životem společnosti. Vzhledem ke komplikovanosti daného úkolu (jak z hlediska intelektuálního, tak z hlediska postmoderního pluralismu, tedy společné koexistence mnoha různých a vzájemně se popírajících výkladů světa a společnosti) dospívající přirozeně sahají po „přemostění“ této reality prostřednictvím zjednodušujících a paušalizujících výkladů jednotlivých</p>

subkultur. To má svou mimořádnou naléhavost zejména v městském prostředí, ve kterém je koexistence různých výkladů světa těsnější a vyžaduje ostřejší vyhranění.

Kromě tohoto „filozofického“ pohledu mají subkultury klíčovou vlastnost jako platforma pro setkávání jedinců jedné generace a kromě pocitu sounáležitosti vytvářejí prostor pro navazování intimnějších a také milostných a sexuálních vztahů. Pocit blízkosti s ostatními dává jedinci jistotu, že (zjednodušeně řečeno) nebude sám.

Subkultury jsou tedy pro dospívající klíčovým prostorem, z toho vyplývajícím rizikem je skutečnost, že jedinec může být ochotnější a povolnější k činnostem, které by za jiných okolností odmítal.

Rozlišujeme dvě různé formy příslušnosti k subkulturám vycházející z vývoje identity (dle Jamese Marcii, 1966):

- 1) Zástupné ztotožnění – zpravidla dočasná příslušnost k dané skupině, naivní ztotožnění se s hodnotami, možná fluktuace mezi jednotlivými subkulturami
- 2) Pravé ztotožnění – relativně stálá příslušnost, dlouhodobá elaborace vlastního přístupu, častá je aktivní angažovanost v realizaci společných akcí apod.

Níže uvedený popis nejčastěji se vyskytujících subkultur by měl pomoci porozumění základním atributům subkultur a zároveň přináší přehled možných (nikoli nutných) typických rizik.

Anarchismus

Mezinárodní politické hnutí, které odmítá jakoukoliv formu státního zřízení a aplikaci centrální moci na řízení či omezování života jednotlivce. Klíčovým pojmem zde je osobní svoboda. Toto politické hnutí neakceptuje zřízení, kde je uplatňována moc člověka nad druhým člověkem.

Ideové kořeny tohoto hnutí lze vysledovat např. ve vzniku evangelických církví (které odmítaly uznat katolickou církev jako zastoupení Boha na Zemi), u některých hnutí aktivních během Francouzské revoluce či na pozadí bolševické revoluce v Rusku. Ideové základy hnutí dostalo v 19. století, zejména pak během revolucí na konci 40. let. S tímto obdobím je nejvíce spjato jméno Michaila Bakunina, který byl v této době oponentem Marxových myšlenek.

V současné době existují po celém světě nejrůznější formy anarchismu, některé směřují spíše ke kolektivismu (výrobní prostředky vlastní společenství, které je řízeno vůlí všech jednotlivců) ale také k individualismu (např. anarchokapitalismus), který odmítá jakoukoli formu státního aparátu a organizace ze strany státu a vše nechává na dohodě jednotlivců. V České republice jsou v současnosti anarchistické směry sdruženy pod hlavičkou Československé anarchistické organizace. Jejich aktivita je zaměřena na pořádání demonstrací

(zejména pochody proti neonacistům či zasedání Mezinárodního měnového fondu a Světové banky v Praze), pravidelně vydávají časopis A-kontra (aktuálně čtvrtletník), který se věnuje šíření anarchismu a reflexi aktuálního dění ve společnosti.

Rizika: Chování členů této subkultury může být namířeno proti autoritám, pravděpodobně bude patrný odpor vůči nařízením, pravidlům, školní disciplíně apod. Jednotlivci vyznávající tuto ideologii se budou stavět na odpor vůči represivním postupům a budou velmi citliví na jakoukoliv formu byť jen domnělé nespravedlnosti ze strany autorit. Budou mít však pravděpodobně zájem se vzdělávat a budou ochotni k diskusi na společenská témata. U jedinců, kteří patří mezi radikální skupiny v rámci anarchistického hnutí, lze předpokládat, že se budou účastnit demonstrací a také střetů s příslušníky nacionalisticky a rasisticky orientovaných skinheads, neonacistických uskupení apod.

Emo

Subkultura vycházející z punku, vyznačující se výraznou vnější image, doprovázená deklarovanou i skutečně prožívanou emocionální citlivostí, bohatými vnitřními prožitky, přemýšlivostí a inklinací k různým formám umění.

Součástí vnější image jsou výrazné účesy (černé, rovné vlasy, česané na „patku“), upnuté džíny a triko se spíše strohými nápisy, boty značky Converse. Časté je používání odznaků, tenisových nátepníků, výrazných pásek a dalších doplňků.

Se subkulturou není spojena žádná politická či ideologická orientace ani nadměrná konzumace drog. Členové subkultury se scházejí především na sociálních sítích a na koncertech spřízněných kapel. V minulosti bylo emo často spojováno s údajně častým sebepoškozováním či dokonce sebevraždami členů této subkultury, emo jako hudební a životní styl však toto chování přímo nepodporuje, někteří členové se dokonce proti tomuto chování přímo vymezují.

Chování členů subkultury je vůči okolnímu světu indiferentní, nenese prvky agresivního či antisociálního jednání.

Rizika: možná apatie vůči školním povinnostem, výrazná až provokující image, u labilních jedinců známky sebepoškozování

Gothic/Witch

Hudební a módní kultura vycházející z post-punku a metalu na počátku 80. let 20. století. Využívá odkazy na „gotické“ romány z 19. století, využívá vizuální stránky hororových filmů a ladění temné a melancholické hudby. Je spojena především s velmi výrazným zevněškem, zejména pak výrazným líčením (i chlapci), využíváním výhradně černé barvy, stříbrných cvočků, ostnů a jiných kovových prvků včetně piercingu. Na většinovou populaci působí úprava zevnějšku členů subkultury zcela nepochopitelně a temné ladění u běžné populace vyvolává spíše odkazy na psychické poruchy. Je však spíše projevem vysoké citlivosti, přemýšlivosti a možné introverze daného jedince. Výrazný zevněšek

pak může mít funkci spíše „obrané vrstvy“ vůči okolí než agresivního či útočného ladění. Zároveň však tato subkultura může být atraktivní právě pro patologické jedince se sklonem k násilí, a přestože sama subkultura jakoukoliv formu projevovaného násilí nepodporuje, může být těmito jedinci zneužita.

Běžní členové však zpravidla jeví spíše zájem o kulturu a umění, často čtou beletrii či básně (spíše vážně až tragicky laděné), zajímají se o temné stránky existence člověka (např. smrt, násilí nebo deprese), spíše však z „teoretického hlediska“.

Rizika: horší navazování běžných sociálních kontaktů, časté předsudky okolí, v ojedinělých případech podpora již existujících patologií – např. depresivita či sklon k násilí

Hip-hop

Jedná se především o hudbu a s ní spojený životní styl. Subkultura vychází z afroamerických a hispánských subkultur předměstí amerických měst ze 70. let 20. století. Reflektuje život nižších socioekonomických vrstev bez jasné perspektivy, stojících mimo zájem většiny. Hodnotově je subkultura orientovaná proti jakýmkoliv formám rasismu, materialismu, sexismu a dalším formám diskriminace nebo domnělé redukce života a vztahů na zisk a bohatství.

Hudba je specifická svou monotónní rytmikou (beat) reprodukovanou z gramofonových desek či jiných přehrávačů (které ovládá tzv. DJ, čti dýdžej) a odříkávaným, důsledně rytmizovaným a zpravidla rýmovaným textem (interpretovaným tzv. MC, čti emsí). Text zpravidla nese poselství, sdělení a neslouží jen k prosté konzumaci.

Členové subkultury nejeví zájem o „kariéru“ v běžném slova smyslu, odmítají usilovat o materiální blahobyť, orientují se na vztahy a zaštiťují se proklamacemi o dodržování hodnot, jako např. solidarita, humanismus apod.

Součástí hip-hopové kultury je také graffiti jako další z nástrojů tzv. kultury ulice. Původně sloužilo pro označení teritoria pouličními gangy a pro rozšiřování názorů politických aktivistů. Hip-hopovou subkulturou je graffiti pojímáno jako umělecká forma vyjádření stojící mimo hlavní proud umění. Součástí tohoto vyjádření je také malování graffiti na nelegální plochy (většinou zdi dopravních staveb, méně již domů), což je projevem pomyslného obsazování městské ulice jako „domova“ členů dané subkultury. V řadě měst existují také legální plochy, na které je možné graffiti malovat, pro některé je však tato forma neatraktivní a dokonce z jistého úhlu pohledu i odporující jejich hodnotám a zásadám.

S hip-hopovou subkulturou se mnohdy pojí také konzumace převážně tzv. „měkkých“ drog, především pak marihuany. Hip-hopová subkultura je tvořena společenstvími, zpravidla kolem lokálních „guru“, hudebních skupin či alternativních hudebních vydavatelství „labelů“, které pak tvoří tzv. „crew“. Ty mezi sebou navazují buď partnerské, či rivalitní vztahy, a vytvářejí tak vnitřní lokálně specifickou strukturu v rámci subkultury.

Rizika: tvorba graffiti (přestupek), konzumace marihuany, dlouhodobá rezignace

na školní povinnosti – výrazná a dlouhotrvající demotivace

Punk

Hnutí, hudební a životní styl formovaný v první polovině 70. letech 20. století jako protest vůči vládnímu establishmentu a kulturnímu mainstreamu. Ideově vychází z hnutí, které v Anglii té doby reprezentovaly postoje dělnické třídy tzv. „na okraji“ společnosti nedisponující výrobním a kulturním kapitálem. Punk v sobě zosobňuje protest vůči jakékoliv formě státní autority a vůči většinově sdílené hodnotě peněz a majetku (viz např. sdílené heslo „no future!“).

Součástí vnějších znaků hnutí punk jsou velmi výrazné účesy (tzv. „číra“), vysoké pevné boty, kožená nebo džínová bunda s cvočky a nášivkami. Není to však nutnou podmínkou.

Hudba se vyznačuje živelnou energií a přirozenou, neškolenou instrumentací. Členové hnutí také obsazují neobydlené budovy a na těchto místech zakládají lokální kulturní centra, tzv. squaty (což je fenomén alternativního způsobu života, který se nedotýká jen punku, ale i anarchismu a dalších směrů).

Hnutí již nemá radikální znaky jako v době svého vzniku, někteří členové této subkultury se běžně zapojují do společenského života, přesto se však stále jedná o významnou subkulturu i v České republice (viz heslo „Punk’s not dead“).

Hnutí je politicky výrazně levicové, v některých svých podobách splývá s idejemi anarchismu, často se vymezuje vůči nejružnějším formám diskriminace a podporuje emancipaci žen.

Rizika: možná dlouhodobá rezignace na „běžné“ hodnoty, riziko záškoláctví, sníženého prospěchu, obtíže s autoritami – zejména nekázeň, drzost, nadměrná konzumace alkoholu, okrajově také marihuany, přestupky vůči veřejnému pořádku, zejména na politických akcích (zejména pak členové anarchistických hnutí, specificky pak hnutí AntiFa)

Ska/Reggae

Ska je hudební styl s původem na Jamajce vyznačující se rychlou rytmikou a pozitivní atmosférou písní. Ve ska jsou často používané dechové nástroje hrající v tzv. „sekcí“, zpravidla se jedná o trubku, saxofon a pozoun. Později se na základě ska (zjednodušeně řečeno jeho „zpomalením“) vytvořilo reggae.

Ska bylo oblíbené v 70. letech anglickými skinheads (tehdy dělnické hnutí mající jen málo společného se současnými skinheads, tak jak je známe z ČR) a mods (módní a umělecká subkultura v Anglii v 60. a 70. letech).

Subkultura je politicky orientována levicově, vystupuje proti fašismu, nacismu a jiným formám militarismu a diskriminace, přesto však neužívá politický aktivismus jako formu sebe prezentace. Subkultura je vnitřně velmi soudržná a kulturně činná.

Příslušníci se občas označují jako „rude boys“, což je původní název pro mladistvé delikventy na Jamajce, v současnosti je však pojem užívaný jako odkaz ke kořenům dané subkultury a nemá primárně kriminální obsah.

Z hlediska image je využívána především černá a bílá barva. Časté je elegantní oblečení jako saka, kravaty, košile, často lze zaznamenat černobílý kostkovaný vzor na nejrůznějších částech oblečení.

Rizika: konzumace především tzv. „měkkých“ drog, zejména marihuany, občas se vyskytují také syntetické drogy, přestupky vůči veřejnému pořádku, zejména na politických akcích

RPG komunity / síťové PC hry

RPG, tedy Role-playing games jsou epické, dlouhodobé skupinové hry odehrávající se ve fiktivním („fantasy“) světě. Specifikum těchto her je to, že se účastník věnuje rozvoji vlastní herní postavy, která je součástí světa, jenž má vlastní vývoj, důležité milníky a události, a zároveň je také (ve skutečném světě) součástí komunity spoluhráčů.

RPG lze provozovat jako stolní hry, počítačové hry přes internet či lokální síť nebo v přírodě, kde jsou realizovány např. velké bitvy či různá shromáždění včetně kostýmů a nejrůznějších rekvizit. Společenství tedy může být virtuální i skutečné, tedy fyzické.

Z hlediska vizuálního či politického nemají většinou tyto skupiny lidí žádný jednotící prvek. Z pedagogického hlediska můžeme při silné identifikaci s postavou u některých jednotlivců zaznamenat sníženou motivaci k činnosti v reálném světě. K tomu dochází zejména tehdy, pokud hráč ve fiktivním světě (či v reálné komunitě) dominantně realizuje některé ze svých potřeb (např. potřebu úspěchu, dominance, přátelství a lásky). Skutečný svět se pak může jevit jako nezajímavý a/nebo nepřátelský. Samotné hry však tento efekt nevyvolávají a naprostá většina účastníků dokáže v praxi realizovat své životní cíle (v těchto případech má život ve fiktivním světě podobnou funkci a efekt jako například sledování televizních seriálů většinovou populací).

Rizika: možné „vzdálení se“ od reality a postupná ztráta zájmu o školní a jiné povinnosti, snížené množství prožitků nejrůznější povahy z reálného světa (např. prožitá láska, přátelství, zábava apod.), možná tvorba závislosti při zvýšené frekvenci hraní

Skinheads

Tato subkultura vznikla v Anglii v 60. letech 20. století jako opozice k „umírněným“ proudům dělnických a uměleckých subkultur. Členové se identifikovali s jamajskými „rude boys“ a příležitostně prosazovali své zájmy násilnou pouliční formou. V průběhu 70. let se někteří skinheads začali účastnit aktivit namířených proti přistěhovalcům, a tak se původně politicky indiferentní skupina postupně stávala více národně orientovaným hnutím. Skinheads se tak rozdělili na původní „oi-skinheads“, kteří zastávají levicové názory a ostře se staví proti rasismu a nacionalismu (hudebně se orientují na ska, ska-punk), a skupinu skinheads, kteří jsou orientováni pravicově, veřejně vystupují proti

	<p>přistěhovalcům, homosexuálům, narkomanům a dalším menšinám vymykajícím se jejich představě zdravé součásti národa. V ČR jsou s pojmem skinheads identifikovány spíše skupiny vyznávající nacionalistickou, v extrému až neonacistickou ideologii, ve skutečnosti však lze za „skinheads“ označit celou řadu dílčích názorových a ideologických proudů, které s neonacismem a rasistickými postoji nemají nic společného (např. Redskins, S.H.A.R.P. apod.).</p> <p>Extrémně pravicové skupiny jsou zpravidla velmi dobře organizovány, vyznávají hierarchické řízení a realizují bohatou mezinárodní spolupráci. Mezi jejich ideologické cíle patří boj proti imigrantům, homosexuálům a jiným menšinám, včetně použití provokativních akcí (např. pochody vyloučenými lokalitami), či dokonce násilí, a dále podpora celé řady sociálních témat.</p> <p>Členové této subkultury nosí pevné vysoké boty (tzv. kanady), koženou nebo džínovou bundu (např. tzv. „křivák“ či „bomber“), časté jsou nášivky, které dávají najevo příslušnost daného jedince k nějaké podskupině či ideologii.</p> <p>Tyto skupiny jsou výrazně orientovány na sdílené hodnoty a principy (soustředění na „české“ hodnoty a tradice, výrazně např. husitství), vystupují proti multikulturalismu a přistěhovalectví, jsou velmi dobře organizováni a vzhledem k ilegálnosti některých jejich aktivit jsou také velmi uzavření a vůči sociální majoritě nedůvěřiví.</p> <p>Rizika: vyšší riziko agresivního chování (např. konflikty s radikálními anarchistickými skupinami či Romy); možné podílení se na protizákonných aktivitách ve smyslu činností ukotvených v trestním zákoníku v paragrafu „Podpora a propagace hnutí směřujících k potlačení práv a svobod člověka“, zločinů z nenávisti, popírání genocidy aj.</p>
<p>Sít' partnerů, spolupráce v komunitě, kraji</p>	<p>Školní metodik prevence s výchovným poradcem, školním psychologem, třídním učitelem, se školským poradenským zařízením, v součinnosti s rodiči/zákonnými zástupci. Spolupracovat na odhalování příčin a možných negativních dopadů, tj. rizikového chování vyplývajícího z příslušnosti k subkultuře může školské poradenské zařízení (zejm. SVP a PPP).</p>
<p>Legislativní rámec</p>	<p>příslušnost k subkulturám není upravena žádným legislativním předpisem.</p> <p>S některými extremistickými skupinami se pojí specifické chování upravené trestním zákoníkem, konkrétně:</p> <p>96 trestního zákoníku Násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci</p> <p>98 trestního zákoníku Hanobení národa, etnické skupiny, rasy a přesvědčení</p> <p>98a Podněcování k nenávisti vůči skupině osob nebo k omezování jejich práv a svobod</p> <p>36 trestního zákoníku Omezování svobody vyznání</p> <p>60 trestního zákoníku Podpora a propagace hnutí směřujících k potlačení práv a svobod člověka</p>
<p>Typ prevence</p>	<p>Nespecifická a specifická primární prevence</p>

<p>(specifická, nespecifická)</p>	<p>Preventivní působení v oblasti subkultur je minimálně sporné, a to z důvodu, který je zmiňován už v úvodu textu, že příslušnost k určité skupině (třeba menšinové) je přirozeným vývojovým krokem v životě dospívajících. Můžeme tedy mluvit o prevenci některých rizikových projevů chování, které jsou s určitými subkulturami úzce a někdy typicky spjaty.</p> <p>Na úrovni nespecifické primární prevence je možné se zaměřit (stejně jako v případě projevů jiných typů RCH) na vytváření bezpečného prostředí, v jehož rámci se mohou subkultury bezpečně rozvíjet a projevovat. Do této oblasti patří podpora otevřenosti k názorům druhých (tolerance k názorové pluralitě), rozvíjení dovednosti naslouchat, podpora koheze třídních kolektivů, ale také nastavování organizačních a vztahových pravidel uvnitř skupiny (třídy, školní komunity). Příslušnost k jakékoliv subkultuře nesmí být zdrojem nebezpečí ani pro jedince, ani pro skupinu v jeho okolí, ani pro společnost.</p> <p>Specifická prevence se potom může zaměřovat na jednotlivé rizikové faktory provázející jednotlivé typy subkultur, tak jak jsou popsány v rámci části Východiska. Zásadním krokem pro takové působení by mělo být seznámení se skutečnou historií a vývojem jednotlivých subkultur a informace o jevech, které mohou být pro jedince a jeho okolí rizikové.</p>
<p>Jak postupovat</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1) Samotná příslušnost k subkultuře ještě nic neznamená, nenesse automaticky nebezpečí výskytu rizikového chování. Negativní pohled na danou subkulturu může být výsledkem vlastních předsudků. <ul style="list-style-type: none"> - nenechte se zmást vzhledem – to, že někdo vypadá pro dospělého nepřijatelně, ještě nemusí znamenat, že se nepřijatelně i chová - snažte se akceptovat příslušnost žáka k subkultuře jako jeho vývojovou potřebu, nezesměšňujte jej, nekomentujte to, co lze z pohledu dospělého jedince považovat za nevhodné či směšné - kritizujte chování, nikoliv subkulturu: případnou kritiku směřujte na daného jedince a jeho chování, nikoliv na jeho příslušnost k dané skupině, nebo snad na skupinu jako celek („to je těmi tvými kumpány a tou hudbou, kterou posloucháte“), vytváří to pocit křivdy a „házení do jednoho pytle“ 2) Snažte se o dané subkultuře něco dovědět – pomůže vám to v komunikaci s daným jedincem. Naprostá většina dospívajících je vnitřně nejistá, proto uvítá spíše přijetí než kritiku – na tu bude reagovat defenzivně. 3) Možná rizika dané subkultury berte jako možnost, ne jako jistotu. <ul style="list-style-type: none"> - skutečnost, že v rámci dané subkultury existuje zvýšené riziko rizikového chování, ještě neznamená, že tak jednájí všichni. <p>Specifická intervence je řízena povahou rizikového chování (viz doporučený postup při závislosti na návykových látkách, záškoláctví apod.).</p> <p>Co by mělo být cílem řešení: Cílem řešení by mělo být oddělit příslušnost k subkultuře a projevy rizikového chování. Tj. neřešit a nesankcionovat příslušnost k subkultuře, ale pouze rizikové chování. Žádná subkultura nemá</p>

	za „povinnost“ brát drogy či chodit za školu.
Možnosti a limity pedagoga	Pedagog se může k žákovi či studentovi „přiblížit“ akceptací žákovy příslušnosti k subkultuře a vyjádřeným porozuměním jeho situaci. Měl by být schopen podat pomocnou ruku a dát jasné hranice nepřijatelným formám chování. Pokud tento přístup nebude účinný, pak je třeba situaci řešit společně s rodiči/zákonnými zástupci a poradenským zařízením.
V jakém případě vyrozumět Policii ČR / OSPOD	Pokud má učitel jistotu, že byl spáchán trestný čin, má ze zákona povinnost obrátit se na orgány činné v trestním řízení. Pokud má takovéto podezření, zákon určuje školskému zařízení za povinnost nahlásit tuto skutečnost obecnímu úřadu, tedy sociálnímu pracovníkovi z orgánu sociálně-právní ochrany dětí (OSPOD).
Doporučené odkazy, literatura	Smolík, J. <i>Subkultury mládeže, uvedení do problematiky</i> . Grada, Praha 2010. Souček, T. a kol. <i>Kmeny</i> . Nakladatelství Biggboss, Praha 2011. Marcia, J. Development and Validation of Ego-Identity Status. <i>Personal and Social Psychology Journal</i> , 3, State University of New York, New York, 1966.

Metodické doporučení k primární prevenci rizikového chování

Rizikové chování ve školním prostředí – rámcový koncept	
Příloha č. 20	
Domácí násilí	
<i>Autoři: Mgr. Martina Hronová, Adéla-Zelenda Kupcová, PhDr. Jana Zapletalová</i>	
Typ rizikového chování	<p>Domácí násilí řadíme mezi typy rizikového chování, které mohou ohrozit zdravý vývoj žáků a mít nepřímé dopady do chování žáků. Má negativní vliv na harmonický vývoj dětí a mladistvých zejména v oblasti emocionální, vztahové, může ohrozit i zdravý tělesný vývoj. Domácí násilí je netypickou formou rizikového chování pro školní prostředí, navíc je složité ho přesně identifikovat a správně vyhodnotit míru a potřebu podpory z vnějšího prostředí. Špatně zvolená forma intervence může mít paradoxně závažné negativní dopady na řešení celé situace. Násilí, které se odehrává v rodině, se může projevat v chování žáka a může být jedním z důvodů dalších forem rizikového chování (např. záškoláctví, zneužívání návykových látek, sebepoškozování, násilné chování aj.).</p> <p>Rodina, v níž se odehrává domácí násilí, představuje rizikové prostředí, které má přímé dopady na všechny členy rodinného systému, zejména pak na děti. Negativně ovlivňuje vývoj dětí a mladistvých zejména v oblasti psychické, sociální a emocionální a promítá se do chování dítěte.</p>

	<p>Domácí násilí představuje obvykle fyzické, psychické, nebo sexuální násilí mezi blízkými osobami, k němuž dochází skrytě v soukromí. Je typické, že se intenzita násilného chování v průběhu času stupňuje, což snižuje schopnost oběti i agresora toto chování zastavit a pracovat na nápravě narušeného vztahu.</p> <p>Klíčové charakteristiky domácího násilí:</p> <ul style="list-style-type: none"> ● Je opakované. ● Je neveřejné, probíhá v soukromí domácnosti. ● Eskaluje. Domácí násilí se stupňuje jak ve svých formách (od urážek a ponižování až k fyzickému násilí), tak i ve své hloubce (od první facky až po velice brutální napadání, jež může vést k ohrožení na životě). ● Role oběti a agresora jsou jasně rozdělené, nezaměňují se. ● Zcela zásadní pro identifikaci násilí je zneužívání moci a kontroly, která v oběti vzbuzuje strach. ● Pachatel bývá násilný většinou jen ke své oběti, nikoli navenek, mívá „dvojí tvář“. Okolí se může jevit sympatický. Pouze část pachatelů je agresivní i navenek. ● Pachatel považuje svoje chování za ospravedlnitelné, má pocit nároku na takové chování. ● K domácímu násilí dochází v cyklech: znamená to, že se střídají období vzrůstání napětí a násilí, období relativního klidu a opětovného narůstání tenze a opětovného násilí. ● Chování oběti je zaměřeno na zajištění přežití (např. minimalizace nebo snižování násilí, přebírání odpovědnosti za násilí, ochrana násilníka, setrvávání v násilném vztahu).
<p>Východiska</p>	<p>Domácí násilí nabývá různých forem, z nichž všechny jsou škodlivé a ohrožují zdravý vývoj osobnosti a vzájemné vztahy mezi blízkými osobami.</p> <p>Psychické násilí Patří sem např.: zastrašování, výhrůžky; zvýšená kontrola; ponižování a neustále kritizování; odpírání spánku, sledování, vyhrožování sebevraždou, zpochybňování hodnoty jedince a jeho hodnot i duševního zdraví; vyhrožování a vydírání; nucení k naprosté poslušnosti aj. Agresor v rámci psychického násilí mnohdy využívá i další osoby (vyhrožování, že děti nebude mít druhá osoba ráda, že jimi opovrhne; ponižování a urážení např. rodičů; vyhrožování násilím vůči dalším blízkým osobám aj.). Psychické násilí má silné dopady na sebehodnocení a sebevědomí oběti, která obvykle po čase přijme sebeobraz, který jí vnucuje agresor. To velmi snižuje schopnost danou situaci řešit a opustit agresora.</p> <p>Fyzické násilí Jakékoli opakované, násilné projevy mezi blízkými osobami, kdy jedna osoba je vždy obětí, druhá agresorem. Fyzické násilí může i</p>

<p>Dítě jako oběť a svědek domácího násilí</p>	<p>nemusí zanechávat viditelné následky. Může vést k vážnému ohrožení zdraví i života jedince, vždy negativně ovlivňuje jeho psychiku.</p> <p>Sexuální násilí/zneužívání Nejčastějšími formami jsou znásilnění, donucení k odmítaným sexuálním praktikám, osahávání aj., může mít ale i verbální podobu spočívající ve slovní produkci se sexuálním podtextem nebo v nucení ke sledování pornografie apod. Agresor často zneužívá závislého postavení oběti.</p> <p>Ekonomické zneužívání Nejčastěji se projevuje v zamezení přístupu k jakýmkoli prostředkům, v systematickém nátlaku např. v nátlaku na přepsání nemovitých statků, nucení k převzetí dluhů aj.</p> <p>Sociální násilí/izolace Jedná se o formu psychického násilí. Agresor oběť izoluje od její rodiny a přátel, zamezuje jí v kontaktu se světem (zákaz vycházek, odejmutí telefonu apod.), izoluje ji od informací o vnějším světě a veřejném dění. Ve všech formách domácího násilí může dítě figurovat jako oběť i jako svědek, přičemž obě tyto role ohrožují jeho další vývoj, psychické zdraví a následný život, zejména vztahy. Neexistují přesné statistiky evidující domácí násilí, což vyplývá z jeho klíčové charakteristiky – neveřejnosti a také z častého studu oběti. Přesto dle odhadů se domácí násilí páchané na dětech týká ročně asi 40 000 dětí mladších 15 let. S domácím násilím se setká až 38 % českých žen a děti jsou v roli svědků až v 90 % případů domácího násilí, násilný rodič zaútočí i na své dítě ve 40 – 60 % případů (zdroj: Rosa, o.s.).</p> <p>Děti jsou za svědky domácího násilí považovány, pokud vidí či slyší násilné projevy, vidí důsledky (zranění) násilí. Přítomnost dítěte u domácího násilí je považuje WHO (Světovou zdravotnickou organizací) za psychické týrání dítěte. Pokud jsou děti svědky domácího násilí, často se projevují stejně, jako děti-oběti. Rovněž i důsledky pro jejich další vývoj a život jsou srovnatelné s těmi, s nimiž se potýkají děti, které jsou v roli oběti.</p> <p>Děti, které jsou vystaveny násilí mezi rodiči, na tuto situaci reagují podobnými symptomy, jako děti, které jsou samy týrány a zneužívány. Strach a bezmoc totiž zažívají i ty děti, které násilí „jen“ vidí nebo slyší. Násilí se totiž dotýká všech členů rodiny a celého jejího systému. Pokud se navíc dítě rozhodne oběť bránit, vystavuje se samo nebezpečí přímého fyzického, ale i psychického násilí.</p> <p>Povinnosti a omezení školy Včasná identifikace domácího násilí v rodině žáka a studenta může vést k dřívější a efektivnější podpoře a intervenci pro děti a jejich rodiny. Škola tedy obvykle nemůže být tím, kdo primárně zasahuje do</p>
---	---

	<p>řešení situace v rodině. Učitelé ale musí vědět, jak v takových případech postupovat, aby jejich intervence násilí v rodině ještě více nevystupňovala.</p> <p>Není úlohou pedagoga, usuzovat na domácí násilí na základě svých pocitů, vyvozovat je z chování a projevů dítěte. Pedagog je však povinen jednat v okamžiku, kdy se mu například dítě svěří, či pokud zaznamená dlouhodobé nezpochybnitelné známky násilí páchaném na dítěti (podvýživa, modřiny aj.), (podrobněji viz kap. <i>Doporučené postupy z hlediska pedagoga × nevhodné postupy</i>).</p> <p>Situaci nemůže řešit pedagog sám, ale vždy s dalšími odborníky. Vhodné je obrátit se na nejbližší středisko výchovné péče (podrobněji viz kap. <i>Sít partnerů, spolupráce v komunitě, kraji</i>).</p> <p>Pokud se ukáže, že je dítě obětí domácího násilí, které splňuje skutkovou podstatu trestného činu, je zaměstnanec školy povinen tuto skutečnost oznámit Policii ČR a OSPOD. Pokud tak neučiní, porušuje § 368 Trestního zákona. (podrobněji viz kap. <i>Kdy, koho a v jakém případě vyrozumět – škála rizika ve vztahu k typům prevence</i>) Učitel nemůže poskytovat terapeutické služby, nutit dítě k výpovědi či intervenovat v rodině.</p>										
<p>Rizikové chování vyskytující se u dětí vystavených domácímu násilí a protektivní faktory</p>	<p>Rizikové prostředí, v němž dítě, které je svědkem či obětí domácího násilí vyrůstá, může vést sekundárně k četným formám rizikového chování, jejichž je dítě aktérem.</p> <p>Tabulka uvádí nejčastější formy rizikového chování vyskytující se u dětí v roli svědků či obětí domácího násilí. Zobrazuje rovněž faktory, které působí protektivně a minimalizují nebezpečí rozvinutí dalších forem rizikového chování.</p> <table border="1" data-bbox="464 1256 1374 2029"> <thead> <tr> <th data-bbox="464 1256 922 1294">Typ rizikového chování</th> <th data-bbox="922 1256 1374 1294">Protektivní faktor</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td data-bbox="464 1294 922 1442">Dítě se učí nezdravé způsoby vyjadřování hněvu a agrese.</td> <td data-bbox="922 1294 1374 1442">Podpora dětí v dovednosti vyjádřit a pojmenovat emoce, a to i ty negativní jako agrese a vztek, přijatelným způsobem.</td> </tr> <tr> <td data-bbox="464 1442 922 1850">Přebírání vzorů chování z domova: postoj, že je normální nechat si násilí líbit nebo naopak, že pouze násilím dosáhnu toho, co chci.</td> <td data-bbox="922 1442 1374 1850">Poznání a uvědomování si hranic. Kde končí moje hranice, co si už nenechám líbit a nebojím se to vyjádřit, stejně tak jako hranice druhých, které nesmím porušovat. Rozlišení co je špatné a dobré, zdůraznění cesty od vzteku, agrese, až k trestnému činu. Zdůrazňovat dětem právo na pomoc, na vlastní bezpečnost.</td> </tr> <tr> <td data-bbox="464 1850 922 1998">Nepřebírání zodpovědnosti za své činy a svalování viny za vlastní neúspěchy a chyby na druhé.</td> <td data-bbox="922 1850 1374 1998">Pochopení, že každý má vlastní zodpovědnost sám za sebe.</td> </tr> <tr> <td data-bbox="464 1998 922 2029">Mohou mít později potíže</td> <td data-bbox="922 1998 1374 2029">Prevence: hovořit o násilí ve</td> </tr> </tbody> </table>	Typ rizikového chování	Protektivní faktor	Dítě se učí nezdravé způsoby vyjadřování hněvu a agrese.	Podpora dětí v dovednosti vyjádřit a pojmenovat emoce, a to i ty negativní jako agrese a vztek, přijatelným způsobem.	Přebírání vzorů chování z domova: postoj, že je normální nechat si násilí líbit nebo naopak, že pouze násilím dosáhnu toho, co chci.	Poznání a uvědomování si hranic. Kde končí moje hranice, co si už nenechám líbit a nebojím se to vyjádřit, stejně tak jako hranice druhých, které nesmím porušovat. Rozlišení co je špatné a dobré, zdůraznění cesty od vzteku, agrese, až k trestnému činu. Zdůrazňovat dětem právo na pomoc, na vlastní bezpečnost.	Nepřebírání zodpovědnosti za své činy a svalování viny za vlastní neúspěchy a chyby na druhé.	Pochopení, že každý má vlastní zodpovědnost sám za sebe.	Mohou mít později potíže	Prevence: hovořit o násilí ve
Typ rizikového chování	Protektivní faktor										
Dítě se učí nezdravé způsoby vyjadřování hněvu a agrese.	Podpora dětí v dovednosti vyjádřit a pojmenovat emoce, a to i ty negativní jako agrese a vztek, přijatelným způsobem.										
Přebírání vzorů chování z domova: postoj, že je normální nechat si násilí líbit nebo naopak, že pouze násilím dosáhnu toho, co chci.	Poznání a uvědomování si hranic. Kde končí moje hranice, co si už nenechám líbit a nebojím se to vyjádřit, stejně tak jako hranice druhých, které nesmím porušovat. Rozlišení co je špatné a dobré, zdůraznění cesty od vzteku, agrese, až k trestnému činu. Zdůrazňovat dětem právo na pomoc, na vlastní bezpečnost.										
Nepřebírání zodpovědnosti za své činy a svalování viny za vlastní neúspěchy a chyby na druhé.	Pochopení, že každý má vlastní zodpovědnost sám za sebe.										
Mohou mít později potíže	Prevence: hovořit o násilí ve										

	<p>založit vlastní zdravé vztahy, pravděpodobnost ohrožení pokračováním násilí ve vlastním vztahu (např. chlapci z násilných rodin se mohou stát těmi, kdo týrají a naopak).</p>	<p>vztazích, jak vypadá zdravý a nezdravý vztah, co je násilí, jak zvládat vztek.</p>
	<p>Agresivita vůči vrstevníkům, zastrašování, šikana.</p>	<p>Posílení preventivních aktivit zaměřených na pozitivní vztahy ve třídě, netolerance agresivního jednání, šikany. Specifická práce např. školního psychologa s celou třídou.</p>
	<p>Potíže s přizpůsobením; před násilím mohou zkoušet utéct – útky z domova, úniky k drogám a alkoholu.</p>	<p>Posílení sebehodnocení (např. individuálně školní psycholog), ale i posilování zdravých vztahů ve třídě mezi vrstevníky. U svědka či oběti násilí specifická pomoc externě z rukou odborníka.</p>
<p>Rizika spojená s domácím násilím</p>	<p>Domácí násilí není ojedinělá hádka či konflikt. Jde o opakované a promyšlené napadání a používání moci. Navíc se násilí opakuje v cyklech a má rostoucí tendenci. Při těchto opakujících se situacích je ohrožen nejen psychický stav a sociální vztahy, ale i fyzický stav dětí. Ty totiž na systematické týrání a ponižování reagují trvalým napětím. Zkušenost s násilím může ovlivnit negativně rozvoj dětského mozku a jeho funkcí. Děti mohou mít potíže zejména s koncentrací, učením, schopností empatie a s rozvíjením normálních vztahů s druhými.</p> <p>Vystavení dítěte domácímu násilí má dopad do kvality života dítěte a mnohdy přetrvává i do dospělosti.</p> <p>Dlouhodobé důsledky domácího násilí (platí pro děti-oběti i děti-svědky):</p> <p>Psychické důsledky:</p> <ul style="list-style-type: none"> ● snížené sebevědomí ● posttraumatická stresová porucha ● psychosomatická onemocnění ● neurózy, poruchy osobnosti ● poruchy příjmu potravy ● únik k závislostnímu chování ● sebevražedné tendence ● CAN (Syndrom týraného a zneužívaného dítěte) ● regresivní chování ● opožděný psychomotorický vývoj <p>Důsledky v oblasti jednání a sociálních vztahů:</p> <ul style="list-style-type: none"> ● bázlivost, nejistota ● izolace – nemají žádné kamarády nebo mají odstup ve vztazích ● tendence opakovat rodinné vzorce (přijetí role oběti X přijetí role násilníka – dítě napadá dospělou obět i sourozence) 	

	<ul style="list-style-type: none"> ● nedůvěra k druhým (dospělým, mužům, ženám aj.) ● neschopnost navázat hlubší vztah ● špatné dovednosti řešit konflikty
<p>Sít' partnerů, spolupráce v komunitě, kraji</p>	<p>Domácí násilí ovlivňuje celou řadu oblastí života rodiny. Rozhodne-li se oběť situaci řešit, bude potřebovat pomoc několika institucí. Pro efektivní pomoc obětem domácího násilí, ale i jejich dětem, které jsou situací v rodině ovlivněny, je nezbytná spolupráce poskytovatelů služeb a klíčových institucí a organizací.</p> <p>Jedná se o orgány sociálně právní ochrany dětí, které by v případech, kdy jsou děti svědky násilí v rodině, měly spolupracovat s Policií ČR, soudy, se specializovanými centry pro oběti domácího násilí, bezpečnými azylovými domy. Někdy je nezbytná také spolupráce s lékaři a zdravotnickými zařízeními, školou atd.</p> <p>Kvalitní první intervence může významně ovlivnit, zda oběť bude spolupracovat a nebude ohrožen její život a život nebo vývoj dětí v domácnosti.</p> <p>Pracovnice orgánů sociálně právní ochrany dětí sehraávají klíčovou roli v identifikaci ohrožených dětí, nasměrování dětí a jejich matek k vyhledání adekvátní pomoci a také k zajištění vhodných podmínek pro sociální změnu. Na oddělení sociálně právní ochrany dětí se školy, lékaři i oběti domácího násilí obracují zejména v situacích, kdy k násilí v rodině již nějakou dobu dochází a jsou jím ohroženy i nezletilé děti (jako svědci násilí mezi rodiči nebo přímo jako oběti). Sama oběť se na tyto instituce obrací zejména v případech, kdy se rozhodne násilný vztah ukončit a hledá možnosti azylového ubytování, žádá o úpravu poměrů k nezletilým dětem nebo se ocitla v sociální nouzi. Není neobvyklé, že se oběti násilí na oddělení sociálně právní ochrany dětí obracují v první fázi spíše se zástupnými problémy, neidentifikují se s rolí oběti, případně se stydí o násilí hovořit a jako primární problém uvádějí jiné důvody.</p> <p>Na Policii se osoby ohrožené domácím násilím obracují zejména v situacích eskalace násilí a přímého ohrožení (voláním na linku 158) či v situacích, kdy akutní ohrožení násilím již pominulo a oběť chce podat na pachatele trestní oznámení. Úloha policie v případech domácího násilí spočívá zejména v intervenci a v poskytnutí ochrany oběti. Následně probíhá vyšetřování s cílem shromáždění faktů a důkazů a zajištění řádné pomoci od dalších organizací. Školy se na policii obracují v případě podezření na trestný čin týrání dítěte.</p> <p>Lékaři a pracovníci zdravotnických zařízení mohou být jedni z prvních, na koho se oběť domácího násilí obrátí, a to zejména v situacích bezprostředně po útoku. Oznamovací povinnost mají ale lékaři pouze v případě zranění dětí nebo osob, které byly z nějakého důvodu svěřeny do péče jiné osoby. Dospělou oběť domácího násilí by však měli informovat o možnosti podat trestní oznámení apod.</p>

	<p>Domácí násilí je velmi specifický problém, jehož řešení si vyžaduje specializovaný přístup. Pro oběti domácího násilí, stejně jako pro děti, které byly svědky násilí, je důležité, aby se jim dostalo odborné pomoci a péče, a aby poskytovatelé služeb pro tuto skupinu ohrožených osob byli vyškoleni a uměli pracovat se specifiky daného problému. Ve většině případů poskytují specializované služby pro oběti či osoby ohrožené domácím násilím nestátní neziskové organizace, prvotní záchyt pak Intervenční centra zřízená v každém kraji.</p> <p>Neziskové organizace - pro oběti násilí a jejich příbuzné: Asociace pracovníků intervenčních center (adresář všech center v celé ČR): www.domaci-nasili.cz DONA linka (nonstop telefonická linka): www.donalinka.cz Bílý kruh bezpečí: www.bkb.cz ROSA, (centrum pro ženy, oběti domácího násilí): www.rosa-os.cz (specializovaná poradna, azylový dům, telefonická krizová pomoc 602 246 102) Adresář rodinných poraden: www.amrp.cz Adresář občanských poraden: www.obcanskeporadny.cz Adresář linek důvěry: www.capld.cz</p> <p>Pomoc pro děti: Dětské krizové centrum Praha www.ditekrize.cz Linka bezpečí dětí a mládeže linkabezpeci.cz tel.: 116 111</p> <p>Gaudia (program sociální inkluze pro násilné osoby a osoby mající problém se zvládnutím agrese): www.gaudia.cz</p> <p>Triangl - centrum pro rodinu - www.csspraha.cz/triangl -individuální terapie a poradenství pro děti, dospívající a dospělé klienty (vztahové, emoční, komunikační aj. potíže), adaptační a intervenční programy pro třídy ZŠ, profesní podpora pedagogům</p> <p>Dům Tří přání - www.dumtriprani.cz azylový dům, pomoc rodinám v přechodné krizi, pro děti se syndromem CAN</p>
Legislativní rámec, dokumenty	Trestní zákon § 199 týrání osoby ve společném obydlí §198 týrání svěřené osoby § 145 a 146 ublížení na zdraví § 171 omezování osobní svobody § 170 zbavení osobní svobody § 175 vydírání § 177 útisk § 185 znásilnění § 187 pohlavní zneužívání – zneužití osoby mladší 15 let § 367 a 368 neoznámení a nezabránění trestnému činu § 354 nebezpečné pronásledování § 186 sexuální nátlak

	<p>§ 352 násilí proti skupině obyvatel a proti jednotlivci § 353 nebezpečné vyhrožování</p> <p>Občanský zákoník § 751 – 753 – zvláštní ustanovení proti domácímu násilí</p> <p>Další právní předpisy Zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, § 44 až 47 Vykázání - nově upraveno s platností od 1. 1. 2009 na „Oprávnění vykázat z bytu nebo domu i z jeho bezprostředního okolí“. (vykázání pachatele na 10 dní).</p>
<p>Typ prevence (specifická, nespecifická)</p>	<p>Primární prevence nespecifická Primární nespecifická prevence spočívá v posilování sebevědomí dítěte, schopnosti říci „ne“, podpoře funkčních sociálních vztahů aj. V rámci prevence by se škola měla zaměřit zejména na rozvoj schopnosti řešit konfliktní situace nenásilným a bezpečným způsobem. Děti by měly mít informace o nebezpečných situacích, kdo jim a jak může pomoci v případě ohrožení, jak a komu mohou telefonovat, pokud se cítí ohrožené. Děti by měly umět nejen znát své hranice, ale i pojmenovávat a vyjadřovat své emoce.</p> <p>Primární prevence specifická Spočívá zejména v seznámení dětí s jejich právy a povinnostmi a to adekvátně jejich věku. Děti by měly být seznámeny zejména s tím, že:</p> <ul style="list-style-type: none"> - domácí násilí má různé formy - násilné chování v rodině není omluvitelné - mýty týkající se domácího násilí (např. ženy si za to mohou samy; násilí se týká jen sociálně slabších vrstev; domácí násilí se týká jen minima rodina aj.) neplatí - za násilí může ten, kdo jej koná, protože si sám volí, jak se bude chovat - každý má právo rozhodovat o sobě samém - každý má právo vyjádřit nesouhlas, pokud se mu nelíbí, co druhý dělá - nikdo se nesmí dítěte dotýkat se sexuálním podtextem a ani jej k sexuálním praktikám nutit - na koho se v rámci školy mohou obrátit se svými starostmi (školní psycholog, výchovný poradce apod.), jaké existují neziskové organizace apod. - jak říci NE, stanovit si hranice a bránit se násilí (nikoli však fyzicky) <p>Na druhém stupni ZŠ je třeba vysvětlovat:</p> <ul style="list-style-type: none"> - jak vypadají zdravé a nezdravé vztahy - hranice ve vztahu, co už je kontrola, slídění, násilí - jaké jsou varovné signály začínajícího násilí - proč si někdo nechá násilí líbit a nedokáže říci „Stop“ - co jsou to genderové stereotypy (např. muž musí být silný,

	<p>chlap nebrečí...)</p> <ul style="list-style-type: none"> - jak se cítit bezpečně ve vztahu, na ulici i doma (prevence znásilnění) - jak zvládat vztek - co je stalking a v čem spočívá jeho nebezpečí - zneužívání na sociálních sítích (jaké počínání ve virtuálním prostoru je trestným činem; jak minimalizovat riziko sledování na sociálních sítích). <p>Působení na děti, které se s domácím násilím setkali ať již ve formě obětí či svědků náleží odborníkům (psychologům, terapeutům, příp. psychiatrům), nikoli škole. Pedagog by však (pokud ví, že dítě bylo obětí, svědkem násilí) měl toto zohlednit ve svém přístupu k dítěti a třídě jako celku – měl by se k dítěti chovat stejně jako k ostatním (zbytečně nelitovat apod.), ale zároveň by měl být opatrný ve svých výrociích a hodnoceníích, aby zbytečně dítěti neublížil.</p>
<p>Doporučené postupy z hlediska pedagoga × nevhodné postupy</p>	<p>Jak se vyvarovat chyb, pokud už s obětí hovoříte:</p> <ul style="list-style-type: none"> ● Povzbudíte oběť, aby vyhledala pomoc v organizacích pomáhajících obětem domácího násilí. ● V případě náhlé traumatické situace doporučte vyhledat krizové centrum, např. Riaps. ● Uklidněte oběť, že nebudete o situaci hovořit s agresorem. ● Sdělte dospělé osobě (obvykle rodič neagresor), že ona musí ochránit své dítě před násilím. ● Jasně si vymezte, kdy už musíte situaci oznámit Oddělení sociálně právní ochrany dětí – podezření na týrání dítěte. <p>Doporučené postupy</p> <p>Pokud se dítě samo svěří učiteli, měl by mu učitel projevit důvěru, nebagatelizovat jeho sdělení, neobviňovat jej ze lži a podpořit jej. Měl by jej informovat o tom, že se na domácí násilí (splní-li skutkovou podstatu trestného činu) vztahuje ohlašovací povinnost a on musí jednat v souladu s ní.</p> <p>Není úlohou učitele domácí násilí „diagnostikovat“, ani intervenovat v rodině. Rolí učitele je zprostředkovat dítěti potřebné informace a přizvat k řešení situace odborníky, kteří se dané problematice systematicky věnují.</p> <p>Když se dítě pedagogovi svěří:</p> <p>Kladte dítěti otevřené otázky, které umožňují, aby Vám svými slovy popsal, co se stalo:</p> <ul style="list-style-type: none"> ● Řekni mi, co se stalo... ● Co se stalo potom? ● Kde jsi přišel/a k této modřině? <p>Nepokládejte otázky, které:</p> <ul style="list-style-type: none"> ● již obsahují domněnky, co se stalo nebo kdo to způsobil, např.: „Tu modřinu máš od toho, jak tě maminka uhodila?“

	<ul style="list-style-type: none"> ● opakují, co Vám již dítě řeklo, např.: „Jsi si jistý, že to byl strýček Pavel?“ (dítě si pak může myslet, že mu nevěříte) ● se dotazují na to, proč se to stalo (děti si pak často myslí, že je z násilí obviňujete) <p>Co by mělo v případném rozhovoru určitě zaznít?</p> <ul style="list-style-type: none"> ● Násilí a to, co se doma odehrává, není vinou dítěte. ● Za násilí nemohou ani sourozenci. ● Za násilí je odpovědný ten, kdo jej vykonává. ● Je velmi dobře, že se rozhodlo o situaci někomu říci. ● Nikdo nemá právo se k někomu chovat násilně a to ani v rodině, ani když je silnější, ani když je to rodič. ● Násilí dítě nemůže zastavit samo, ale jen s pomocí okolí, proto je tak důležité, že se svěřilo. <p>Pokud se na pedagoga obrátí rodič – oběť domácího násilí, měl by jej pedagog odkázat na další odborníky, kteří se této problematice systematicky věnují (viz Síť partnerů).</p> <p>Nevhodné postupy Úlohou školy není intervence v rodině. V případě podezření na domácí násilí je zcela nevhodné řešit situaci s možným agresorem – tento postup by se mohl obrátit proti dítěti. Škola nemůže poskytovat terapeutické služby. Pedagog by se měl rovněž vyhnout postupům, které mohou dítě poškodit (stigmatizovat, traumatizovat jej apod.), jako je např.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - otevřené řešení podezření před třídou; - nepřiměřený tlak na dítě, aby hovořilo o problému doma; - obvinění ze lži.
<p>Kdy, koho a v jakém případě vyrozumět – škála rizika ve vztahu k typům prevence</p>	<p>Pokud získá pracovník školy hodnověrným způsobem poznatky o tom, že někdo připravuje, páchá nebo již spáchal jednání, které lze posoudit jako týrání dítěte, má podle platných zákonů tzv. oznamovací povinnost. V případě zanedbání této povinnosti nastupuje pro tuto osobu trestní odpovědnost za nepřekažení nebo neoznámení trestného činu.</p> <p>Každý, kdo přijde do kontaktu s dětmi v roli obětí násilí, má právo obrátit se na orgán sociálně právní ochrany dítěte a upozornit na porušení povinností nebo zneužití práv vyplývajících z rodičovské zodpovědnosti, nebo na skutečnosti, že na dětech byl spáchán trestný čin ohrožující život, zdraví, jejich lidskou důstojnost, mravní vývoj nebo je podezření ze spáchání takového činu; nebo jsou děti ohrožovány násilím mezi rodiči nebo jinými osobami odpovědnými za výchovu dítěte. Jakmile se tedy kdokoli ve škole dozví o násilí páchaném na dítěti, pak by toto jeho oznámení orgánům činným v trestním řízení mělo být bezodkladné. Souběžně je povinností školy informovat také orgán sociálně-právní ochrany dětí.</p> <p>U trestných činů § 198 trestního zákona (týrání svěřené osoby), § 199 trestního zákona (týrání osoby žijící ve společně obývaném bytě nebo</p>

	<p>domě) ani § 187 trestního zákona (pohlavní zneužívání) není ze zákona zapotřebí vůbec zjišťovat souhlas poškozeného s trestním stíháním pachatele.</p> <p>Co může dělat učitel, pokud má podezření na domácí násilí a zároveň týrání dítěte a rodiče odmítají se školou komunikovat? V první řadě by se škola měla snažit komunikovat s obětí domácího násilí a přimět jí situaci v zájmu dítěte řešit – například odkázáním na centra pomoci pro oběti domácího násilí. Pokud přesto rodič odmítá komunikovat, má škola v případě podezření na trestný čin povinnost dát podnět policii, informovat OSPOD – sociální pracovníce může vyšetření dítěte psychologem nařídit. Psycholog ale nesmí dát zprávu o vyšetření učiteli bez informovaného souhlasu rodičů. Podněty je možné dávat i přímo státnímu zastupitelství a jako oznamovatel žádat, aby byla škola informována o přijatých opatřeních ve lhůtě do 30 dnů. Škola musí popsat skutečný stav, který je příčinou podezření na trestný čin a samozřejmě vychází z okolností a ze situace, z jaké se o podezření spáchání trestného činu dozvěděla. Pokud se později trestný čin neprokáže, nemůže být pracovník školy odsouzen za pomluvu. Navíc OSPOD musí zachovat mlčenlivost o oznamovateli.</p> <p>Může dítě samo iniciovat svou ochranu? Dítě má právo požádat orgány sociálně-právní ochrany, školy, školská zařízení a zdravotnická zařízení o pomoc při ochraně svého života a dalších svých práv. Tyto orgány, právnické a fyzické osoby a pověřené osoby jsou povinny poskytnout dítěti odpovídající pomoc. Dítě má právo požádat o pomoc i bez vědomí rodičů nebo jiných osob odpovědných za výchovu dítěte</p> <p>Škola versus rodiče V případech těžkého násilí bývá často řešením rozvod partnerů. Proto by měla škola vědět, který z rodičů má dítě svěřené do své péče a zejména kdy a za jakých podmínek má druhý rodič soudně či dohodou určený styk s dítětem. Pokud je styk druhého rodiče s dítětem soudně upraven či omezen (např. styk pouze za přítomnosti kurátora), měl by první rodič školu o tomto opatření informovat. Rovněž by měl škole poskytnout rozhodnutí či dohodu o úpravě styku. Škola pak postupuje v souladu se soudním rozhodnutím či dohodou rodičů. Pokud se druhý rodič i přes soudem nařízené omezení domáhá styku s dítětem na půdě školy, neměla by škola dítě rodiči vydat. Škola by v takovém případě měla ihned informovat druhého rodiče. Dále by měla doporučit rodiči, který se styku domáhá, aby se pro řešení této otázky obrátil na orgán sociálně právní ochrany dětí, nikoli na školu, která nemá v kompetenci takové situace řešit a ani je zprostředkovávat. Je možné zde odkázat na povinnost žáka, který musí dodržovat školní a vnitřní řád a pokyny školy a plnit pokyny pedagogických pracovníků škol vydané v souladu s tímto řádem. (srov. JUDr. Pavlíková, I.: Manuál pro učitele ZŠ, ROSA, 2008)</p>
Možnosti a	Pro dítě, které se doma potýká s násilím, může být třída jediným

limity pedagoga	<p>bezpečným místem. Učitelé proto mohou a měli by podpořit bezpečné a přijímající prostředí ve škole, kde se nebude tolerovat násilí v jakékoli podobě. Prevence násilí by měla být součástí vyučování.</p> <p>Školy mohou v rámci primární prevence domácí násilí zařadit do svých rámcových vzdělávacích programů, aby se změnil pohled na domácí násilí obecně, narušily se přetrvávající stereotypy vzorů chování pro muže a ženy, vytvořilo se prostředí netolerující násilí.</p> <p>Pedagog by se měl proto zaměřovat zejména na primární prevenci. Informovat žáky o existenci domácího násilí, jeho formách a poučit je o jejich právech.</p> <p>Pedagog nemůže nahrazovat služby dalších odborníků – zejména ne psychologů, terapeutů apod. Nevhodnou intervencí může naopak dítěti ublížit.</p>
Odkazy, literatura	<ul style="list-style-type: none"> ● Ševčík D., Špaténková, N. Domácí násilí: Kontext, dynamika a intervence. Praha: Portál 2011 ● Marvánová-Vargová, B., Pokorná, D., Toufarová, M.: Partnerské násilí: oběti, děti, pachatelé, Linde, 2007 ● Hronová, M., Marvánová-Vargová, B, Pavlíková, I.: Manuál pro pedagogy ZŠ: Škola a děti vystavené domácímu násilí, ROSA 2008 (v pdf zdarma po objednání na info@rosa-os.cz) ● Hronová, M., Marvánová-Vargová, B., Šilarová, E: Dětská svědectví násilí, ROSA 2008 ● Marvánová-Vargová, B., Vavroňová, M.: Od dobrého úmyslu k dobré spolupráci, ROSA 2008 <p>Internetové zdroje:</p> <ul style="list-style-type: none"> ● www.domacinasili.cz ● www.stopnasili.cz (preventivně zaměřené stránky pro pedagogy SŠ, ZŠ, žáky, studenty) ● www.rosa-os.cz

3. příloha k MPP

Filmy do škol – „Supl nemusí být nuda!“

- Frédéric Back: **Muž, který sázel stromy** (1987)

Krátký poetický animovaný film podľa rovnomennej novely Jeana Giona rozpráva príbeh pustovníka, ktorý celý svoj život v absolutnej skromnosti zasvätil krásnemu cieľu. Je to vizuálne krásne spracovaná meditácia o sile človeka a krásy tvorby a zároveň nesmierne humanistická, pacifistická a panteistická výpoveď.

- Robert Zemeckis: **Forrest Gump** (1994)

Zemeckisův film je brilantným shrnutím dosavadných režisérových poznatků o možnostech "comicsového" vyprávění. Formálně i obsahově nejméně konvenční z jeho snímků přesvědčuje komediálními gagy i naléhavě patetickým tónem. Jeho hrdinou je prostáček Forrest Gump, typický obyčejný muž, který od dětství dělal, co se mu řeklo. Do života si tak odnesl několik ponaučení své pečlivé maminky a osvědčené pravidlo, jež se mu hodí mnohokrát v nejrůznějších situacích: Když se dostaneš do problémů, utíkej. Forrest proutíká školou, jako hráč amerického fotbalu i univerzitou, potom peklem vietnamské války a zoufalstvím nad matčinou smrtí. Vždycky je totiž někdo nebo něco, co po něm skutečně či obrazně "hází kameny". Nakonec však Forrest poznává, že jsou i jiná řešení situací než útek. Svůj život spojuje s kamarádkou ze školy Jenny, která pro něj zůstane provždycky jedinou láskou, s přítelem z vojny, černochem Bubbou, který dá směr jeho úvahám o lovu krevet a s poručíkem Taylorem, jemuž ve Vietnamu zachrání život. Forrestova životní pouť od 50. do 80. let je koncipovaná jako totálně "bezelstné" vyprávění hrdiny, neschopného obecnějšího hodnocení situace. Forrest jako sportovec i jako válečný hrdina se setkává se slavnými lidmi, které nakonec vždycky někdo zastřelí (J. F. Kennedy, J. Lennon). Také jeho bližní umírají, ale on sám zůstává. Empiricky se dopracovává od impulsivního útěku před životem k úvahám o lidském osudu a o Bohu. Soukromý hrdinův osud zároveň postihuje třicet let poválečných amerických dějin.

Snímek je doslova prošpikován nejrůznějšími kulturními i společenskými odkazy, viděnými ovšem bizarně naivním pohledem hlavního hrdiny, úzce soustředěným na několik hlavních nehodnotících hledisek. Film vedle výjimečného citu pro metaforu a brilantních humorných scén překvapuje patetickým tónem a nezvyklou melancholií. Důležité místo zde mají technicky dokonalé triky ve stylu Allenova Zeliga, dovolující hrdinovi vstoupit do dobových dokumentů a setkat se tak s význačnými osobnostmi.(oficiální text distributora)

- Sean Penn: **Útěk do divočiny** (2007)

Málokdo z nás má takovou odvahu jako Christopher McCandless (Emile Hirsch). Bylo mu dvacet dva, když dostudoval vysokou školu, ale místo toho, aby zaplul do civilizačního proudu, ukázal mu vztyčený prostředník a z naivního snílka se proměnil v symbol jedné generace Američanů. Každý krok jeho cesty z města do té nejsyrovější divočiny sledoval slavný herec Sean Penn, který se tentokrát spokojil s rolí režiséra a scenáristy.

Chris McCandless byl skutečným dobrodruhem, jehož život inspiroval podobně stavěného spisovatele Jona Krakauera k napsání strhující knížky podle jeho nalezených deníkových záznamů. Předloha, která připomíná nejlepší dobrodružné cestopisy Jacka Londona nadchla právě Seana Penna, který se okamžitě po přečtení rozhodl koupit práva a natočit podle ní film. „Že chci natočit film jsem věděl hned po prvním přečtení. To téma, jeho postavy a prostředí, ve kterém se příběh odehrává, si přímo říkaly o to, aby se objevily na filmovém plátně. Doufám, že se mi podaří omotat si diváky kolem prstu stejně pevně, jako se to podařilo Krakauerovi s lidmi, kteří to četli,“ říká Penn.

Chris se vymykal odjakživa, ale to, co udělal bezprostředně po absolvování univerzity ho dělá výjimečným i mezi výjimečnými. Všechny své dosavadní úspory věnoval charitě a s minimální výbavou a přípravou vyrazil napříč Spojenými státy na Aljašku, kde chtěl vyzkoušet život v divočině. Na své strastiplné cestě, během níž mu šlo několikrát o život, potkal spoustu úžasných bytostí, které zformovaly jeho pohled na svět a pomohly v přípravě na vstup do chrámu přírody na nelítostném americkém severu. Naivní mladík se během té cesty přetransformoval v sebevědomého muže, jenž v lůně aljašské divočiny mu ani tento přerod nebyl moc platný. Splněný sen bohužel někdy stojí víc než hromada peněz.

Stejný přerod jako jeho hrdina absolvoval i talentovaný herec Emile Hirsch (Legendy z Dogtownu, Alpha Dog), který musel projít náročnou průpravou, aby Seanu Pennovi dokázal, že tuhle cestu dokáže ujit. Doprovázejí ho na ní hvězda jména. Marcia Gay Harden (Tajemná řeka, Úsměv Mony Lisy) a William Hurt (Mr. Brooks, Dějiny násilí) coby jeho rodiče, nebo Vince Vaughn (Rozchod!, Nesvatbovi) a Catherine Keener (Adaptace, Kapote) jako jeho svérázní průvodci.(oficiální text distributora)

- Kim Ki-duk : **Jaro, Léto, Podzim, Zima...Jaro** (2003)

Jaro. Uprostřed jezera v horách stojí malý buddhistický chrám. Starý mnich v něm vychovává malého chlapce jako svého nástupce.

Léto. Dospívající chlapec se zamiluje do dívky hledající v chrámu zdraví. Následuje ji do "skutečného" světa.

Podzim. Dospělý uprchlík hledá v chrámu útočiště před policií: zabil z lásky. Pod vedením svého mistra projde pokáním a pak se vydá do rukou spravedlnosti.

Zima. Muž se vrací, aby se znovu ujal svého poslání. Přijme pod střechem chrámu zoufalou mladou matku a po její smrti se začne starat o osiřelé dítě.

Jaro. Mnich vychovává svého nástupce

Lyrický snímek o plynutí ročních období a lidského života Jaro, léto, podzim, zima a jaro představuje v Kim Ki-dukově kontroverzní tvorbě fascinující obrat bez ztráty umělecké identity i nejosobnějších témat. Postavu mnicha v čase zralosti v něm ztvárnil sám třiačtyřicetiletý tvůrce. Snímek získal Cenu diváků na MFF v San Sebastiánu a svému autorovi vynesl Cenu C.I.C.A.E., Cenu Dona Quijota na MFF v Locarnu.(MFF Karlovy Vary)

- Alastair Fothergill, Mark Linfield: **Earth** (2007) dokument

V Arktidě se probouzí lední medvědi za svitu prvního jarního slunce. Podaří se jim nalézt jídlo předtím než led roztaje? O tisíce kilometrů daleko sdílí sloni vzácnou vodu se lvy, kdo vyjde ze souboje jako poražený? Ke konci příběhu sledujeme velrybí matku s mláďetem při jejich plavbě k ledům Antarktidy. Na konec se opět střetáváme s medvědy a dnešním ekologickým problémem číslo jedna.

- Yann-Arthus Bertrand: **Home** (2009) dokument

Když Yann Arthus-Bertrand, mezinárodně uznávaný fotograf a autor knihy The Earth From Above, potkal producenta Luca Bessona, dohodli se ti dva na vytvoření dokumentárního projektu o planetě Zemi. Cesta po 50 zemích světa je ódou na krásy a jemnou harmonii naší planety. S optimistickým přístupem a aktuálními tématy se snímek zaměřuje na vzrůstající povědomí veřejnosti o současných sociálních problémech a problémech životního prostředí. Exkluzivně „ze shora“ se vydáme na cestu kolem světa do těch nejúžasnějších, ale také nejponičenějších krajin – nádherná, dech-beroucí a silně emoce vyvolávající cesta z hlubin australského korálového pobřeží na vrchol hor Kilimandžáro, z amazonských pralesů do pouště Gobi, z bavlníkových plantáží v Texasu do průmyslové Šanghaje a ještě dál. Home nám skýtá konkrétní pohled na problémy, kterým musí naše planeta čelit: globální

oteplování, kácení deštných pralesů, ztráta biodiverzity a ubývání přírodních zdrojů, ale na druhou stranu i pozitivní vývoj, jako je vzrůstající demokracie, růst našich příjmů a životního standardu, rozvoj vzdělání. [FFF 2009](oficiální text distributora)

- Ron Fricke: **Samsara** (2011) dokument

Připravte se na zážitek a zkušenost smyslů, které nemají obdobu. SAMSARA opět spojuje režiséra Rona Frickeho s producentem Markem Magidsonem, jejichž filmařské a hudební umění bylo potvrzeno již mnohokrát oceněnými filmy BARAKA a CHRONOS. SAMSARA ve starodávném sanskrtu znamená "věčně se otáčející kolo života" a tvůrci se v něm snaží zachytit prchavé okamžiky, které utvářejí náš život. Film, který vznikl přes pět let ve dvaceti pěti zemích nás zavádí na posvátná místa, do postižených oblastí, průmyslových zón a míst přírodních zázraků. SAMSARA, která se vzdává dialogů a popisných textů, úplně rozvrací naše očekávání tradičního dokumentu. Namísto toho podněcuje naše niterné interpretace obrazem a hudbou, které do starého chápání přináší nové prvky.(oficiální text distributora)

- Nicolas Brown: **Human Planet** (2011)

Dokumentární seriál je velkolepým portrétem lidstva a přírodních síl vo zvláštní symbióze, vzájomnom konflikte a zápase.

Úžasne inšpirujúci, prekvapujúci až šokujúci seriál Zem - planéta človeka je velkolepým portrétem lidstva a přírodních síl vo zvláštní symbióze, vzájomnom konflikte a zápase. Od Grónska po Mongolsko, Kambodžu a Keňu ľudia dokážu žiť vďaka svojej vynachádzavosti aj v podmienkach, ktoré si bežný človek ani nevie predstaviť. Krotia prírodné živly, využívajú príležitosti a prekonávajú neuveriteľné prekážky, aby prežili a začali prosperovať. Odľahlé údolia, hrôzostrašné hory, mrazivé púšte, zradné útesy, záplavové monzúnové dažde, dokonca aj mestská džungľa... každý habitat má svoje výhody aj nevýhody. A v každom z nich nájdeme individuality, spoločenstvá a tradície neuveriteľnej pestrosti a vitality. V 80 strhujúcich príbehoch v ôsmich častiach sa tento jedinečný vzťah odhaľuje v dokonalom dokumentárnom stvárnení, sprevádzanom súčasnou orchestrálnou hudbou, ktorú zložil viacnásobne ocenený skladateľ Nitin Sawhney.

Jednotlivé časti:

1. Oceány – V hĺbinách
 2. Púšte – Život vo vyhni
 3. Arktída. Život v treskúcom mraze
 4. Džungle. Stromoví ľudia
 5. Pohoria. Život v riedkom vzduchu
 6. Trávnaté pastviny-korene moci
 7. Rieky - priateľské i kruté
 8. Veľkomestá - prežitie v mestskej džungli
- (oficiální text distributora)

- Matěj Mnáč: **Síla lidskosti**, 2002 dokument

V roku 1939 Nicholas Winton z vlastnej iniciatívy zachránil 669 prevažne židovských detí počas nacistickej okupácie Československa a cez hranice hitlerovského Nemecka sa mu podarilo prepraviť ich do Veľkej Británie. O svojom veľkom čine mlčal neuveriteľných 50 rokov. Nicholas Winton dodnes žije, má 94 rokov a volajú ho britský Schindler. Dokumentárnym filmom nás sprevádza Joe Schlesinger, reportér kanadskej tv stanice CBS, ktorý je jedným wintonových zachránených detí. Príbehy, ktoré rozprávajú zachránené deti, sa prelínajú s rozprávaním a spomínaním Nicholasa Wintona, dokumentárnymi dobovými a archívnymi zábermi. Ku koncu filmu sme svedkami dojímavých

scény stretnutia Nicholasa Wintona so svojimi deťmi po dlhých rokoch. Držiteľ International Emmy Award 2002 za najlepší dokumentárny film.(oficiální text distributora)

- Adam Elliot: **Max a Mary**, (2009)

Dvě rozdílné povahy, dva rozdílné osudy a půlka světa spojuje tento animovaný příběh, který vypráví o přátelství dvou zcela odlišných lidí, kteří se znají jen prostřednictvím svých dopisů. Mary Daisy Dinkle, baculaté osmileté holčičky žijící na předměstí australského Melbourne a Maxe Horowitze, velmi obézního čtyřiačtyřicetiletého Žida žijícího v pulsujícím New Yorku, trpícího Aspergerovým syndromem. Film sleduje Maryino dospívání a Maxův přechod ze středního k pozdnímu věku a objevuje mezi nimi silné pouto, které překoná o hodně víc než obvyklé kamarádké vzestupy a pády. Mary a Max nás vedou cestou neobyčejného přátelství, které musí čelit autismu, taxidermii, psychiatrii, alkoholismu, obezitě, kleptománii, sexuálním rozdílním, důvěře, kopulujícím psům, náboženským rozdílním, agorafobii a mnoha dalším životním překvapením. Celovečerní animovaný film MARY A MAX byl poprvé uveden na filmovém festivalu Sundance v roce 2009.

Dokumenty z produkce – lze vybírat tematicky, využít v rámci výuky angličtiny, projektového vzdělávání, jako podklady pro referáty apod.

- BBC (např. Jak to viděl středověk; Planeta země; Oceány; Lidské tělo; C ivilizace; Vesmír; Jan Ámos Komenský; Secrets of the Superbrands-o marketingu; Technické divy světa)
- National Geographic
- Discovery
- History
- ČT – Cestománie, Na cestě aj.

Příloha č. 4: Aktuální preventivní program na daný školní rok. (Příloha 4. je uložena zvlášť.)